Tập thơ

Vũ Hoàng Chương

Tuyển tập 116 bài thơ

October–2015

http://isach.info

Ấm Lạnh

Yêu nhau từ thuở tóc còn buông
Một gái thơ ngây một gã cuồng
Khuya sớm vai kề vui đọc sách
Chung đèn chung cả ánh trăng xuông
Bẩy tám năm mùa hoa dệt trước lầu
Năm năm thương mến rễ càng sâu
Chia tay căn vặn lời sơn hải
Tạm biệt... ai ngờ vĩnh quyết đâu
Lòng thu cỏ rối một chiều kia
Non động dừng chân gã trở về
Chỉ thấy Chương Đài trơ gốc liễu
Bướm gầy xao xác cánh hôn mê
Là thôi! Gái thị thành kiêu bạc
Đã ấm giàu sang lạnh ước thề

Mọt Sách

Ba Chữ Mê Hoặc

Kèm cho cả nhà học
Đã có thày giáo riêng.
Anh qua lại khuya sớm
Chỉ vì: "Anh yêu em."

Nhà đông người vui nhộn
Chẳng ai còn nhớ ra
Nơi này anh có mặt
Vì đâu? Từ bao giờ?

Em là gái lớn nhất
Mà chưa lớn bao nhiêu
Cậu mợ so đôi tuổi
Thì anh hơn em nhiều

Một Tết, hai, ba Tết,
Thời gian như rượu say
Tình yêu như mật ngọt
Thấm bao giờ không hay...

Mọt Sách

Bài toán khó, em hỏi,
Trêu cợt, anh lắc đầu:
"Em hỏi thày giáo chứ;
Anh biết làm toán đâu!"

Em giận không cười nữa:
"Thôi thế anh về đi!"
– "Trời! anh về sao được,
Bên ngoài đêm đã khuya!"

"Ờ nhỉ!" em hốt hoảng
Trông ra phía hàng hiên...
Mây trời như nín thở,
Trăng hạ tuần vừa lên.

Bên này phía bàn học
Anh không nhìn thấy trăng
Nhưng mắt em vời vợi
Chứa cả mấy cung Hằng.

Thẫn thờ anh đứng dậy
Đến gần em, dỗ dành.

Hiểu ý người trong cuộc
Mây ngoài trời bay nhanh.

Trăng vơi mà vẫn tỏ,
Giận nhau càng yêu thêm.
Run rẩy, anh ngâm khẽ
Rằng: Hăm-mốt nửa đêm!

Chuông đồng hồ phụ họa
Thành bản nhạc Tình-si.
Hai đứa lại ngồi học
Nay mai rồi sắp thi.

Chẳng bài toán nào khó
Hơn bài toán đôi ta:
Nhân lên hay cộng lại
Cho đêm dài mãi ra?

Sao không đêm bất tận?
Để anh ngồi luôn đây
Nhìn em và vuốt tóc
Chờ môi dâng rượu đầy!

Anh đặt lại con số
Em vẽ lại góc vuông...
"Xong rồi!" Anh ném bút,
Cười vui như điên cuồng.

"Này nhé, anh hăm-mốt;
Em cũng tròn mười lăm.
Chỉ có mỗi một cách:
Từ đây duyên trăm năm."

"Trăm năm!" em hỏi lại;
"Đêm dài đến thế sao?"
Đồng hồ điểm hai tiếng
Giữa hai bàn tay trao...

Giòng đời rót hạnh phúc,
Bao nhiêu đêm ngồi kề
Bấy nhiêu vòng khăng khít
Buộc đôi hồn si mê.

Rất nhiều sớm chủ nhật

Anh xuống phố lang thang
Rồi đến chiều, đến tối
Cũng không về "rừng hoang".

Ôi, khu rừng Bách-thảo,
Quán trọ đời thư sinh,
Hươu nai hoa cỏ đẹp
Nhưng bằng đâu Quê Tình!

Những trưa hè nóng bức
Cả nhà đều ngủ yên
Phòng học mênh mang quá,
Chỉ còn anh với em.

Những chiều đông rét mướt
Cả nhà ngồi vây quanh
Bàn ăn khói nghi ngút,
Gần em vẫn có anh.

Những tối đi coi hát
Cải-lương từ Nam ra,
Hẹn hò nhau hai đứa

Cùng đi với cả nhà.

Hà-nội sân khấu lớn
Tuồng diễn "Bàng-quý-phi".
Bao giọt lệ đa cảm,
Lòng xuân tuổi dậy thì!

Hết lời anh khuyên giải
Em vẫn chẳng nguôi cho
Từ đây em hờn giận
Nhiều hơn, làm anh lo.

Nhưng anh rất tin tưởng
Nơi tình yêu nhiệm mầu.
Lòng em càng lắng xuống
Hình anh càng khắc sâu!

Gánh hát dời xứ Bắc
Cơn khủng hoảng tan dần
Chỉ còn một thiếu nữ
Yêu anh chàng thi nhân!

Coi chàng hơn bạn thiết
Coi chàng hơn anh trai
Từ lúc còn thơ ấu
Thoắt đã bốn năm rồi.

Chàng vẫn như chiếc bóng
Qua lại bước êm ru.
Thịt da nào gợn sóng
Vang dội tên: Kiều-Thu!

Kiều-Thu ơi, thơ viết
Trăm ngàn vần cho em
Cũng chỉ là tiếng đập
Từ sâu thẳm trái tim.

Cho đến ngày Tận-thế
Tình ta như Buổi đầu
"Anh yêu em" ba chữ
Cùng trời đất dài lâu.

[Hà Nội 1938]

Bạc Tình

Hoa trắng đầy mồ
Não nuột tiếng ai vừa khóc
Sương vẩn đục
Khói mơ hồ
Nhìn quanh chiều xám với tha ma
Vắng tanh ôi chiều nơi tha ma
Nhưng đâu đây ai khóc gần hay xa
Mà thảm thiết hay thu vừa nức nở
– Không không phải giọng hờn trong sắc úa
Không cũng không âm nhạc của màu phi
– Tiếng mùa thu ta lắng đã quen tai
Nhưng gió tắt mà sao còn động cỏ
Hoa lung lay vật vã nắm hương tàn
Hay tiếng khóc dâng lên từ đáy mộ
Của muôn đời chưa nín hận lìa tan
Ngậm ngùi u uất
Não nuột than van
Oán thương chi mà cay đắng muôn vàn

Mọt Sách

– Ta chẳng biết nhưng ai mà biết được
Chân đứng lại hồn trôi vào thuở trước
Tưởng chừng nghe thánh thót lệ người xưa
Hán Minh Phi muôn dặm đất Thuyền Vu
Tiếc cung điện Trường An còn nức nở
Ai vụng tính để cung đàn lỡ dở
Ai quên lời sai hẹn lúc chia tay
Mắt mòn trông ải Nhạn khói mây đầy
Ngậm ngùi u uất
Não nuột chua cay
Oán thương chi mà xương máu tràn đầy
– Sao tiếng khóc còn dâng thê thiết mãi
Bóng chiều buông đã lạnh kín tha ma
Từ cõi âm còn vẳng đến lòng ta
Niềm di hận của ai người bạc mệnh
Tay run rẩy nhưng không vì gió lạnh
Bỗng để rơi trên cỏ nắm vàng hương
Ta vừa thấy một linh hồn mỏng mảnh
Níu vai ta đòi trả lại yêu đương

Lòng chơ vơ rùng rợn nỗi kinh hoàng
Lời cay đắng tưởng vô cùng bất tuyệt
Ngậm ngùi thống thiết
Rầu rĩ thê lương
Tiếng nức nở trên vai nhường rỏ huyết
Niềm oán hận càng nghe càng rõ rệt
Ôi trăm đau nghìn tủi quá bi thương
Chiều hôm nay ta viếng mộ một tình nương

Bài Ca Bình Bắc

Kể từ đấy
Mặt trời mọc ở phương Đông, ngùn ngụt lửa.
Mặt trời lặn ở phương Đoài, máu chứa chan.
Đã sáu mươi ngàn lần...
Và từ đấy cũng sáu mươi ngàn lần
Trăng tỏ bóng nơi rừng cây đất Bắc
Trăng mờ gương nơi đồng lúa miền Nam
Ruộng dâu kia bao độ sóng dâng tràn...
Hãy dừng lại thời gian
Trả lời ta – Có phải
Dưới vầng nguyệt lạnh lùng quan ải,
Dưới vầng dương thiêu đốt quan san
Lớp hưng phế xô nghiêng từng triều đại
Mà chí lớn dọc ngang
Mà nghiệp lớn huy hoàng
Vẫn ngàn thu còn mãi
Vẫn ngàn thu người áo vải đất Qui Nhơn?
Ôi người xưa Bắc Bình Vương

Mọt Sách

Đống Đa một trận trăm đường giáp công
Đạn vèo năm cửa Thăng Long
Trắng gò xương chất, đỏ sông máu màng.

Chừ đây lại đã xuân sang
Giữa cố quận một mùa xuân nghịch lữ
Ai kia lòng có mang mang
Đầy vơi sầu xứ – Hãy cùng ta
Ngẩng đầu lên, hướng về đây tâm sự
Nghe từng trang lịch sử thét từng trang

Một phút oai thần dậy sấm
Tan vía cường bang
Cho bóng kẻ ngồi trên lưng bạch tượng
Cao chót vót năm màu mây chiêm ngưỡng
Dài mênh mông vượt khỏi lũy Nam Quang
Và khoảnh khắc
Đổ xuôi chiều vươn ngược hướng
Bao trùm lên đầu cuối Thời Gian.
Bóng ấy đã ghi sâu vào tâm tưởng
Khắc sâu vào trí nhớ dân gian

Một bành voi che lấp mấy ngai vàng.

Ôi Nguyễn Huệ người anh hùng áo vải
Muôn chiến công, một chiến công dồn lại
Một tấm lòng, muôn vạn tấm lòng mang.
Ngọn kiếm trỏ, bao cánh tay hăng hái
Ngọn cờ vung, bao tính mệnh sẵn sàng.
Người cất bước, cả non sông một dải
Vươn mình theo – dãy Hoành Sơn mê mải
Chạy dọc lên thông cảm ý ngang tàng.
Cũng chồm dậy đáp lời hô vĩ đại
Chín con rồng bơi ngược Cửu Long giang
Người ra Bắc, oai thanh mờ nhật nguyệt
Khí thế kia làm rung động càn khôn.
Lệnh ban xuống, lời lời tâm huyết
Nẻo trường chinh ai dám bước chân chồn.
Gươm thiên cựa vỏ,
Giặc không mồ chôn.
Voi thiên chuyển vó,
Nát lũy, tan đồn

Ôi một hành ca hề, gào mây, thét gió,
Mà ý tướng, lòng quân hề, bền sắt, tươi son.

Hưởng ứng sông hồ giục núi non
«Thắt vòng vây lại» tiếng hô ròn
Tơi bời máu giặc, trăng liềm múa
Tan tác xương thù, ngựa đá bon.

Sim rừng, lúa ruộng, tre thôn,
Lòng say phá địch, khúc dồn tiến quân
Vinh quang hẹn với phong trần
Đống Đa gò ấy, mùa xuân năm nào.

Nhớ trận Đống Đa hề thương mùa xuân tới
Sầu xuân vời vợi
Xuân tứ nao nao
Nghe đêm trừ tịch hề, máu nở hoa đào,
Ngập giấc Xuân tiêu hề, lửa trùm quan tái
Trời đất vô cùng hề, một khúc hát ngao
Chí khí cũ gầm trong da thịt mới
Vẳng đáy sâu tiềm thức, tiếng mài dao,

Đèo Tam Điệp hề, lệnh truyền vang dội
Sóng Sông Mã hề, ngựa hí xôn xao
Mặt nước Lô Giang hề, lò trầm biếc khói,
Mây núi Tản Viên hề, lọng tía giương cao...
Rằng: «Đây bóng kẻ anh hào
Đã về ngự trên ngã ba thời đại»
Gấm vóc giang san hề, còn đây một dải
Thì nghiệp lớn vẻ vang
Thì mộng lớn huy hoàng
Vẫn ngàn thu còn mãi...
Ôi ngàn người áo vải đất Qui Nhơn!

Nay cuộc thế sao nhòa, bụi vẩn,
Lũ chúng ta trên ngã ba đường
Ghi ngày giỗ Trận
Mơ Bắc Bình Vương
Lòng đấy thôn trang hề, lòng đây thị trấn
Mười ngã tâm tư hề, một nén hương
Đồng thanh rằng: «Quyết noi gương!»

Để một mai bông thắm, cỏ xanh rờn

Ca trống trận thôi lay bóng nguyệt.
Mừng đất trời gió bụi tan cơn
Chúng ta sẽ không hổ với người xưa
Một trận Đống Đa ngàn thu oanh liệt
Vì ta sau trước lòng kiên quyết
Vàng chẳng hề phai, đá chẳng sờn

Bài Ca Hoài Tố

Mùa đã sắp thu rồi, trăng ướt sương
Nến bụi chiêm bao, nằm xa nhớ thương
Hơi tiếng xưa, còn gió thơm canh trường
Em Kiều Thu giờ, lầu ai phấn hương
Ôi tóc xõa buông mây – trầm, tuổi nguyệt tròn gương
Mỏi mắt tương tư hoài, riêng đầu sông Tương
Máu rụng cánh hoa lề phố cũ
Tan tác thuở ân tình chớm nụ
Trăng xế lan can – ồ, vai kề yêu đương
Nửa giấc cô miên – này, bóng hoa động tường
Một phen tan vỡ miếu đường
Ôi mây mùa thu, nguyệt mùa thu
Dĩ vãng sầu cao vời vợi
Tháng sáu mười hai rồi, em hỡi Kiều Thu
Ta đốt tâm hương mà phương trời gọi em
Hồn phách khuya nay chừng gối chăn êm đềm
Có gợn cảm thông nào, làn da tuyết trinh
Nơi vết hôn xưa từng cháy men đa tình

Mọt Sách

Trăng sầu rung sáng rèm the
Một chút kỳ hương ta gửi đó
Hồn ta đã ta vào hơi gió
Quanh quất mình em rồi, hồn em có nghe
Mười năm rụng ước phai thề
Ôi hoa đầu tiên, mộng đầu tiên
Lòng ấy sông bồi núi lở
Tháng sáu mười hai rồi, em nhớ hay quên
Chớm thu ngày bước sang thuyền
Lại đã mười hai tháng sáu
Nghe mờ hận cũ hoa sen
Ngút ánh trăng phơi ngoài giậu
Bốn hiên khuya tà nguyệt bạch lên sương
Chiếc áo năm qua – hừ, buổi mai tựu trường
Vạt mỏng manh the – này, ta quỳ dưới chân
Đôi gót san hô còn vắng tin bụi trần
Tuổi thiêng rụng cánh thiên thần
Ôi thôi – còn chi, em là ai
Giọt lệ chiều nay đẫm máu

Gọi hồn em ngày-chưa-tháng-sáu mười-hai
Ta đã mất em rồi, Kiều Thu ngày xưa
Hào quang đã phai rồi, tóc mun dòng thơ
Đã hết tìm em, dù chỉ tìm trong mơ
Thuở trước tinh anh mà thể phách bây giờ
Hãy tự hủy đêm nay vào dĩ vãng
Xuất thần cho tận nhập với hư vô
Lòng hết trần gian, đời thôi năm tháng
Ôi Kiều Thu! Hồn em cũ ngây thơ
Ta sẽ gặp chính-em-mùa-thệ-ước
Con đường Tận Thế trăng lu
Vì ta vẫn là ta-thuở-trước
Kiều Thu ơi hỡi Kiều Thu

Bài Ca Ngư Phủ

Màu xanh cây lúa mờ xa cánh đồng
Hoàng hôn nhuộm úa thu già trên sông
Lênh đênh trời nước bềnh bồng
Thuyền trôi như lướt hư không
Vòm cao dìu dặt
Chen sắc lam hồng.
Ai xòe chiếc quạt mênh mông
Đỏ cháy non Đoài?
Vằng vặc phương Đông
Chén vàng ai cất dâng mời?
Ta say chén nguyệt, tình ơi
Lời ca ta gửi xa vời thăm thẳm buồng thêu...
Cầm ngang mái chèo
Buông theo dòng lạnh
Một con thuyền trong ánh tà dương
Hồn nương tiếng hát
Trôi giạt về đâu
Gió đưa giùm nhé qua lầu cô gái đài trang

Mọt Sách

Rằng ta vò võ yêu nàng
Song hoa bằn bặt khép
Nghìn dặm trong tấc gang
Hỡi người thâm khuê lụa gấm son vàng
Đây một kẻ si tình áo lá
Cuồng vọng mê nàng
Thao thức giữa trời cao nước cả
Dạo con thuyền ngư phủ ngược xuôi trường giang.
Tiền thân một giấc huy hoàng
Đào nguyên còn lộng hào quang đến giờ
Hỡi người nhan sắc vô tình ấy
Ta đã lòng son cháy ước mơ
Đắm say rồi nàng ôi
Dừng chèo lên tiếng hát
Vang lừng trăng gió phượng bay tìm đôi.
Ôi, chiều nay
Bức rèm nhung tơ, gác vàng xa xôi
Biết có vẳng dư ba lời ca bồi hồi?
Biết có gợn phong ba lòng ta gọi đôi?

Cuồng ca một khúc
Đắm say rồi
Nàng ôi...
Nàng ôi....!

Bài Ca Sát Thát

Đoàn người ấy mọc lên trong sa mạc,
Cả một rừng gươm trên lưng ngựa trường thành
Đoàn quân ấy từ phương Đông xuất phát,
Lũ con hoang bất trị của trời xanh
Chỉ nhấp có hơi men sung sát,
Chỉ say sưa bằng những miếng giao tranh,
Nhằm hướng Phi châu
Ngựa vọt tới đâu là đời sống tan tành,
Biển ngập máu còn mang tên Hồng Hải
Cờ phất Âu châu,
Ngựa giẫm tới đâu là xương phơi thịt vãi
Biển đeo tang còn Hắc Hải ghi danh...

Như ngọn cuồng lưu, như cơn bão cát
Từ Mông Cổ, Tân Cương đến Ba Tư Bạch Đát,
Trở về Hoa Hạ, Yên kinh
Lũ Thiên triều từng Bắc chiến, Tây chinh
Lẽ nào để một phương không xéo nát!

Mọt Sách

Trời Nam riêng cõi thanh bình
Lẽ nào để chiếc ngai vàng Thát Đát
Ba chân trời Đại Lục đứng chênh vênh!

Hay đâu: Bắc phương vừa quẫy đuôi kình
Rồng thiêng sớm đã cựa mình Nam phương
Trần triều hai Thánh Đế
Hưng Đạo một Đại Vương
Hội mở Diên Hồng, đất nước vang rền khí thế,
Hịch truyền Vạn Kiếp, trời mây sáng rực văn chương.
Ý gửi tự muôn dân, lệnh trao từ chín bệ
Thì nắm đầu giặc như chơi, cướp giáo giặc cũng dễ.
Đây cửa sông Hàm Tử, bến đò Chương Dương!
"Nuốt sao Ngưu" chẳng phải việc hoang đường
Nam phương cường, Bắc phương cường!
Máu đào loang sóng Phú Lương mấy lần...

Sét nổ trăm hai ngọn ải Tần,
Giang hoài biên tỉnh lại ra quân
Năm mươi vạn tinh binh ruổi ngựa
Tràn xuống Thăng Long như một khu rừng bốc lửa.

Những "Cây Sắt" con nòi Thiết Mộc Chân!

Giống Hồng Lạc giữa hai đường sanh tử
Trông lên sợi tóc buộc ngàn cân
Chợt đâu đó xé rèm mây quá khứ,
Xa thăm thẳm mấy ngàn năm Việt sử
Rọi về tia mắt tiền nhân:
Thiêu tàn khoảnh khắc bao do dự
Cả thép vô danh cũng rực ánh gươm thần...

Sát cánh vua cùng dân
Chung lòng với tướng quân
"Phá cường địch" cờ ai sáu chữ
Báo hoàng ân là báo quốc ân
Trăm họ chẳng ai còn lưỡng lự
Sông núi nào riêng một họ Trần.
Bình Than lạ nổi phong vân
Một gươm Tiết chế hai lần trao tay.

Lời Đại Vương truyền nín cỏ cây
Ba quân hào khí ngất tầng mây

Vụt nghe tướng lệnh, vươn mình thét:
– Sông Bạch Đằng tôi có mặt đây!
Hán hồ cũng đến chôn thây
Trước sau một khúc sông này mà thôi...

Triều non bạc lên ngôi, giờ lịch sử
Và xuống ngôi, theo lệnh Đại Vương truyền.
Nước rút đi, như ngàn vạn mũi tên
Lấy Đông Hải làm bia nhằm bắn tới
Một ám hiệu Kình nghê vừa mắc lưới,
Thuyền Vương Sư liền quật khởi tranh phong
Tay chèo nổi ngược cơn dông
Tiếng hò "Sát Thát" vang sông ngập bờ.

Duyên Giang một giải,
Lau cũng phất cờ
Mùa xuân gần cuối
Vẫn sóng bay hoa
Ngang trời động sấm tháng ba,
Dọc sông chớp giật, sáng loà gươm đao...

Cũng nơi đây Bạch Đằng Giang một khúc,
Ngô Vương từng chém Hoằng Thao
Gió mây thôi thúc
Quằn quại ba đào
Chợt tưởng niệm máu càng sôi sục,
Tinh thần quyết thắng bốc lên cao.

Thế phản công làm giặc dữ nôn nao
Chúng hoảng hốt vội thu quân về thượng lưu sông Bạch,
Nhưng số phận Hung nô, người phương Nam đã vạch,
Hỡi ơi, bằng giáo sắt cắm ngang sông
Đáy trường giang là cả một bàn chông
Nằm đợi sẵn khi thuỷ triều xuống thấp
Đoàn thuyền giặc lui qua bị xô nghiêng, lật sấp
Bị xé ra từng mảng vỡ tan thây...

Giữa lúc rồng thiêng mở vuốt tung mây
Quân tiếp ứng của Vương Sư ào xuất trận
Và Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn
Hiện ra như một vị thần linh
Chớp mắt trên sông bặt sóng kình

Thế là đã nơi này bỏ xác
Lũ con hoang của trời sa mạc
Khắp Á, Âu từng vạn lý trường chinh
Bọn chúng ngờ đâu một sớm cõi Lý Minh
Thân bách chiến bỗng quay về hột cát
Trôi theo sóng cả tiếng tăm nòi Thát Đát
Cả giấc mơ xâm lược chúa Hồ Nguyên...

Ấy ai qua chốn giang biên
Khói đầy khoang giấc sầu miên lạnh lùng
Tiếng kình vang đợt sóng rung
Có nghe chăng có thẹn thùng người xưa?
Riêng ai nước cũ mây mờ
"Thái Bình Diên Yến" câu thơ lệ nhoà
Tháng Giêng kỷ niệm Đống Đa
Sông Đằng kỷ niệm tháng ba mấy lần?

Đầu mùa xuân, cuối mùa xuân
Cánh tay Đế Nguyễn, Vương Trần nào ai?

1962

(trích báo xuân Ất Dậu Sài Gòn Nhỏ)

Bài Ca Sông Dịch

Đời lắng nghe đây trầm tư hồn bể dâu
Bàng bạc trường giang lạnh khói
Đìu hiu điệp khúc ly sầu
Đã mấy thời gian nằm u hoài sông Dịch
Tiễn kẻ một đi người kiếm khách Đông Châu
Ôi sông ngát dư linh! Trải bao đời có biết
Hào khí ai xưa giờ vang bóng nơi đâu
Phải chăng ngươi! Phải chăng kìa dấu vết
Tinh anh rờ rỡ ngàn sau
Nước trôi đây nước trôi bờ cõi Việt
Âm u gợn tiếng ghê màu
Ai tráng sĩ bao năm mài gươm dưới nguyệt
Còn tưởng nghe hồn thép múa sông sâu
Kinh Kha hề Kinh Kha
Vinh cho người hề! Ba nghìn tân khách
Tiễn người đi tiếng trúc nhịp lời ca
Biên thùy trống giục
Nẻo Tần sương sa

Mọt Sách

Gió thê lương quằn quại khói chiều hà
Buồn xưa giờ chưa tan
Phong tiêu tiêu hề Dịch thủy hàn
Bạch vân! Bạch vân! Kìa ngang rừng phất phới
Ôi màu tang khăn gói lũ người Yên
Nhịp vó câu nẻo Hàm Dương tung bụi
Ta nghe, ta nghe! Này cuồng phong dấy lên
Tám phương trời khói lửa
Một mũi dao sang Tần
Ai trách Kinh Kha rằng việc người đã lỡ
Ai khóc Kinh Kha rằng thềm cao táng thân
Ai tiếc đường gươm tuyệt diệu
Mà thương cho cánh tay thần
Ta chỉ thấy
Tơi bời tướng sĩ thây ngã hai bên
Một triều rối loạn ngai vàng xô nghiêng
Áo rách thân rung hề ghê hồn bạo chúa
Hùng khí nuốt sao Ngâu hề nộ khí xung thiêng
Một cánh tay đưa mà danh lừng vạn cổ

Hiệp sĩ Kinh Kha hề người thác đã nên
Ta há quan tâm gì việc thành hay bại
Thế gian ơi kìa bãi bể nương dâu
Cung điện Hàm Dương ba tháng đỏ
Thành xây cõi dựng là đâu
Nào ai khởi nghiệp đế
Nào ai diệt chư hầu
Ca trùng lửa đóm cùng hoàn phản không hư
Dù lăng ngà hay cỏ khâu
Riêng tồn tại với thời gian việc làm chính nghĩa
Tranh sáng với trăng sao tấm lòng trượng phu
Một nét dao bay ngàn thuở đẹp
Dù sai hay trúng cũng là dư
Kìa uy dũng kẻ sang Tần không trở lại
Đã trùm lấn Yêu Ly hề át Chuyên Chư
Ôi Kinh Kha
Hào khí người còn sang sảng
Đâu đây lòa chói giấc mơ
Nước sông Dịch còn trôi hay đã cạn

Gương anh hùng vằng vặc sáng thiên thu.

Bài Hát Cuồng

Xuân có sang mà hoa không tươi
Ý ngát hoài chăng hề tuổi chớm ba mươi
Nằm say ngõ lạnh
Buồn nghe mưa rơi
Chiều xuống chênh song hề gió lên đầy trời
Ta đợi bóng hoa nào hiện
Ta lắng tin hương nào đến
Duyên kiếp gì đâu hề ta có chờ ai
Hương một sớm đã tan hề hoa đã phai
Đời họ bỏ ta hề riêng gì kẻ ấy
Tình trót lầm trao hề ta hỡi ta ơi
Đốt lửa mà lên hề về đâu chẳng vậy
Chới với hư vô hề ném xa hồn người
A ha – đập cho nát vụn
Tuôn châu òa bật lên cười
Ta có là ta chăng hề ai chứ là ngươi
Chậu sành tiếng đập ngàn năm cũ
Họa điệu chiều nay xác rã rời

Mọt Sách

Họa điệu chiều nay lòng rạn vỡ
Bi thương xưa hề đột nhập hồn tan tác rơi
Ta đã say hề men chếnh choáng
Ta đã mê hề khói chơi vơi

Bảng Vàng Hoa Tím

Hà Nội xưa đưa nàng đi thi,
Có chàng thư sinh tình rất si.
Cài hoa lên tóc còn buông xõa
Chàng nhủ người yêu: Chớ sợ gì!

Hoa này, anh đã mất nhiều công
Chọn ở Hàng Bài, em biết không?
Đề khó đến đâu hoa cũng thuộc,
Rắc hoa đầy giấy góp là xong...

Nàng vui như Tết, vào sân trường,
Hy vọng bay theo lòng ngát hương.
Chàng đợi nàng trong rừng Bách Thảo,
Như trong huyền thoại của Đông Phương.

Đưa nhau ríu rít đón nhau về,
Ngày lại ngày... cho tình càng mê.
Bài Sử Địa hay bài Vạn Vật
Cũng đều tươi nét hoa "Pensée"!

Mọt Sách

Đường lên Hàng Quạt gió say reo;
Cửa Bắc giờ đây bảng sắp treo.
Dựa sát vai chàng, hơi thở gấp,
Ôi, nàng cảm động biết bao nhiêu!

Người đi xem bảng mới lơ thơ,
Nắng sớm đùa trên cỏ nhởn nhơ.
Chàng dỗ dành: Em đừng nghĩ quẩn;
Yêu nhau, thi có trượt bao giờ!

Kia rồi: Hương phấn đã truyền tin!
Đôi lứa mừng, quên cả giữ gìn.
Tay khoác tay nhau làm cánh bướm
Song song, lìa sóng cỏ, bay lên.

Chợt nghe thiên hạ bảo thầm nhau:
Người đẹp Hàng Gai lại đỗ đầu!
Chàng ghé bên tai nàng, riễu cợt:
Áo hồng như thế áo cô dâu!

Nàng xem hoa nở đúng tên nàng
Rồi mỉm cười: Thôi, kệ bảng vàng!

Anh hãy cắt bài-thơ-áo-tím
Cho em mặc nhé! Rất thời-trang!

[Sài Gòn 1967]

Bơ Vơ

Mòn con mắt đợi cổng trường
Người ta về... các ngả đường xôn xao
Bóng ai nào thấy đâu nào
Mây càng thấp gió càng cao... một mình
Không gian ngoảnh mặt làm thinh
Giọt mưa xuân cũng vô tình trêu ai
Mưa đầy tóc gió đầy tai
Sầu theo bốn hướng trôi đầy tâm tư .
Mong càng thêm... nhớ càng như...
Lẽ đâu tới phút này này ư chưa về
Một mình gieo bước nặng nề
Gió trong xác lá bên hè tả tơi
Hồn chênh vênh bóng chơi vơi
Đất cong mặt giận chân trời lảng xa

Mọt Sách

Buồn Đêm Đông

Mây bay mờ thấp lối đông sang
Hồn lạnh tương tư nẻo gió vàng
Hương cúc mong manh tà áo lụa
Tình thu dài mãi chút dư vang
Hoa gầy lây lứt níu cành xương
Cánh nhỏ đêm qua rụng ngập đường
Gối chiếc nằm nghe sầu bốn mặt
Đều đều mưa nhịp ý thê lương
Rượu cũ Hoàng Hoa vị đắng rồi
Men tàn thêm gợi nhớ xa xôi
Hương say nhạt với màu thu úa
Chén lẻ sầu dâng lạnh thấm môi
Buồng vắng ơ hờ chăn chiếu đơn
Phên thưa lọt gió buốt từng cơn
Ngoài xa bàng bạc lên sương khói
Tuyết phủ chiêm bao mộng chập chờn

Mọt Sách

Cảm Thông

Đã lâu trăng cứ tuần trăng sáng
Hoa cứ mùa hoa dậy sắc hương
Phai thắm đầy vơi hờ hững nhịp
Vô tình lui tới lớp tang thương
Triều đại hưng vong đều tiếng quốc
Duyên tình quên nhớ giỡn hoàng ly
Trắng đen thề nguyện trầm lên vút
Cao thấp sầu vui phẳng trúc ly
Ai thấy não nề trên lá thắm
Buồn ai cung nữ lạnh chia phôi
Nào ai linh cảm màu sông trắng
Hận kẻ ôm thuyền khóc lứa đôi
Khí thiêng chừng sớm lìa nhân thế
Dương thịnh rồi chăng Âm đã suy
Quạnh quẽ thu phần thơ bặt tiếng
Lầu hoang chìm cỏ dấu hồ ly
Còn đâu thuở ấy niềm khăng khít
Quỷ với người chung một mái nhà

Mọt Sách

Trăng bạn hoa em trầm mối lái
Đèn khuya dìu dặt bóng yêu ma
Dăm gã thư sinh vừa lạc đệ
Mươi nàng xuân nữ sớm chìm châu
Cảm thông một phút bừng ân ái
Miếu nguyệt vườn sương gặp gỡ nhau
Âm Dương kề sát đôi bờ suối
Vạn nhịp cầu tơ chắp ý duyên
Xao xuyến muôn loài thơm nhạc sống
Gỗ nào danh sĩ đá thuyền quyên
Tương tư có nghĩa gì non ải
Gác trọ phòng thuê một nỗi hàn
Trang sách chập chừng run lửa nến
Hài thêu nâng gọi ngắn không gian
Hỡi ơi dâu bể mòn thương nhớ
Gỗ đá còn trơ gỗ đá thôi
Lớp lớp biên cương tình chật hẹp
Mùa xưa thông cảm đã qua rồi
Qua rồi thuở ấy tình sâu nặng

Trăng mới cuồng si nụ bán khai
Ta nhớ tiền thân phòng lại ngõ
Giấc hồ thơm tóc gái Liêu Trai

Cánh Buồm Trắng

Đằng xa mây tán loạn
Gió Bắc thổi không ngừng
Rặng núi còn đâu nữa
Dải lụa quấn ngang lưng
Mặt trời xuống bụi trúc
Mây nhẹ đua nhau trôi
Tiếng trống trên chòi huyện
Thu không đã đổ hồi
Ánh vàng lây lứt vướng
Trên đồng lúa bao la
Màu tím hồng tan nát
Từng mảnh trên sông Đà
Dưới chân sóng nức nở
Ta ngồi nghe buổi chiều
Bên tai gió nức nở
Ta ngồi mong người yêu
Một cánh buồm vải trắng
Trôi theo nước lững lờ

Mọt Sách

Từ khoang thuyền lanh lảnh
Tiếng hát bỗng cao đưa
Cánh buồm ngày một nhỏ
Tiếng hát ngày thêm xa
Ta nhìn theo không chớp
Ta lắng mãi lời ca
Phải đương đầu với gió
Phải bơi ngược dòng sông
Tiếng ca dần đuối sức
Còn thoi thóp não nùng
Rồi sau chìm tắt hẳn
Như ánh nắng chiều đông
Đã tắt trên đầu núi
Đã chìm trên mặt sông
Rồi từ cao ập xuống
Rồi từ xa dồn về
Bóng đêm dần chiếm cứ
Tràn ngập nơi thôn quê
Nhưng trong khung cảnh vật

Cứ từng phút tối hoài
Xa xa cánh buồm nhỏ
Màu trắng vẫn chưa phai
Nào tím vàng lá mạ
Với hồng tía còn đâu
Chỉ còn một điểm trắng
Hấp hối trong đêm sầu
Em ơi ta trằn trọc
Khắc khoải đã bao đêm
Nhớ mong rồi ngờ vực
Đến cả tấm hình em
Vì những điều mơ ước
Của tuổi trẻ yêu đời
Thắm tươi như ánh nắng
Đã phai rồi em ơi
Giấc uyên ương liền cánh
Mộng trăm năm lứa đôi
Êm đềm như tiếng hát
Đã tan rồi em ơi

Trong lo buồn chán ngán
Trong hoàn cảnh éo le
Tuy ta còn nhận rõ
Lòng em yêu xưa kia
Nhưng mai ngày bóng tối
Sẫm mãi trên đường đi
Biết đâu còn có nữa
Lòng em yêu xưa kia
Ta đâu còn giữ được
Lòng em yêu như xưa
Em ơi cánh buồm trắng
Sắp biến trong đêm mờ

Cành Mai Trắng Mộng

Thời gian chập lại cả đôi kim
Một phóng mười hai mũi trúng tim.
Giờ điểm Giao-thừa... Ai gọi đó?
Mang mang tiềm thức bóng Quê chìm.
Góc màn sương khói nằm im
Cốđô mờ nét cuốn phim Tháng-ngày
Đã từ lâu... Thoắt giờ đây
Lòng căng thẳng, chiếu lên đầy bóng Quê.
Hàng-Cót trường tan, sóng tóc thề
Dâng vào Yên-phụ ngược con đê
Xuôi ca Cống-Chéo sang Hàng-Lược
Từng dấu bèo theo giạt bến mê.
Vàng thêu tượng đá Vua Lê
Cây quỳnh giao, lối đi về Chợ Phiên.
Thoát thai từ truyện thần tiên
Phất phơ bướm nhỏ chim hiền tung tăng.
Đêm vườn Bách-Thảo hội hoa đăng
Cặp má đào ai giợn tuyết băng?

Mọt Sách

Chiếc vượn Non Nùng ngân tiếng hót
Rung theo hồn đá với hồn trăng.
Mùa thu Hà-Nội trẻ măng
Gió may cũng gió Gác Đằng nhiều phen
Sánh vai nhau chọn hàng "len"
Đẹp đôi cho đất trời ghen hai người.
Xe điện Hà Đông xuống nửa vời
Mưa phùn men bốc cỏ xanh tươi.
Vùng Thanh-Xuân, buổi thanh-minh ấy
Không biết chàng si hẹn gặp ai...
Rồng lên một bóng u hoài
Ôi thôi từng khúc ngã dài tâm tư!
Chín giao thừa, tám năm dư
Cành mai trắng mộng đêm trừ-tịch xuông.
Tin xuân lữ thứ nghẹn hồi chuông
Lệ vỡ mười hai nốt nhạc cuồng
Sân khấu lùi xa vào ký ức
Phai dần hư ảnh, cánh màn buông.
Khói đầu mờ tím căn buồng,

Thời gian ai đốt trên luồng thần giao?
Cố đô lửa ấy gan nào?
Sài đô son sắt như bào như nung!

[Sài Gòn 1963]

Chậm Quá Rồi

Mãi hôm nay lá úa ngập lòng ta
Lệ ngâu đã bắt đầu gieo thánh thót
Sen từng cánh với sương trinh từng giọt
Bắt đầu rơi Thu đã tới lòng ta
Mãi hôm nay ôi nửa kiếp trông chờ
Nàng mới đến tay chèo khua nhẹ sóng
Tóc trễ nải trên lưng còn bỏ thõng
Vòng hoa đào ôm lệch trán ngây thơ
Mãi hôm nay một buổi sớm thu mờ
Nắng đã tắt nơi lòng ta lạnh lẽo
Hương đã nhạt mà hoa dần đã héo
Còn chi đâu nồng thắm để yêu mơ
Có ai đem xây đắp một bàn thờ
Với những mảnh bình tan trâm gẫy nát
Có ai tặng để cho người đỡ khát
Một vò không hay một trái tim khô
Bao nhiêu năm tưởng đã phí công chờ
Ta xé vụn ân tình gieo rắc mãi

Mọt Sách

Nay dẫu muốn thu về khâu chắp lại
Cũng không sao toàn vẹn được như xưa
Lòng ta ơi xin trở lại bên mồ
Để thương xót những hoa tàn lá rụng
Và đôi cánh vô duyên đừng nở rộng
Đón đưa người nhan sắc đến lầu Thơ
Kìa đã thôi rún rẩy cặp vai ngà
Nàng quăng mái chèo đi rồi đấy nhé
Tay đương vẫy miệng nhung đào sắp hé
Bốn trời sương sắp vọng bốn tên ta
Lánh đi thôi nàng đã bước lên bờ
Giấu đi nữa cả không gian sầu muộn
Ta chẳng nỡ trời ơi ta chẳng muốn
Của lòng ta nàng đến lúc thu sơ

Chân Hứng

tặng Chấn và Liên

Từ thuở chàng say ôm vũ trụ
Thu trong bầu rượu một đêm trăng
Nhẩy xuống muôn trùng sông quạnh quẽ
Đem tho chân hứng gửi cô Hằng
Chừng như thơ náu mãi cung tiên
Lóng lánh canh khuya bạc cạnh thuyền
Không đoái hoài chi dương thế nữa
Nhạc trần tơ phím mãi vô duyên
Bữa tiệc phàm phu ai đáng mặt
Nối bài dâng rượu thuở xưa đâu
Trích Tiên đã khuất đời ai kẻ
Tìm thấy trong men ý nhiệm mầu
Chếnh choáng đêm nay ta buộc ngựa
Ven rừng hiu quạnh suối cô liêu
Xốn xang mạch máu ngàn thương xót
Tài nghệ bao đời có bấy nhiêu

Mọt Sách

Ngựa ơi hãy nghỉ chân cuồng khấu
Cho thỏa lòng ta nỗi khát khao
Ta chẳng mò trăng như Lý Bạch
Nhưng tìm thi hứng mất đêm nao
Tinh hoa thuở trước xô về đọng
Ở phiến gương vàng một tối nay
Ta lặng buông thân trời lảo đảo
Mơ hồ sông nước choáng men say
Hỡi ơi lầu Nguyệt té xiêu rồi
Từng mảnh thơ ngà tản nát trôi
Hồn cũ Thịnh Đường muôn nẻo sáng
Ta ghì hư ảnh chút mà thôi

Chén Rượu Đôi Đường

Đáy sông chìm tiếng sóng
Lời gió ngủ trên cao
Quanh thuyền ngơ ngác bầy sao
Nàng Trăng còn mải xứ nào xe duyên
Nhưng đêm nay dịu quá
Không trăng có hề chi
Say sưa tràn miệng cốc
Cùng nâng hãy uống đi
Trùng lai đâu dễ hẹn kỳ
Đò ngang một chuyến chắc gì mai sau
Tối nay còn họp mặt
Ngày mai đã cách xa
Vàng xanh thay sắc cỏ
Tươi úa đổi màu hoa
Đường trần muôn vạn ngã ba
Nhớ nhung muốn gặp biết là có nên
Giờ đây chia đôi ngả
Sông nước càng tiêu sơ

Mọt Sách

Hồn men cay như thế
Hồn men đắng như mơ
Đắng cay này chén tiễn đưa
Uống đi uống để say sưa ngập lòng
Cạn đi và lại cạn
Say rồi gắng thêm say
Bao nhiêu mơ mà đắng
Bao nhiêu quế mà cay
Đắng cay trút xuống bàn tay
Nắm tay lần chót thuyền qua mũi rồi
Thuyền anh đi thôi nhé
Xa nhau dần xa nhau
Tôi về trên lưng rượu
Đến đâu thì đến đâu
Có ai say để quên sầu
Lòng ta lảo đảo càng sâu vết buồn

Chết Nửa Vời

Bước đã mỏi mà trông càng đã mỏi
Ta dừng chân nhắm mắt một đêm nay
Thả chiếc bách không chèo trên bể khói
Mặc trôi về đâu đó nước non say
Kìa một cõi trăm hình muôn vạn tiếng
Đương dần phai dần hiện tắt rồi vang
Ta cố gọi những giác quan lười biếng
Để ghi cho hậu thế phút mơ màng
Nhưng vũ trụ hư huyền tuy rộng mở
Ta đê mê cảm được chút gì đâu
Hồn với xác chỉ còn thoi thóp thở
Trong hai bàn tay sắt bọc nhung nâu

Mọt Sách

Chia Tay

Đò chiều sông lạ tiễn đưa nhau
Gió nấc từng cơn, sóng vật đầu
Hai ngả lênh đênh trời ngụt khói
Người đi, ta biết trở về đâu
Ta về lơ láo tình thiên hạ
Chiếc bóng người đi tủi dãi dầu
Mặt nước chân bèo nghe nức nở
Duyên tan bèo nước bốn hàng châu
Nắm tay cùng hẹn mai sau
Dòng Ngân bắc lại nhịp cầu mong manh
Chừ đây cát bụi tung hoành
Chông gai mười cõi chênh vênh thế cờ
Một đêm quán nước trăng mờ
Kề hương tựa phấn những ngờ chiêm bao
Gió xuân cười gượng bông đào
Lỏng tay vòng ngọc, hoen bào giọt châu
Cuối thôn gà giục sáng từ lâu...
Hết một đêm gần... Thôi, xa nhau

Mọt Sách

Vĩnh biệt đây chăng? Rằng tạm biệt
Mà sao bến vắng nặng mây sầu
Nhưng thôi, thôi cũng đừng lưu luyến
Đời loạn còn chi đẹp nữa đâu
Dứt áo cho tình ta đẹp nhé
Non cao ngàn thuở nhớ sông sâu
Tương-Giang kẻ cuối người đầu
Vu-San mưa rối mây nhầu tóc tơ
Sườn non vắng vẻ càng thơ
Nước sông quằn quại mong chờ càng xinh
Rồi mai thiên hạ thái bình
Còn dâu xanh bến, Cao Đình còn xuân
Còn trăng hai mảnh xa gần
Còn soi bờ liễu sông Tần vẹn gương

Chợ Chiều

Nắng phai để mộng tàn lây
Tình đi cho gió sương dầy quán không
Chợ tan ngàn nẻo cô phòng
Sầu dâng bàn bạc cánh đồng tịch liêu
Hồn đương lắng bước chân chiều
Đâu đây nỗi nhớ niềm yêu bời bời
Mong manh tình đã rụng rồi
Tơ vương còn thắt tim người chia ly
áo thêu chăn gấm ngày đi
Lều không quán bỏ hồn si chợ tàn
Chiều lên từ thuở lìa tan
Nắng ơi lạnh lẽo muôn vàn đuốc hoa
Hôm hôm cánh rụng lầu ngà
Một mùa ly biệt đã già nhớ thương
Xiết bao tươi thắm ven đường
Thờ ơ chẳng chút dừng cương mấy chiều
Ai ân sắc lợt bình xiêu
Song song chiều cũ nay chiều lẻ đôi

Mọt Sách

Hoàng hôn là xứ chia phôi
Vắng tanh quán chợ vài ngôi lạnh lùng.

Chờ Đợi Hoài Công

Ta đợi em từ ba mươi năm
Uổng hoa phong nhụy hoài trăng rằm
Heo may chớm đã lên mùa gió
Ngăn ngắt chiêm bao lạnh chiếu nằm
Cúc tả tơi vàng mộng xác xơ
Hiên sương ngõ lá vẫn trông chờ
Đêm dài quạnh hé đôi song lớn
Nguyệt đọng vòng tay úa giấc mơ
Ngai trống, vàng son lợt sắc rồi
Lòng ta, hoàng hậu chẳng về ngôi
Hồ ly không hiện người không đến
Chỉ ánh trăng vào khuôn cửa thôi
Hiu hắt tình trai một kiếp xuông
Mênh mông nệm gối rét căn buồng
Lệ sa bạch lạp ngàn đêm trắng
Thơ vút sầu say, rượu nhập cuồng
Đã mấy canh khuya nụ ngát nhài
Kết chưa thành mộng ý liêu trai

Mọt Sách

Lung linh nguyệt thấm vàng trang sách
Đợi chẳng bừng sen nhịp gót ai
Thôi thế hoài thơm tuổi dịu hiền
Cành khô mầm lụi trót hoa niên
Chương đài ca quán, ôi hồng liễu
Nửa cuộc trần gian lợm yến diên
Khắp đã nghe tìm mỏi núi sông
Đâu sương vó ngựa, gió mui bồng
Gió sương giờ vẫn buồng đây lạnh
Em hỡi ! Phương nào em có không?

Còn Đâu Vọng Các

Ôi chùa Phật-Ngọc mái long lanh,
Đất Phật từng gieo hạt ngọc lành!
Du tử dâng hồn lên Vọng-Các
Gương soi chẳng chút úa màu xanh.
Đê mê hài hán bước triều thiên
Nhạc nữ, hoa thần, hay giáng tiên?
Cong vút bàn tay ai mở nhịp:
Cánh Thơ, giàn Nhạc, đêm Hoa-viên.
– Thi sĩ từ đâu tới chốn này?
Tiếng ai vừa cất phới hương say.
– Từ đâu? anh cũng không còn nhớ
Em ạ, chim trời mỏi cánh bay.
Nửa hé vành môi nửa ngập ngừng
Nàng xoay nhịp bước, ngả vòng lưng.
Hỡi ơi đã ngấm men hồ hải
Vào tận vùng cung điện kín bưng!
Xiêm áo tần phi giọn ngọc ngà
Lửa thiêu cuồng vọng khắp làn da...

Mọt Sách

Phút giây nghe trĩu bên lồng ngực
Tiếng thở dài buông, rũ cánh hoa.
Nàng gượng cười, trăng tắt đã lâu,
U cung đòi lại đóa Lan sầu.
Mái đền con vút tay ai đó?
Ngà ngọc xin đừng hoen lệ châu!
Xứ Thái mây chìm khóa bến mơ
Vàng son thăm thẳm bụi tung mờ.
Còn hương vương giả thơm giàn nhạc
Hay cũng tàn theo đêm Hội-Thơ?

[Bangkok 1964]

Công Chúa Mười Lăm

Công chúa mười lăm, nàng ở đâu?
Tìm nàng, thôi đã nát Âu châu!
Ba-lê Nhã điển hay La-mã
Đâu cũng rêu in lệnh miễn chầu.

Sân chầu lẻ cặp những vần thơ
Giạt tới sông xanh lạnh ngắt bờ.
Nét vẽ bay lên sườn núi trắng,
Đâu rừng Thi-Họa thuở ban sơ?

Ta mỏi đi hoang chín kiếp dài,
Áo thêu rồng phượng rách chông gai.
Nhớ năm xưa đến khu Rừng-cấm
Lục địa già nua bỗng đẹp trai!

Kiếp thứ mười nên bước đã chồn,
Ta gieo mình xuống thảm hoàng hôn.
Ngủ chung giấc ngủ nàng Công chúa,
Mơ tuổi mười lăm biếc lại hồn.

Mọt Sách

Nàng say sưa ngủ dưới trời sao
Chợt gọi tên ta giọng ngọt ngào:
Anh nhích gần coi em vẽ bóng
Cho thơ là một với chiêm bao!

Đê mê nhịp thở phút huyền ngưng,
Đôi lửa chìm sâu đáy Tượng trưng.
Ta nhủ: Kìa em! Thơ mở lối,
Còn sâu hơn cả trái tim Rừng!

Đêm cũng đêm sâu nhịp với tình,
Nhưng đêm nào chẳng có bình minh!
Ta hôn mười ngón tay vừa nở
Rồi bước đi hoang lại một mình.

Tưởng đâu rừng Cấm mãi thâm u,
Nàng chẳng bao giờ mở sóng thu.
Vì chẳng bao giờ ta cất tiếng
Gọi cho nàng tỉnh giấc ôn nhu.

Năm năm trở bước một lần thôi,
Hoàng-tử-không-nhà lại có ngôi.

Giấc ngủ bên nàng đêm Tái-tạo,
Thơ ngâm truyền lửa đóa hoa môi.

Ai hay một sớm tự non sầu,
Ngập gió bay ra lệnh miễn chầu.
Cánh quạ nối hàng đen khủng khiếp:
Tin nàng công chúa bỏ rừng sâu!

Hôm trước, loài Kim hiện ngọc ngà
Hóa trang làm một chiếc thiên nga
Xé mây Bạch Lĩnh... Ôi, Người đẹp
Trút lại tàn y: Lục địa già....!

Biển Bắc trời Âu hết đẹp trai,
Nhòa trang siêu thực bóng trang đài.
Thơ trừu tượng cũng nhòa linh giác,
Hồn chẳng đong đầy cặp mắt nai.

Ngơ ngác rừng xưa đá chập chùng,
Nơi nào cửa Khuyết hỡi Mê cung?
Nàng đi mang cả hồn Thi Họa,
Trời biển nằm trơ mấy mảnh khung.

Ta biết nàng đi chẳng một về,
Tìm ai Nhã điển với Ba-lê!
Mấy phen La-mã ghì vân thạch,
Tượng ngủ không bay gợn tóc thề.

Hỡi ơi! Công chúa vượt trùng dương,
Đất Mới hoa dâng khắp ngả đường.
Sáng rực nơi nào đôi mắt biếc
Là nơi ấy mở một triều Vương.

Hòa-lan Đan-mạch nắng vàng thu
Đôi bạn tình xưa phút mộng du.
Hài gấm chỉ còn ta nhận dấu,
Chờ xuân ngăn ngắt tím sa mù...

Ngẩng nhìn sông Bạc chẳng mưa tuôn,
Châu Á khuya nay đọng khối buồn.
Thăm thẳm mấy phương lòng rạn vỡ,
Sao trời nhân lệ một thành muôn.

Hoảng hốt ta ôm chặt bóng kiều,

Đầy tay sương khói nặng bao nhiêu?
Phải chăng, kìa góc rừng Thi Họa
Vẳng tiếng chim xanh gọi thiết triều!

Hai mươi mốt tuổi nét xuân đằm,
Nàng bỏ trời Âu tuyệt bóng tăm.
Trải đúng hai mùa sen Tịnh đế,
Hồi loan, Công chúa lại mười lăm?

Vào giấc cô miên, nàng hãy nghe!
Còn đây nửa vạt áo rồng che.
Ta lên đường gấp cùng tia nắng
Cho kịp dâng nàng một xác ve...

Nàng ơi! Nàng ơi! Ta mơ chăng?
Biển Đông biển Tây đều biển chăng!
Thôi rồi, ta không còn dám nghĩ
Tiếng ấy: chim trời hay cá săng?

Nhưng từ tăm cá bóng chim mờ,
Kỷ niệm tung hoành nát gối mơ.
Hoàng-tử-phiêu-bồng thân nhẹ bấc

Vào săn càng thấy chỉ là thơ!

Một gửi xương da vách huyệt mềm,
Thịt hao mòn có đất cho thêm.
Cả thân tâm lại đầy phong độ,
Ta sẽ hồi sinh đúng nửa đêm.

Kiếp thứ mười hay mười một ư?
Cần chi! Rồng phượng áo chưa hư!
Sông xanh núi trắng rừng Thi Hoạ,
Ta đến phen này kết thảo lư.

Và ta nằm xuống thảm bình minh
Ngủ giấc sâu hơn biển Thái-bình.
Công chúa mười lăm về cạnh đó,
Thay ngôi chủ khách lại càng xinh.

Nửa giấc nàng say hé cặp môi:
Nhớ nhau hẳn cũng thương rồi?
Trước kia vẽ bóng, hình quên vẽ,
Hơi tiếng đều quên... hóa lạc đôi!

Tiếng trời hơi đất vẹn trường canh
Nay đã về... qua nhịp hở anh!
Tóc bạch kim này, em chỉ đợi
Gieo hương cho mộng ngát duyên lành.

Ta uống từng âm hưởng dị kỳ
Nhưng lòng nghe gợn sóng hồ nghi:
Em ơi! Rừng cấm vui đoàn tụ
Sao chẳng hề vang khúc họa mi?

Ngọc vỡ, san hô trút suối cười:
Anh lầm! Đây sắc nắng hồng tươi,
Quê anh đó chứ! Và, em biết,
Anh vẫn là anh kiếp thứ mười!

Lầm sinh với tử, Á thành Âu?
Mới rõ tình thơ ý vẽ sâu!
Hơn cả trái tim rừng biểu tượng;
Bên-kia-thế giới nghĩa gì đâu!

Công chúa mười lăm chẳng bỏ ngôi,
Ra đi là để tới đây thôi?

Cùng ta sum họp muôn ngàn kiếp,
Chỗ hết Thời-gian, đích phản hồi?

Ta ngập ngừng toan hỏi lại nàng,
Ngây thơ đã tiếp suối cười vang.
Hồi thanh có họa mi chen khúc,
Và cả trời xưa cặp Phượng-Hoàng.

Câu hỏi lưng chừng, lớp sóng Yêu
Xô nghiêng về tận bến Lam kiều.
Nhạc đâu huyền thoại mưa vàng đổ?
Lệnh miễn chầu hay lệnh thiết triều?

Nàng uống mình tơ dưới áo lông:
Sông Xanh nào có khác sông Hồng!
Núi Đen núi Trắng nguyên là một,
Kiếp-thứ-mười sao chưa cảm thông?

Cảm thông? Hai chữ nhớ thương đầy!
Thi Họa duyên nào gốc ở đây?
Ta vội mở trang Tình-sử cũ,
Ôi, màu vẽ Tuyết, ý thơ Mây!

Tình-sử ai ghi? chuyện xứ nào?
Mộng vàng đôi lứa sẽ ra sao?
Tay nâng trang sách, ta nhìn xuống;
Nàng chợt như tia nắng rụng vào!

Thể-nhập rồi trang sách trắng ngà
Ôi Nàng! sắc giấy hiện màu da.
Đường cong tuyệt bút dần thu nhỏ
Nằm gọn trong muôn nét kỷ hà.

Chẳng chút hồ nghi, ta xé đôi
Trang minh họa ấy để về ngồi.
Vì thơ đến lúc nguyên hình mộng,
Uy lực Không-gian đã hết rồi!

Nét vẽ cuồng dâng tóc bạch kim,
Giòng thơ đập loạn tiếng con tim.
Nàng ôi! tình một phương không đáy,
Ta phải làm ra đáy để tìm!

Quên hết ngôn từ, chữ với câu,

Vần phai theo bóng, nét theo màu.
Dư âm Thi Họa riêng còn chút:
Công chúa mười lăm nàng ở đâu?

[Sài Gòn 1967]

Công Chúa Paris

Từ thu về, ngọn gió may
Lướt mũi kim vàng thoăn thoắt.
Xong rồi! Cô thợ khéo tay
Chiếc áo thời trang đã cắt!
Màu chuyển... Đũa tiên vừa đặt
Cây cành thôi khoác thanh y.
Từng phố, đây từng chỗ ngoặt:
Áo vàng Công chúa Paris.
Khách du có gã tình si
Quyết hái bàn tay Côngchúa.
Ôi, nàng đã thiết triều nghi:
Lộng lẫy ngai vàng lá úa!
Lệnh xuống, bừng lên khúc múa
Trăm ngàn pho tượng hồi sinh;
Nhịp với đồng vươn đá cựa
Mấy mùa vang bóng hiển linh.
Hai mươi thế kỷ nghiêng mình
Hai chục Paris tròn mắt.

Mọt Sách

Trái tim vàng của Đế-kinh
Họa điệu tình ca khoan nhặt.
Ai bảo đồng kia lạnh ngắt?
Ai rằng đá nọ trơ trơ?
Từ đỉnh ba trăm thước sắt,
Này nghe lòng Tháp vương tơ!
Sông Seine vàng lượn đôi bờ
Xuôi xuống vàng Mont-Parnasse
Ngược lên vàng Sacré-Coeur
Từng bậc từng cung đậm nhạt."
Khắp nẻo vàng thu san sát
Ngai vàng Công-chúa nguy nga.
Vương điện, Hoàng-môn, Đế-các
Chầu quanh... vạn thuở không già.
Khách du soi ngọn Đèn-hoa
Xem mặt Đô-kỳ Ánh-sáng.
Nàng ơi, ngoài trái tim ta,
Còn sính nghi nào xứng đáng?
Nàng ngủ trong lầu Dĩ-vãng

Chỉ thu về mới hiện thân.
Ta, kiếp phi bồng phiêu đãng,
Vì thu đứt ruột bao lần.
Nàng mang vòng ngọc Giai-nhân
Ta có vòng gai Thi-sĩ;
Tìm nhau đã mấy trầm luân
Mới thỏa u hoài vạn kỷ.
Rồi... mỗi lần thu hội ý
Hoa đăng lại vượt trùng dương.
Tháp lại truyền tin báo hỷ:
Cưới nàng Công-chúa Tây-phương.

Còn Nhớ Hay Quên

Em ơi, còn nhớ năm xưa
Đôi ta gỡ nắng quồng mưa dệt Tình?
Buổi nắng Trấn-Ba Đình, em mệt
Nghỉ bên hồ lau vết mồ hôi
Trong khung tóc liễu rối bời
Má đào hoen phấn thêm tươi lạ lùng.
Mưa chia cách, khăn hồng vò võ
Thấy tôi về em bỏ đường khâu
Trách rằng: Sao quá đi lâu
Hẳn anh còn rẽ vào đâu tìm vần?
Dứt lời nói, ân cần e lệ
Cúi đầu thêu em khẽ mỉm cười
Rồi lên giọng hát tuyệt vời
Chỉ kim quăng ném tơi bời một bên...
Em còn nhớ hay quên ngày cũ?
Nắng mưa xưa ấp ủ lòng tôi.
Mấy phen quồng lệ bồi hồi
Gỡ tơ sầu, chẳng sao nguôi lòng này.

Mọt Sách

Khăn nào quấn thành mây non Tản?
Tay sông Đà chỉ loạn kim rơi...
Một mình riêng nhớ, em ơi,
Biết đâu Nùng Nhị nay trời nắng mưa!

[Sơn Tây 1937]

Con Tàu Say

Tặng Duy-Linh

Khói tuôn mờ trắng đêm sâu
Men từng say một con tầu ngả nghiêng
Lắng tai nhịp sắt liền liền
Đường sương nổi dậy ưu phiền dưới chân
Còi khuya vọng mãi tiếng ngân
Lao đao núi thẳm cây gần tương tư
Tha phương đã réo mong chờ
Con tầu luân lạc đêm mờ còn say
Rượu ngon chở mấy toa đầy
Bánh xe muôn dặm còn ngây hương rừng
Giữa đêm cây núi chập chùng
Non sông chếnh choáng biết dừng nơi nao

Mọt Sách

Cũng Vì Em

Em cười bảo: "Sao anh nhớ mãi
Từng chi tiết nhỏ quãng đời xưa?
Vui chuyện sao anh thường nhắc lại
Những lúc em còn tuổi ấu thơ?
Em thì chuyện cũ em quên hết
Vì em độ ấy mới mười hai,
Ngoài sự nô đùa em chẳng biết
Không buồn dĩ vãng mộng tương lai.
Nếu anh, từng ngón tay khoan nhặt,
Chẳng lượm dần bao kỷ niệm xưa
Trong lớp tàn tro ngày đã tắt,
Thì em chẳng nhớ đến bao giờ!"
Ôi Kiều-Thu! hồn em trong sạch
Vui sống yêu đời tuổi trẻ thơ
Ham mê chúng bạn, mê đèn sách
Không chút mây buồn gợn giấc mơ.
Em quên hết? Quên là phải chứ!
Đời em đâu thiếu những êm đềm!

Mọt Sách

Nhưng kiếp u sầu, tôi gắng giữ
Chút tàn tro ngày sống bên em.
Tôi chẳng bao giờ quên giọng học
Đổ tuyết băng trên mộng hồn tôi
Trong những buổi trưa hè mệt nhọc
Hay lúc tan canh bướm lạc loài.
Tôi nhớ buổi chiều đông mưa gió
Nhà lan vắng vẻ một mình em
Tựa gối hồng thêu say giấc ngủ
Ngoài song dần tỏa bức rèm đêm.
Lá thư gởi bạn đầy mong nhớ
Em để bên giường, chưa viết xong,
Gió chợt thoảng qua rèm, khẽ mở
Đưa bay tờ giấy đến môi hồng.
Chớm lạnh, giật mình em tỉnh giấc
Bàng hoàng tay giữ bức tiên hoa
Vuốt mớ tóc lơi, em khẽ đọc...
– "Trời, thư ai viết gởi cho ta?"
Lúc ấy ngọn đèn xanh lả lướt

Về hùa theo ngọn gió đưa tin
Trên má đào xinh như bỡn cợt
Muôn màu tia sáng mập mời in...
Ngày tắt nối đêm tàn chẳng lại
Nhưng tôi còn yêu nhớ viễn vông
Ôm khối tình xa xưa mãi mãi
Kiều-Thu em! có hiểu gì không?
Rồi đây em còn nhớ tôi không?
Còn nhớ tôi, khi trên cặp môi hồng
Trên hơi thở hương đưa dài vạn dặm
Và trên giọng hát điên rồ say đắm,
Gió xuân bay dần thổi rụng tơi bời
Cánh hoa non ngày thơ ấu mê chơi!
Khi bức rèm tuổi xanh mơ mộng
Đã cuốn dần theo Thời-gian mau chóng
Để lộ màu tươi lộng lẫy không hai!
Khi mớ tóc mun không xòa rủ trên vai
Như trước nữa! Khi lòng em thay đổi!
Vì ngày xuân mang luôn hy vọng mới

Cho tâm hồn...
Khi cô bé hôm nay
Chưa một ai ca tụng mê say
Đã trở thành trang thiếu nữ
Có phép thu hồn trong sóng thu tình tứ,
Khi về phong lưu tuyệt sắc của giai nhân
Đã điểm nên tranh đã dệt nên vần
Đã rung nên muôn lời ca điệu hát
Trong lòng kẻ xưa nay lạnh nhạt
Hay vô tình cả với nàng Thơ
Hay chẳng biết văn chương nghệ thuật bao giờ,
Khi ấy, khi đời em đầy mộng tưởng
Như thủy trào dâng biển lớn mênh mông
Đắm đuối trong tương lai những giờ vui sẽ hưởng
Không biết em còn nhớ đến tôi không?
Riêng tôi sống cuộc đời vô vị
Khắc nỗi buồn u ẩn từ lâu.
Tôi ngao ngán thờ ơ, khinh bỉ
Hết!... Không hy vọng chẳng mong cầu.

Ôm khối hận gia đình trĩu nặng
Tôi căm hờn thù ghét hôn nhân
Lang thang sống giữa vùng im lặng
Chuỗi ngày tan tác mảnh phù vân
Cho đến lúc vì em, tôi được
Thấy mùa xuân thoảng vị men say
Tôi khao khát rồi tôi mơ ước
Chén rượu Tương-lai hạnh phúc đầy.
Và rất muốn quên đời dĩ vãng
Để hồn nhiên theo giấc mơ yêu
Như sau trận cuồng phong buổi sáng
Đơn độc thuyền con tạm nghỉ chèo.
Bên bờ ấm áp xuân phơi phới
Sửa mui bồng lau vết phong ba
Đắm thân trúc vào hương nắng mới
Vào sắc mây trên nước la đà.
Nhưng một ngày kia thuyền bỏ bến
Đi tìm giông bão chốn xa xôi
Vì kiếp giang hồ chưa đến hẹn

Nên hưởng êm đềm khoảnh khắc thôi.
Cũng như lúc mảnh hồn trong trắng
Với tình si trao hết cho em
Tôi lại bơ vơ đường quạnh vắng
Chiếc lá khô tàn mặc gió đem.
Ôi, một kẻ điđđày tuyệt vọng
Suốt đời Số-mệnh chẳng buông tha,
Tôi theo đuổi chút gì vang bóng
Yêu vui hồi hộp những ngày qua.
Tôi không quên... dù em chẳng nhớ
Rằng vì em tôi biết yêu đương!
Nếu rồi đây trong đời mưa gió
Một vài tia nắng xé màn sương,
Đem lại cho lòng tôi nguội lạnh.
Hơi tàn dịu ấm của thời xưa;
Nếu trên bước đường xa hiu quạnh
Tôi không ngao ngán tháng năm thừa,
Để gượng sống so dây Thi-nhạc
Cao dâng lời thảm khúc bi ca

Cho rung động Loài Người tệ bạc...
Cũng vì em, Tình của đôi ta!

[Hà Nội 1936]

Đà Giang

Cắm thuyền sông lạ một đêm thơ
Trăng thượng tuần cao sáng ngập bờ
Đâu đó Tầm Dương sầu lắng đợi
Nghe hồn ly phụ khóc trên tơ
Có lẽ ngàn xưa là đáy sông
Đêm đêm giọt lệ gái xa chồng
Đè theo đôi tiếng tỳ hư ảo
Dâng tới thuyền ai ngủ bến không
Chén đã vơi mà ngập gió sương
Men càng ngây ngất ý Tầm Dương
Gót sen kỹ nữ đâu bên gối
Tìm ái ân xưa dễ lạc đường
Cánh rượu thu gần vạn dặm khơi
Nẻo say hư thực bóng muôn đời
Ai đem xáo trộn sầu kim cổ
Trăng nước Đà giang mộng Liêu trai

Mọt Sách

Đậm Nhạt

Da thịt đìu hiu rợp bóng mây
Sương lam mờ cỏ gió vàng cây
Song sa nắng xế dần ân ái
Lạnh cả mùa xưa nguyệt Mái Tây
Nẻo ngắt chiêm bao nhịp rụng đều
Tâm tư ngờ chạm bước hài thêu
Tiền thân nửa gối vườn mưa lá
Vết cũ phong sầu đậm nhạt rêu
Tình chủng bơ vơ độc viễn hành
Nàng Thôi thôi đã hết Oanh Oanh
Gót sen chùa cổ đêm trăng ấy
Vọng thấu luân hồi nhạc mỏng manh
Mùa nhớ thương sang mộng nõn nà
Tinh anh nghìn kiếp thoáng dư ba
Hồn ai xác mới nghe thoi thóp
Vang bóng hài xiêm chuyển thớ da

Mọt Sách

Dâng Tình

Bốn trời sương lạnh
Đường xanh bóng trăng
Lửa đào lung lay phất phới
Thi nhân ơi xin dừng bước lại
Đây Hàng Châu thường mơ ước đêm hoa đăng
Đêm hoa đăng đường xanh bóng trăng
Đêm hoa đăng đèn quanh lối xóm
Đây cầm ca người mộng gái xưa Kim Lăng
Hãy dừng đây chàng say
Mà điên cuồng lơi lả
Đón muôn đời thanh sắc ngã trong vòng tay
Nhịp trúc buông khoan
Sóng tơ dồn chậm
Môi nồng tươi da mịn ấm
Liễu xinh xinh thon dáng liễu cong đôi nét mày
Lũ chúng em chờ Chàng qua chín kiếp
Tình giang hồ phong nhụy vẫn nguyên hương
Rượu dâng nồng đây son phấn mười phương

Mọt Sách

Khói lên biếc và đây hồn tứ xứ
Trên cánh nhạc đê mê chàng hãy ngự
Đàn tơ mây theo phách gỗ trầm hương
Nhịp lời ca lơi lả bóng Nghê Thường
Âm điệu sẽ ru chàng say đến cuối
Lũ chúng em ca nhi
Đón dâng chàng một buổi
Nỗi yêu mê cuồng dại nén từ lâu
Rồi mai đây chàng rong ruổi
Thuyền buộc sông mưa
Ngựa dừng trăng khuyết
Tình nhân thế chua cay người lịch duyệt
Niềm giang hồ tan tác lệ Giang Châu
Xin bẻ thuyền quay hướng
Xin giục ngựa quay đầu
Về cùng chúng em
Buồng xuân chờ cửa ngõ
Khóm trúc đợi xanh màu
Họp cùng chúng em

Có nàng tiên má hồng nâu
Giúp đôi cánh biếc dâng sầu lên khơi
Hãy dừng đây chàng say ơi
Cùng lận đận bên trời một lứa
Đêm hoa đăng vắng chàng thoi thóp lửa
Tiếng đàn xênh rời rạc khúc Thiên Thai
Hãy dừng đây sương gió lạnh bên ngoài

Đăng Trình

Bao nhiêu hạt cát bến sông này
Đã bấy nhiêu ngàn thế kỷ nay
Từ vượt ngàn năm đường ánh sáng
Tự ngoài vô tận đến nơi đây
Đêm đêm ta dõi mấy từng cao
Tìm một không gian mới lạ nào
Lấp lánh quê trời thơ hẹn bến
Giam mình quả đất mãi hay sao

Nhân loại ra đi chẳng một lần
Hợp tan nào khác mảnh phù vân
Trên đà tốc độ siêu quang ấy
Một chuyến đăng trình, một hóa thân

Này lúc vào qua hệ Thái Dương
Ném sau ngàn lửa đốm kim cương
Mạn phi thuyền cháy lên rừng rực
Ta gõ mà ca: Thiên Nhất Phương !

Mọt Sách

Đào Nguyên Lạc Lối

Chiều đã tím ở lưng chừng dẫy núi
Sắc thu mờ lơ đãng dáng hoàng hôn
Lặng nằm nghe bốc tự đáy linh hồn
Nỗi thương mến xa khơi tình kiếp trước
Sóng ngủ dưới chân thuyền im gió nước
Đã ai say lạc bước tới vô cùng
Sương đầy khoang nghe thấp thoáng hoa dung
Mà lối cũ Đào Nguyên chừng hé mở
Trời cũ với hồn nay còn bỡ ngỡ
Thuyền đã nghiêng và nghiêng hẳn giòng sông
Trên dốc say vùn vụt hướng về Đông
Ta nghe rõ con thuyền trôi phất phới
Non động hoang mang tình xưa bạn mới
Hoa chờ -- tươi -- mây đợi -- thắm lưng đèo
Suối quanh co bờ đá dựng cheo leo
Sườn bích lập nâng cao trần thạch nhũ
Vòm nho nhỏ còn ghi thương nhớ cũ
Lệ chia phôi ngàn thủa đọng lưng chừng

Mọt Sách

Lối vào sâu mây khóa nẻo sau lưng
Khe nước hẹp khép dần sau bánh lái
Đôi bờ gấm chập chờn xê xích lại
Nóc rêu nhung buông rủ sát ngang đầu
Hồn phiêu dao tưởng cỡi chiếc thuyền câu
Lách hang đá bay về non nước Tấn
Sương khói bâng khuâng sông cùng núi tận
Thời xa xôi dìu dặt áng hương mơ
Đất Vũ Lăng chàng đánh cá năm xưa
Mê sắc thắm tơi bời khe suối rụng
Ven giải Đào Nguyên buộc thuyền cửa động
Dấn bước xem trời mở cuối hang sâu
Ôi thời gian sông núi vẫn tươi màu
Thuở Tần loạn xưa kia tìm trốn tránh
Dắt dìu nhau lạc vào nơi tuyệt cảnh
Mươi lăm nhà riêng chiếm một Thiên Thai
Nỗi hưng vong chỉ xá việc bên ngoài
Khát cô đơn chập chờn đôi cánh mộng
Tưởng đâu đây xóm làng xưa vẫn sống

Ôi lòng ta khao khát tới Đào Nguyên
Hỡi xứ thanh tao thế giới hư huyền
Xin thu lấy một linh hồn trốn xác
Trong da thịt sẵn gieo mầm tội ác
Chiều nay nghe vang gọi tiếng quê hương
Chút thiêng liêng sót lại của thiên đường
Gỡ dây trói sơ sinh cùng thể phách
Trên nẻo Hư Vô mơ hồ chiếc bách
Khói dìu đi men đẩy phía sau khoang
Dần chơi vơi trong huyễn mộng huy hoàng
Tưởng bay tới nơi dân Tần trốn giặc
Hỡi người xưa Ngư Phủ hỡi Đào Nguyên
Ta đêm nay say cũng lạc con thuyền

Đêm Kỳ Bút

Nòi si, cốt nhạc, giống đa tình
Vạn thuở còn say bóng nguyệt chênh
Mực ngát trang thơ, dòng thạch bản
Đằm tươi màu tóc Thôi Oanh Oanh
Trăng sáng ngờ hoa động cách tường
Câu thần phơi phới vóc băng sương
Đã ai về ngự đêm kỳ bút
Giải gấm phong lơi nhụy hải đường
Chất mởn đào yêu, nõn ngó sen
Nát tơ nhàu lụa phút trần duyên
Cánh tay hằn vết son đài các
Ôi đóa hồ ly... nụ giáng tiên...
Bút tuôn phong vũ mấy vần thơ
Ai đó tình si tự kiếp xưa
Khiến kẻ ngàn sau nằm đọc sách
Còn mơ lần nữa giấc ai mơ
Ta nằm mơ lại giấc mơ cuồng
"Vọng mỹ nhân hề thiên nhất phương"

Mọt Sách

Gối nệm gây gây mùi dị phấn
Lòng đơn nặng trĩu gái Tây Sương

Đêm Vàng Thủy Tạ

Em ạ! Cô Hằng chắp cánh
Vừa lên trong khói sương chiều
Có phải mưa sầu đã tạnh
Cho ta đời chớm hương yêu
Tình Thơ nồng thắm bao nhiêu
Sách cũ Hội Chân nào chép
Mình hoa nghiêng -- sóng lòng xiêu...
Đào suối Thiên Thai chẳng đẹp
E lệ màu phai bóng nép
Cuộc chơi đêm ấy cung ngà
Bẩy sắc Nghê Thường mở khép
Ngàn thu ghen xuống đôi ta
Hồ chiều nghi ngút yên ba
Nguyệt quạnh mây vần le lói
Mê đàn liễu ngủ bờ xa
Một tiếng chim hồng vẳng gọi...
Ba mươi mấy năm mòn mỏi
Gặp nhau tình bỗng trầm hương

Mọt Sách

Anh muốn quỳ bên gặng hỏi:
"Có yêu cùng gã phong sương?"
Ngang tàng nửa kiếp văn chương
Lòng chỉ vì Khanh mềm đó
Sen vàng xõa lưới tơ vương
Giam cánh hồn si bé nhỏ
Mưa tạnh vầng trăng đã ló
Mai rầy chói lọi đêm đêm
Xứ xứ hoa thầm bảo gió:
"Vì Khanh một trái tim mềm!"

Đến Khúc Quanh Rồi

Biết em từ thuở mới mười hai
Từ thuở em còn tóc xõa vai
Son phấn chưa dùng gương lược biếng
Nửa phần ham học nửa ham chơi.
Khoe hồng thắm mặc người trang điểm
Vẻ em xinh kiều diễm thiên nhiên
Lòng không bận chút lo phiền
Trò chơi "bịt mắt"... em quên tháng ngày.
Bông đào mỉm chưa say gỗ đá
Tuổi dậy thì trên má chưa căng
Núi cao chưa động nguồn băng
Đêm xanh đâu dễ tuần trăng vội tròn.
Cô thiếu nữ như còn lẩn bóng
Dưới nụ cười trong giọng trẻ thơ
Khi đùa khi học nhởn nhơ
Gấm hoa đầy một giấc mơ êm đềm.
Hoa xuân lần lượt nở bên thềm
Vẻ gấm càng khoe lộng lẫy thêm

Mọt Sách

Nhưng cũng theo xuân dần đổi khác
Tâm hồn, hy vọng, với đời em!
Lượt phấn điểm hồng thêm gò má
Cặp môi đào nay đã thắm son
Tuổi xuân gần tới trăng tròn
Tóc mây em quấn, đầu còn xõa vai!
Em chẳng còn ham chơi như trước
Nhịp máu rung trời nước đâu đâu
Có khi ngồi lặng giờ lâu
Vẩn vơ nét bút đường khâu ngại ngùng.
Xiết bao vẻ thẹn thùng e lệ
Trong làn thu cô bé năm xưa
Ai đem sầu muộn dằngtơ Làm phai giấc mộng ngây thơ độ nào?
Chi đã vội gieo vào tiếng hát
Những buồn thương khao khát không đâu?
Giục chi tươi thắm lên màu
Cho hoa đẹp sớm để mau hoa tàn?
Kiều-Thu! nghe chăng tôi than van?

Đến khúc quanh rồi, em hãy khoan!
Dừng gót nghe tình tôi trải rộng
Thành thơ trên mỗi bước em đàn!
Rồi em đi hết Thời-gian
Hương say còn ủ mãi bàn chân hoa.

[Hà Nội 1936]

Đỉnh Chót Vót

Theo gió xuân lên đường Ngọc-hà
Nẻo về tươi nắng Trại Hàng-hoa
Đến vườn Bách-thảo anh reo khẽ:
"Thượng-Uyển này riêng của chúng ta!"
Em bĩu môi xinh: "Làm như vua!"
Rồi không dưng chợt buồn vu vơ.
Hỏi, em ngoảnh mặt đi nơi khác
Như giấu tâm tình đang gió mưa.
Anh hiểu rồi; em đã giận hờn.
Làm vua, em chẳng ghét gì hơn!
Ba cung sáu viện đầy nhan sắc,
Hoàng hậu nào xưa tủi bóng đơn!
Em giận mà em chẳng bắt đền
Anh đành nói lại: "Đây Hoa-viên
Của chàng thi sĩ yêu em đấy,
Chỉ một mình em thôi, chớ ghen!"
Nguôi rồi em vẫn còn rưng rưng
Chậm bước theo anh vào giữa rừng

Mọt Sách

Ai hay phút chốc em quên giận:
"Anh ạ, bầy hươu đẹp quá chừng!"
Chiều xuống cỏ non mơn mởn xanh
Hươu sao nghển gặm lá trên cành.
Bỗng nghe cọp hú vang trong gió
Em riễu: "Kìa ông bạn gọi anh!"
Đúng rồi... ông bạn ở sau đền
Chỉ cách phòng anh một mái hiên
Chuồng cọp phòng văn hai giấc mộng
Đi về chung một nẻo cô miên.
Bạn gọi, nhưng anh còn có em,
Nắng chưa tắt hẳn, chiều xuân êm.
Chúng ta phải tới non Nùng chứ?
Líu ríu vừa nghe lọt tiếng chim.
Thoăn thoắt trèo lên, miệng mỉm cười:
"Núi chi mà thấp quá anh ơi!
Đứng trên đỉnh vẫn không nhìn thấy
Mặt nước hồ Gươm biếc ánh trời."
Anh nhủ: "Non Nùng chẳng mấy cao;

Gần đây còn có núi Trông-Sao
Nhưng sườn đá dốc đầy nguy hiểm
Trần tục chưa ai tới được nào."
Em ngờ vực, hỏi: "Còn hai ta?"
Anh cười: "May được đấy! nhưng mà
Em và anh phải giàu tin tưởng
Tránh hết bùn nhơ dưới gót pha."
Níu vai anh xuống, em nghiêng đầu:
"Chớ tưởng em còn bé nữa đâu!
Em hiểu những lời anh nói lắm...
Thôi, ta về nhé! Mợ chờ lâu."
Đưa em về phố, tạm chia tay
Trở lạ vườn khuya anh vẫn say
Trên đỉnh Tình-Yêu hồn chót vót
Tha hồ cọp hú lộng hơi may...

[Hà Nội 1938]

Đi Thi

Mùa thi rồi gương lược
Anh sửa soạn cho em
Ngay từ nửa tháng trước
Ngồi khuya đêm lại đêm.
Hoa gạo nở tươi điềm tất thắng
Sao em còn lo lắng vẩn vơ?
Anh ơi, từ buổi tình sâu nặng
Em thuộc gì đâu, chỉ thuộc thơ!
Đủ các môn, em học
Mỗi bài cả trăm lần
Nhưng vang dội tim óc
Toàn lời thơ ái ân.
Tại anh viết bao lần thương mến
Đường chim xanh trao đến em chi
Để em ngơ ngẩn trong e thẹn
Đêm ngủ càng thao thức dị kỳ!
Giống chữ nghe ẩn hiện
Ngọt ngào trên đôi môi

Mọt Sách

Nồng say như gió biển
Lùa trong nhịp máu trôi.
Mặc dầu chỉ xem rồi lại trả
Về tay anh tất cả thư từ
Men Tình-Yêu vẫn say em quá
Em bắt đền anh không đáng ư?...
Một tuần qua vùn vụt
Kỳ thi-viết xong xuôi
Anh ngồi bên học giúp
Cho em mau thuộc bài.
Bảng vấn đáp kề vai nhẩm đọc
Em quá mừng suýt khóc bên anh
Tên em vừa tỏ như trăng mọc
Giữa bốn trời sao tên thí sinh.
Ải cuối cùng dễ vượt!
Ghé ta anh dặn dò
Câu nào em không thuộc
Đằng sau anh nhắc cho!...
Đường về nhà quanh co thơm ngát

Em nhìn anh, chưa nhạt cơn mê:
"Đời em chẳng có anh sao được!"
Lời nói như say một chén thề..."
Ửng điềm hoa gạo nở
Ôi, đóa hôn đầu tiên!
Cả hai cùng bỡ ngỡ:
Anh đến hay em đến?

[Hà Nội 1937]

Dịu Nhẹ

Gợn trắng ngàn mai thoảng dáng xuân
Màu trinh e lệ gió ân cần
Mươi bông cúc nõn chờ tay với
Một chút hoa đào vương gót chân
Thuyền nhỏ sông lam yểu điệu về
Cỏ chen màu liễu biếc chân đê
Tình xuân ai chở đầy khoang ấy
Hương sắc thanh bình ngập lối đê
Nắng nhẹ mây hờ sương hơi hơi
Sương thưa nắng mỏng nhạc khoan lời
Dây đàn chầm chậm hôn trên phím
Muôn dặm cung Hồ lả lướt rơi
Khói dịu hương êm tản mác đầy
Tơ chùng điệu thấp bốn phương say
Mùa xuân lẳng lặng về không tiếng
Duyên khép tình e ngậm dấu giầy
Là ánh trăng non chớm độ rằm
Xuân là duyên nụ tuổi mười lăm

Mọt Sách

Mến thương không ngỏ chàng như thiếp
Hồn khóa then trinh lặng nhớ thầm
Tìm chi nao nức giữa mùa tươi
Xuân chẳng đàn cao ở phím đời
Rượu ngọt men hiền say chút ít
Chàng Lưu đừng ngại thiếu Mai Khôi

Đời Còn Chi

Cha mẹ khuất đi lạnh hương khói
Một chị một em sầu má hồng
Khuya sớm cô đơn giọt lệ tủi
Ấu thơ đã trêu gì Hóa Công
Thân còn nhờ vả nói chi phận
Nhắm mắt vui đâu tình với duyên
Một sớm thu tàn chị lẳng lặng
Bước xuống đò ngang không chọn thuyền
Chị đi lấy chồng một em khóc
Bơ vơ đã dễ nào yên thân
Nay đó mai đây bọt theo sóng
Đổi nơi nương tựa mấy mươi lần
Tan tác hoa khô rụng đầy nẻo
Thu sang trăng lạnh mờ đêm sương
Ôi lòng giá băng ngày tháng héo
Ai xót đời em ai tiếc thương
Nhưng chàng đã tới một chiều đẹp
Rủ rỉ bên tai lời ái ân

Mọt Sách

Lan nở hang sâu nụ vẫn khép
Hồn trinh phong kín trao tay chàng
Những tưởng yêu thương đến trọn kiếp
Mong sẽ trăm năm cùng bạc đầu
Nhờ chàng an ủi nỗi đơn chiếc
Tấm thân trôi giạt từ bao lâu
Ai ngờ giữa lúc lửa hương đượm
Tình em thắm thiết gần si mê
Tiếng gọi phồn hoa một buổi sớm
Đã cuốn chàng đi chẳng trả về
Chàng còn lưu luyến cuộc đời cũ
Lòng gửi trăm nơi ngàn chốn yêu
Giẫm lên thề thốt mặc riêng khổ
Mình em vò võ sầu cô liêu
Thư chàng không lại cuối rừng thẳm
Chàng nhớ gì đâu người xa xôi
Đời em còn có một tia sáng
Chàng đã đang tay dập tắt rồi
Mưa ngâu chiều nay càng nặng giọt

Em không còn lệ chung khóc than
Người khóc biệt ly khóc xum họp
Em khóc tình phai khóc mộng tàn
Thôi hết chờ mong thôi hạnh phúc
Ai dễ tìm vui trong lãng quên
Từ nay sống để nhớ ngày cũ
Chàng đã bỏ em đời hết duyên
Họ hàng không phải cưỡng ép nữa
Lấy ai em cũng sẵn lòng đi
Từ nay sống để đợi ngày chết
Chàng đã bỏ em đời còn chi
Cha mẹ không còn để phụng dưỡng
Chị gái theo chồng thân đã yên
Thương kiếp long đong từ tấm bé
Giọt tủi rừng sâu riêng khóc em

Đời Vắng Em Rồi Say Với Ai

Sóng dậy đìu hiu biển dấy sầu,
Lênh đênh thương nhớ dạt trời Âu.
Thôi rồi, tay nắm tay lần cuối,
Chia nẻo giang hồ vĩnh biệt nhau.
Trai lỡ phong vân gái lỡ tình,
Này đêm tri ngộ xót điêu linh,
Niềm quê sực thức lòng quan ải,
Giây lát dừng chân cuộc viễn trình
Tóc xoã tơ vàng nệm gối nhung
Đây chiều hương ngát lá hoa dung,
Sóng đôi kề ngọn đèn hư ảo,
Mơ kiếp nào xưa đã vợ chồng.
Quán rượu liền đêm chuốc đắng cay.
Buồn mưa, trăng lạnh: nắng, hoa gầy
Nắng mưa đã trải tình nhân thế
Lưu lạc sầu chung một hướng say.
Gặp gỡ chừng như truyện Liêu Trai.
Ra đi chẳng hứa một ngày mai.

Mọt Sách

Em ơi! lửa tắt bình khô rượu,
Đời vắng em rồi say với ai?
Phương Âu mờ mịt lối quê Nàng
Trăng nước âm thầm vạn dặm tang
Ghé bến nào đây, người hải ngoại
Chiều sương mặt bể có mơ màng?
Tuyết xuống phương nào, lạnh lắm không?
Mà đây lòng trắng một mùa đông
Tương tư nổi đuốc thâu canh đợi,
Thoảng gió... trà mi động mấy bông

Động Phòng Hoa Chúc

Lìa cõi Mộng giong thuyền qua bến Tục
Đoái hoài chi băng tuyết sẽ vùi chôn
Em khao khát dìu anh tìm hạnh phúc
Ở men nồng chăn ấm tối tân hôn
Đuốc hoa tỏ xiêm y càng rực rỡ
Khói trầm dâng son phấn ngát lây hương
Da thịt cháy nhưng còn hơi bỡ ngỡ
Nấp sau rèm tơ lụa mỏng hơn sương
Vàng di gót đầy ta châu với ngọc
Cổ long lanh lòa chói những kim cương
Nhưng đã biến trên màu nâu mái tóc
Vòng linh quang phơn phớt của thiên đường
Rượu hợp cẩn đem theo từ nguyệt điện
Mấy vò thơm chuốc mãi tận sông Ngân
Nhưng đến lúc kề môi trên miệng chén
Chỉ than ôi nồng cháy những men trần
Kìa nệm gối đương chờ ta xô lệch
Thầm bên tai nhắc gọi phút điên say

Mọt Sách

Và đương rụng giữa luồng trăng chênh chếch
Cánh hoa tàn sau chót của thơ ngây
Thôi hết nhé thỏa đi niềm rạo rực
Từ cung Trăng rơi ngã xuống trần gian
Ta sắp uống bùn nhơ và sự thực
Sẽ mai đây giày xéo giấc mơ tàn

Duyên Mùa Loạn

Người đi ta cũng lên đường
Trông ra khói lửa mà thương phong trần.
Biết bao giờ gặp cố nhân
Cho ta lại được có lần cầm tay?
Lời kia xin tạc dạ này
Mong đừng quên, lúc đổi thay cuộc cờ.
Một đi nắng đợi mưa chờ
Bèo mây ai dám hững hờ lòng ai...
Đường khuya nhớ buổi kề vai
Đèn khuya nhớ lúc canh dài trao yêu.
Rồi đây khói sớm men chiều
Say bao nhiêu lại bấy nhiêu ngậm ngùi.
Nước non thề cũ khôn nguôi
Giống đa tình vẫn muôn đời tình si.
Người ơi, ta biết tặng gì?
Mượn vần thơ gửi hồn đi theo cùng!

[Sài Gòn 1963]

Mọt Sách

Duyên Mùa Tận Thế

Giây khắc trầm tư loạn dáng màu
Trời ơi -- Hồn cả nghẹn thương đau
Thế gian đương tự tay đào huyệt
Địa phủ gần kia -- lửa vạc dầu.
Bốn phương bể héo non nhầu
Đông tan Đoài vỡ, tinh cầu ngửa nghiêng
Nằm đây u uất đài thiêng
Dư ba gợn đắng niềm riêng một người.
Thiên lương quằn quại giữ màu tươi
Thể chất còn thoi thóp nhạc trời
Dạo xứ phân tranh mùa hỗn độn
Biết lòng ta vẹn, nhé xa Khơi!
Lệ tuôn vòm khói châu rơi
Cũng hoài như ngọc vang cười thác men
Sóng chai cựa dáng hoa đèn
Môi nào thuộc, mắt nào quen, ta chờ!
Đợi ai về ngự sáng ngai thơ
Người bạn đầu tiên thuở bấy giờ

Mọt Sách

Ước cũ: tái sinh ngày tận thế
Tìm nhau cùng nối mộng ban sơ.
Cánh bằng siêu thoát hư vô
Sau lưng bỏ sụp cơ đồ trần gian
Ngẩng lên: Nàng vẫn hồng nhan
Đê mê ánh bút hương đàn chầu quanh.
Chừ đây trái đất vỡ tan tành
Em đã về kia gặp lại anh
Nụ chúm nhung đào tươi lửa bấc
Thu ba nồng rượu khóe long lanh.
Phù du trọn cuộc viễn hành
Trăng tà treo đỏ, mây thành chắn ngang
Trầm luân vụn đá phai vàng
Bước ra ngoài giấc mơ màng đón nhau.
Thôi mặc thời gian liệng trái sầu
Gác tai ngựa hí cuốc gào đau
Dang tay trở gót về nguyên thủy
Rào kín vườn xưa khép cánh lầu.
Đôi ta dựng một Thiên cầu

Bể xanh vĩnh viễn nương dâu đời đời
Tiền sinh ôn việc đổi dời
Xiết bao ngời vực... Kiếp người đó ư?

Em Chỉ Là Mây

Lờ lững sông Seine mắt mở choàng
Nhìn theo muôn mảnh nguyệt đi hoang
Bỗng dưng tròn bóng... Ôi ngàn thuở
Vân–Muội tình si đã gặp Hoàng!
Sao anh ngơ ngác? Lạ lùng chưa!
Em vẫn là mây tự kiếp xưa.
Trời xám Paris thu nặng trĩu
Lênh đênh sầu biết mấy cho vừa?
Chợt gió thay chiều, sao đổi ngôi,
Em ca: Xin bước xuống thuyền tôi!
Tiếng ngân dài ấy nghe quen lắm;
Khoảnh khắc tiền thân tỉnh lại rồi.
Cầu Neuf đằng xa buông thõng chân
Vào sông Seine, lắng tiếng vàng ngân.
"Khoan hò..." Giọng hát buồn thê thiết;
Ai nhớ nhung gì, Vân hỡi Vân?
Em bảo: Rồi trăng lặn một mình
Thì mây lại nối kiếp phiêu linh.

Mọt Sách

Chỉ thương bờ đá còn ghi dấu,
Mà đá-thuyền-quyên vốn nặng tình.
Thạch đầu ngơ ngẩn bóng mây trôi
Thiết-tháp hờn trăng lạnh lẽo ngồi.
Anh ạ, Paris toàn sắt đá;
Lòng đau, Sắt nọ Đá này thôi!
Anh hiểu! Vàng thu sẽ dậy men
Lá rơi vàng kín mặt sông Seine.
Hồn anh sẽ đọng dài trên lá
Để giúp em màu đan áo "len".
Vân nhớ Hoàng chăng giữa phút này
Cánh phi cơ lướt cánh đồng mây?
Nhớ Vân, Hoàng chỉ còn hư ảnh
Đôi bạn tung trời sát cánh bay.

[Rome 1959]

Em Là Công Chúa

Bồng bềnh mun chẩy óng lưng thon
Nhạc tía đền vua chuyển gót son
Yểu điệu Hương Giang mềm nếp áo
Trâm bay sóng mỏng vạt trăng son
Công chúa -- Là đây mộng ngự thuyền
Bài thơ mờ tỏ nón nghiêng duyên
Hàng mi ánh phới tình thanh liễu
Gợn gợn giòng thu mắt ngọc tuyền
Môi trĩu mùa nho ngọt ý hương
Má thơm hồng hạnh kín tin hương
Lòng ơi nghe đã niềm xưa động
Nắng quái bờ mây gấm tịch dương
Kề song nguyệt chếch ngủ chung giường
Kinh Khuyết trời xa trán tuyết sương

Mọt Sách

Gấm Hoa

Trời Cố Đô cao vút
Tuổi mười-lăm hai-mươi.
Em là gái Hàng-Cân Hàng-Bút
Thăng-bằng muôn nét thắm tươi.
Anh là gã thư-sinh Rừng-Bách-Thảo
Giữa cỏ cây muông thú gọi tên người.
Tiếng bay xuống tận phố-phường đông đảo
Chen cánh hoa xoan hoa gạo
Rèm tơ ý nguyệt đầy vơi.
Cân nào không rung chuyển?
Bút nào không tơi-bời?
Chim xanh qua lại muôn ngàn chuyến
Bao nhiêu là anh ơi, em ơi...
Gặp nhau lời vẫn nghẹn lời
Đón đưa buổi học xa vời bước chân.
Hồ-Tây Bách-Thảo nức hương-lân
Hàng-Bút Hồ-Gươm cũng rất gần
Anh có mơ em mộng gấm

Mọt Sách

Đôi hồ soi đã tỏ mười phân.
Lệ tương-tư lại bao lần
Cả hai cùng gởi vào thân-phận hồ.
Dịu hiền gương mặt Cố Đô
Thoắt thôi gợn sóng điên rồ nhớ thương.
Trăng nhà ai tròn khuyết
Thời-cơ gió nhiễu-nhương
Hà-Nội thắt vòng đai tuế-nguyệt
Em nghe sầu rối tơ vương.
Trời Nam Định Thái-Bình rung sấm sét
Anh lang-thang lòng đứt cỏ uyên-ương.
Sừng-sững, dựng bức thành mây lửa dệt
Xa cách hơn bao giờ hết
Non Nùng cấm địa một phương.
Vuốt đâu xuyên chiến-lũy?
Cánh đâu vượt sa-trường?
Tìm nhau trong khói men cuồng-túy.
Nửa giấc mành Tương loạn sóng Tương.
Quê tình hoang đảo mờ sương

Chiêm-bao càng khổ chiếu giường phong-ba.
Hồ Kiếm Hồ Tây vẫn đậm đà.
Quanh hồ đâu chẳng ấm hơi ca
Riêng cầu Thê-Húc son thêm lợt
Đê Cổ-Ngư thêm lạnh tiếng già.
Em giai-nhân dẫu không già
Anh thi-nhân dẫu không nhà càng thơ
Nhưng thương cho mộng cùng mơ
Gấm hoa đến thế ai ngờ nổi trôi.
Bến xưa vừa trở bước
Sông núi đã chia rồi.
Em ở lại sầu gương tủi lược
Bồ-hòn kết đắng hoa môi.
Anh ra đi, cánh phiêu-hồng trốn tuyết
Hay cánh thiên-nga trốn vạc dầu sôi?
Cũng có khác gì đâu; Trăng vẫn khuyết
Đời vẫn gần thêm cửa huyệt
Men chiều khói sớm đơn côi.
Nắng nào không xao-xuyến?

Mưa nào không bồi-hồi?
Tiếng-kêu ném ngược đường kinh-tuyến
Chỉ thấy vòng quanh trở lại thôi.
Biết chăng? Còn khúc "Gọi đôi"
Còn chìm Phượng ấy dành ngôi cho Hoàng.
Trái Đất rồi hôm nào vỡ toang
Giữa muôn tia tím ánh hồng loang
Thịt xương tro bụi không phân biệt
Anh sẽ dìu em mắt mở choàng.
Địa-Cầu quá nửa đi hoang
Còn đây một mảnh sáng choang nụ cười
Mơ hoa mộng gấm bừng tươi
Một hành-tinh-mới, hai người-yêu-xưa.

[Sài Đô 1967]

Gặp Lại Cố Nhân

Xa xôi lòng những ước ao
Trăng ai rèm gấm, hoa nào vườn xuân
Người xưa, này vẫn cố nhân
Mà ôi thôi! Đã phong trần cả hai
Vắng tanh lòng gái đời trai
Đèn khêu tỏ ngọn đêm dài khóc nhau
Cười to cho vỡ thương đau
Giấc mơ xưa gối chung đầu mà say
Bao năm vị đắng mùa cay
Lênh đênh thân thế cầm tay nghẹn ngào
Nước cờ thua, giận mình cao
Khói lên cuồng túy nhạc vào hàm ca
Nhìn nhau ta lại là ta...
Nổi nênh hồn mộng phong ba chiếu nằm
Thôi thì thôi nhé tri âm
Lỡ thanh xuân ấy còn tâm sự này
Còn nhau cũng lại còn say
Đòi thêm gì ở chua cay thế tình

Mọt Sách

Giấc Mộng Đầu

Có một ngày xuân cuối
Anh đến ngỏ tình yêu
Những bài thơ anh đọc
Tha thiết là bao nhiêu!
Em, anh, cùng cảm động
Cùng bối rối như nhau
Điên cuồng anh gạn hỏi
Im lặng em cúi đầu...
Hai ta cùng bẽn lẽn
Nhưng từ đấy về sau
Bao nhiêu là chuyện thần tiên quá
Nhẩy múa thi trong giấc mộng đầu.
Một hôm anh trêu tức
Em đuổi đánh vào vai
Vò đầu cho rối tóc
Và mím chặt môi cười.
Bao nhiêu cử chỉ làm duyên ấy
Đã mách tình em đủ lắm rồi!...

Mọt Sách

Em còn giấu sao được
Anh hiểu hết, em ơi
Em đừng chối vô ích
"Làm duyên" là "yêu" rồi.
Anh bảo: em cố học
Rồi mai chung một nghề
Đôi ta ngày bốn buổi
Dắt tay cùng đi về.
Bao giờ mùa hạ đến
Ta cùng được nghỉ ngơi
Chapa rừng núi đẹp
Là chỗ ta đi chơi.
Em reo: thích nhỉ!... như vừa được
Sống trước say sưa một quãng đời...
Em còn giấu chi nữa
Anh hiểu hết, em ơi
Cũng đừng chối, vô ích
"Thích nhỉ" là "yêu" rồi!
Một lá thư nhỏ nhắn

Chữ tươi màu mực xanh
Của cô nào không biết
Nhưng đề rõ tên anh
Anh cất trong túi áo
Ngồi bên em đánh rơi
Em vô tình bắt được
Hờn dỗi mấy hôm trời.
Nhưng đâu có phải anh lơ đãng,
Anh muốn thử lòng em đấy thôi...
Thôi em đừng giấu nữa
Em đã yêu anh rồi
Càng chối càng vô ích
"Hờn dỗi" là "yêu" rồi!
Bao nhiêu năm gần gũi
Bao nhiêu ngày bên nhau
Anh không phải là sắt
Em có là gỗ đâu!
Nụ cười đuôi mắt say sưa ấy
Đã hẹn yêu anh đến bạc đầu...

Nhưng em không chịu nói
Không thú nhận rằng yêu
Chỉ vì chưa bỏ được
Tính trẻ với lòng kiêu.
Vả lại em thường bảo:
Hương nhẹ vẫn thơm lâu
Tình yêu rõ rệt quá
Chỉ sợ không bền đâu.
Không cần phải hẹn hứa
Không cần nói yêu nhau
Không yêu mà vẫn là yêu đấy
Êm đẹp làm sao giấc mộng đầu!

[Hà Nội 1939]

Giấc Mơ Tái Tạo (phần 1)

Lòng vẫn tơi bời ngọn lửa thiêu
Nhớ thương khoảnh khắc mơ Thần Nữ
Thương chuyện mười năm đợi Ả Kiều
Bóng lá xanh om hờn gã Mục
Cửa hầu sâu thẳm hận chàng Tiêu
Không gian thôi đã ba chiều khép
Thì đốt tâm tư mở một chiều
Mở một chiều riêng để tới nhau
Tình ta trời bể vẫn cao sâu
Rơi vào khoảnh khắc vòng ta cũ
Dựng lại mười năm giấc mộng đầu
Anh bảo: Anh còn thương nhớ mãi
Em rằng: Em có đổi thay đâu
Kề vai anh khóc và em khóc
Lệ nhuốm thời gian chợt ngả màu
Thời gian đã ngả tím màu xưa
Hương cũ bay về lại ngát đưa
Anh hỏi: Em nguôi lòng giận chứ

Mọt Sách

Em cười: Anh dịu vết thương chưa
Mơ còn tiếc giấc mơ càng đẹp
Sống chẳng đền nhau sống cũng thừa
Lời nói sao mà yêu thế nhỉ
Đá vàng không đổ với mây mưa
Ôi! -- nhắc làm chi hẹn đá vàng
Ai xưa, ai thiếp với ai chàng
Mê say một thuở tình thơ ấu
Lạnh lẽo mười năm nghĩa cũ càng
Hận ấy đầu sông hờn cuối bến
Trăng nào viện sách gió lầu trang
Tay cầm tay chợt tuôn giòng lệ
Ai dựng quan hà giữa tấc gang
Ai xui gang tấc bỗng quan hà
Tội nghiệp cho tình của chúng ta
Còn vết hôn xưa nồng khóe miệng
Vẫn mùi hương cũ nức làn da
Em ơi -- đến phút này sao nỡ...
Anh ạ -- ngay khi ấy chẳng thà...

Món nợ tình chung đòi lại khất
Đành ư trọn kiếp nợ nhau mà...
Trọn kiếp ta đành nợ mãi nhau
Sông đi dằng dặc núi ôm sầu
Nắng tan thôi đã tan hồn bướm
Mưa tạnh không hề tạnh giọt châu
Xuân hết, buồn theo cùng tiếng quốc
Thu vào, ghen cả với duyên Ngâu
Mười năm... ai biết lòng anh khổ
Ai biết? Nào ai có biết đâu
Ai biết gì đâu... Một cuộc đời
Nhớ thương hờn giận chẳng hề nguôi
Chẳng thương xuân sớm phai màu tóc
Chẳng nhớ mình đang sống kiếp người
Chẳng đắp cũng non hờn chót vót
Chẳng dâng mà biển hận đầy vơi
Hỏi chi sự nghiệp cùng thân thế
Sông núi -- kìa xem -- đã lở bồi
Núi lở sông bồi lệ chứa chan

Tuyền đài riêng một khối chưa tan
Ngược về quá khứ tìm hư ảnh
Ném lại trần duyên trả thế gian
Xác bướm mơ gì xuân ủ nóng
Hồn mai phó mặc lửa thiêu tàn
Cây nào xanh nữa từ hoa vắng
Nhầu trái tim rồi -- héo lá gan
Đời anh nhầu héo trót mười năm
Còn lại thiên thu nhớ ruột tằm
Sống gượng ra chi từ mấy độ
Ngày tàn thôi cũng chả bao lăm
Thương mùa xưa chỉ xuân còn khóa
Hẹn kiếp sau ư nguyệt lại rằm
Chẳng thể có mây ngoài đỉnh Giáp
Mòn con mắt đợi vẫn đăm đăm
Mười năm đợi mãi đến bây giờ
Em mới về mơ nối giấc mơ
Hai ngả núi sông còn tưởng tiếc
Một trời hoa bướm lại say sưa

Riêng gì đêm cũ trăng soi mộng
Vẫn có ngày nay gấm dệt thơ
Em nhé!... chiều anh, gần chút nữa
Cho anh tìm thấy chính em xưa
Ờ, chính em mà! Tất cả em
Đã về... Ôi trận gió nào đem
Mười phần xuân chẳng hao gầy chút
Cặp sóng thu càng đắm đuối thêm
Gò má băng sương chưa vẩn gợn
Làn môi đài các vẫn êm đềm
Hỡi ơi, giữa ngón tay ngà ấy
Tan nát rồi chăng một trái tim
Ai biết mười năm lửa tắt rồi
Còn phen lại cháy giấc chung đôi
Dìu nhau thể chất tan vào mộng
Chắp cánh Thiên Đường trở lại ngôi
Một thuở hương trinh nồng đượm má
Nghìn thu quả cấm ngọt ngào môi
Nỡ đâu -- tình đã si dường ấy --

Duyên chẳng đền ư nợ chẳng đòi
Đòi duyên trả tóc nợ đền tơ
Cho xứng cho cân thuở đợi chờ
Duyên trả xuốt muôn đời chửa chắc
Nợ đền trong một tiếng bao giờ
Vàng phai tục phố gương còn tỏ
Đá nát đào nguyên bụi chẳng mờ
Rằng nhớ rằng yêu cùng thổn thức
Hương nguyền lại đượm Mái Tây xưa
Mái Tây trót để lạnh hương nguyền
Trả kiếp nào vơi được nợ duyên
Càng giận càng yêu còn mãi nhớ
Lòng đây lòng đấy chẳng hề quên
Dễ đâu tình gửi vào thiên hạ
Những tưởng hờn mang xuống cửu tuyền
Này lối đi về cây cỏ vẫn
Nhắc rằng: "Xưa đã có đôi uyên..."
Đôi lứa uyên ương một thuở nào
Đi về say đắm biết là bao

Tóc vương mùi lá soan thơm phức
Má sánh màu hoa phượng ửng đào
Nhịp gót cuồng si hoa rún rẩy
Ghẹo lòng trinh bạch lá xôn xao
Cả hai cùng... thẹn ơi là thẹn
Mong mỏi thư mà chẳng dám trao
Thư viết nào ai dám viết gì
Xưng tên còn ngượng chết người đi
Nở theo mỗi nét mùi hương lạ
Cháy khắp từng trang ngọn lửa si
Rằng: đã tin xuân vào lớp học
Rằng: chưa nắng hạ nhắc mùa thi
Nhớ thương chẳng nói mà thương nhớ
Trời hỡi! Cần chi phải nói chi
Một lời không ngỏ nhớ thương đâu
Mà giận mà ghen lặng lẽ sầu
Lắm buổi Anh ghen từng đến khóc
Một ngày Em giận quá chừng lâu
Ghen bàn tay gió lùa trong tóc

Giận bước chân mây dạo trước lầu
Em giận Anh ghen là thế đấy
Yêu nhau là thế, khổ vì nhau
Anh ghen nhiều thế đấy Em ơi
Lại đến Em ghen mới chết người
Sao được say nghe bài hát ngọt
Sao đành mải ngắm sắc hoa tươi
Sao còn khen kẻ trong tranh đẹp
Sao dám nhìn ai giữa phố cười
Tệ nhất Cung Hằng -- Em đã cấm
Mà Anh vẫn cứ mộng lên chơi
Anh đắm mê hoài mộng với thơ
Em can chẳng được, cứ làm ngơ
So bằng lựa trắc mươi vần hão
Gạn đục khơi trong mấy điệu hờ
Vụng tính cho nên từ dạo ấy...
Nghe Em đâu đến nỗi bây giờ...
Mười năm... Càng nghĩ thôi càng giận
Càng giận càng thương cho giấc mơ

Hay đâu thương giận bỗng tan tành
Trong một lời: Em vẫn của Anh
Trận bão khôn ngăn giòng lá thắm
Con thuyền lại buộc khóe thu xanh
Phó cho hiện kiếp xuôi đường thẳng
Mà đẩy Thời Gian ngược khúc quanh
Ta rẽ sang giòng năm thángkhác
Cùng nhau tái tạo giấc mơ tình

Giang Nam Người Cũ

Ai phụ tình ai lỗi tóc tơ
Đèn khuya truyện cũ hận dâng mờ
Giang Nam mực động sầu trên giấy
Chữ đảo điên rồi thánh thót mơ
Ý tóc niềm da lượm kiếp nào
Đọng về mây tuyết nửa chiêm bao
Đông A bừng thắm môi hàm tiếu
Trăng phới hài ngân liễu vườn cao
Sương bay giải áo mướt rờn nhung
Sao ánh xiêm thêu ngọc rủ chùng
Thưa thớt không gian chìm tiếng nói
Âm thanh huyền hoặc thoáng mờ rung
Tình qua giọng suối ngợ tai phàm
Nhạc thấp cung Hồ mộng phớt lam
Hơi gió xa khơi lời nhỏ nhẹ
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam
Bừng thức tiền thân choàng cảm giác
Ai nghìn thu cũ gái Giang Nam

Mọt Sách

Ta nhớ rồi -- Em hồn lẫn xác
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam
Cô hàng xóm nhỏ chớm si mê
Trầm lạnh Tây Sương lỡ giờ thề
Kiếp trước đời sau tình vẫn một
Thời gian xuôi gửi tiếc thương về
U uất không tan nẻo dạ đài
Hồn trinh phiêu giạt lánh phàm thai
Sắc hương lơ lửng trôi dằng dặc
Kết nhớ dồn yêu vọng tới ai
Ai đó là Ta một kiếp nào
Trầm luân hồn tỉnh giữa chiêm bao
Giác quan vụt cháy niềm run rẩy
Xưa đã nghìn thu gửi má đào
Cặp má đào xưa vừa độ chín
Ôi nghìn thu cũ gái Giang Nam
Đôi xác bao lần ta lỗi hẹn
Em nghìn thu cũ gái Giang Nam

Giây Phút Ngỡ Ngàng

Làm sao tôi nhận ra cô bé ngồi kia!
Chiếc én đình Vương Tạ
Giữa Sài-gòn Sáu-tư
Nắng phai mùa Đổ-lá
Hoàng hôn dài lê thê.
Lời giới thiệu dài hơn cả hoàng hôn:
"Người mới xa về..."
Tôi sững sờ, gượng cười...
Hết thảy đều xa lạ!
Buổi họp nào đây? Có phải đường lên
Sacré-Coeur hoa vàng tượng đá?
"Người về..." tôi nhắc lại tên,
Dư âm đầy mạch máu vang rền.
Thế ra đây là Huyền tôi quen
Trong lòng một chuyến đi
Mở mặt đô-kỳ-ánh-sáng: Paris?
Trong một chuyến đi
Mà sông Seine cùng tháp Eiffel

Mọt Sách

Mỗi xế trăng thu còn nhắc nhở thầm thì.
Sao có chuyện hoang đường thế được?
Nước da thùy mị kia
Gò má bình yên này
Và mái tóc... Ôi tội tình cho mây!
Là Huyền ư? Huyền của Lang-thang?
Lạ nhỉ!
Càng phi lý nữa là...
Nhất là...
Chiếc áo lụa phấn hồng
Ngoan, hiền, thướt tha.
Hỡi áo đẹp "cô dâu bé bỏng"
Ngươi thẹn thùng chăng nếp hải hà?
Ôi, một tảng màu từ đâu lạc lõng
Về bức tranh đầm duyên Bích-Câu?
Bức tranh tôi đã thuộc lòng
Đến từng sắc điệu
Từng gọn bất ngờ
Trên nét thẳng đường cong!

Hay là... một trong muôn nghìn
Vũ trụ song song
Với trần gian này
Từ lầm vào một khoảng?
Trời ơi bức họa sơ nguyên!
Đâu chiều-ánh-sáng đêm hoa-nguyền?
Tôi bước lên...
Như người máy...
Bước lên...
Đồng thời giọng "cô bé ngồi kia"
- Người mới xa về -
Cũng trầm trầm rung lên.
Tôi nín thở;
Chiếc đồng hồ đeo tay cuồng loạn đập.
Kìa: những con đường dọc ngang
Từ môi nàng vút ra, thẳng tắp.
Chúng giao nhau, kề nhau,
Lìa xa, rồi lại gặp...
Đây rồi, Huyền của Lang-thang!

Ngược xuôi bờ đá chân cầu Neuf
Trăng vỡ đầu sông... hẳn nhớ Hoàng?
Đâu đó nước dâng...
Tôi giật mình, hụt bước.
Vũ trụ quanh tôi bỗng thu hồi kích thước.
À, đây phòng họp...
Người quen....!
Nửa chớp mắt ngờ cung đàn lỗi nhịp,
Bài thơ sai niêm,
Nhưng ai đã giùm tôi xóa phăng?
Vết thương mở ra
– May thay –
Vừa đóng kịp.
Tôi cười...
– Không gượng nữa –
... Tiến lên
Bàn tay siết chặt vọng tên: Huyền!

[Sài Gòn 1964]

Gọi Lòng Kiêu

Tự nhủ sống là quên, anh vẫn muốn
Đem tháng ngày khâu kín vết chia ly
Nhưng mỗi phút Thời-gian đưa thép nhọn
Máu thầm rơi mỗi phút đáy tim si.
Anh cũng muốn thiêu hồn trong lửa đỏ
Lượm tàn tro vang bóng gửi xa đem
Nhưng mỗi lúc buông tay liều mặc gió
Anh nhớ ngày thơ mộng sống bên em.
Anh lại muốn đằm trong đời trác táng
Giữa mê ly đầy xác thịt kiêu sa
Nhưng mỗi lúc đêm tan trời hửng sáng
Anh khóc mùa trinh bạch sớm tiêu ma.
Nên anh đến xin em lời hắt hủi
Để chiều nay khi gió gọi trăng lên
Anh sẽ với rừng khuya san nỗi tủi
Gọi lòng kiêu mau tới giúp anh quên.

[Hà Nội 1938]

Mọt Sách

Hận Rừng Mai

Tặng Dương-Tuệ

Ngàn mai lối tuyết đêm đông lạnh
Hai gã say sưa lạc nẻo về
Đắm giấc mơ tình trên nệm tuyết
Quanh người âu yếm lá mai che
Phấn hương đàn sáo khi tàn mộng
Dìu dặt như còn vướng gốc mai
Gối tuyết lạnh lùng thêm cợt nhắc
Màu da ngà nõn cánh tay ai
Hôm nay khắc khoải hồn xuân muộn
Chán nản vào sâu tận đáy tim
Nhớ tiếc hai chàng theo dấu cũ
Mong cùng sống lại giấc mơ tiên
Hỡi ơi chỉ thấy màu hoa úa
Trăng hạ tuần soi lối mấp mô
Lệ tuyết âm thầm tuôn đã cạn
Rừng mai xơ xác nắm xương khô

Mọt Sách

Tuyết tan mai rụng còn đâu nữa
Dĩ vãng tìm đâu một chút ghi
Chăn gối đêm xưa nơi vực thẳm
Điêu tàn mang cả ái ân đi
Về thôi với cuộc vui quần chúng
Tiệc yến phù hoa lộng lẫy xưa
Với những tình yêu đầy vật chất
Mê man giả dối xót thương vờ
Mai Tuyết là hai nàng bạc mệnh
Lấy xuân làm mộ nắng làm tang
Nâng niu đưa tới nguồn say đắm
Chỉ một đêm đông gió phũ phàng

Hoa Nào Của Bướm

Nhớ xưa còn tuổi hai mươi
Cả một vườn hoa của bướm
Lòng con hồ điệp chơi vơi
Tám nẻo đài thăm nhụy ướm
Mê mải hương trừu phấn lượm
Say duyên nụ quế bông trà
Cánh nhẹ sương chiều mưa sớm
Tình xuân khép nép hồn hoa
Ai hay mười dặm son ngà
Chưa chút não lòng vương tử
Mùa phai, trọn bóng thiều qua
Vẫn trắng đầu trang diễm sử
Một chối ngai vàng không ngự
Men nồng khắp bỏ không say
Nắng gợi tơ tình thiếu nữ
Mười phương trần tục hoa bay
Vườn xưa rụng hết thơ ngây
Tan tác quỳnh–nương nhược–muội

Mọt Sách

Nhớ nhung nào khóc đâu đây
Thôi đã duyên chiều mộng cuối
Chiếc bóng đêm sầu le lói
Mơ tàn giậu cúc ao sen
Con bướm u hoài cánh mỏi
Hồn si đậu bến hoa đèn
Hoa ơi! cho bướm làm quen
Máu lạnh dìm trong lửa mới
Thiêu tàn một phút giây điên
Những cánh vương bùn hạ giới
Em hãy đốt giùm anh với
Không hư xác diệt hồn tiêu
Để cõi non bồng dựng lại
Cho anh được biết tình yêu

Hơi Tàn Đông Á

Phơi phới linh hồn lỏng khóa then
Say nghe giọt nhựa khóc trên đèn
Mê ly cả một trời Đông Á
Sực tỉnh trong lòng nấm mộ đen
Đây cốc bao la vạn vực sầu
Ngai vàng Mông Cổ ngự đêm nâu
Hãy nghe bão táp trong cô tịch
Vó ngựa dân Hồi dẫm đất Âu

Thuyền chiến nằm mơ cuộc viễn chinh
Buồm neo rời rạc bến U Minh
Đâu đây oằn oại trong làn khói
Lớp lớp uy nghi Vạn Lý Thành

Thuốc cháy âm thầm hãy lắng tai
Phương Đông là một tiếng than dài
Bao nhiêu năm đã từng oanh liệt
Bốn bể quy hàng nép dưới ngai

Mọt Sách

Nhựa chín dần trên ngọn lửa đào
Ngược dòng năm tháng khói lên cao
Hương thiêng rẽ lối đôi bờ mộng
Cung các vàng son một thuở nào

Gối nệm lênh đênh xác thịt hờ
Thuyền Say một cánh lướt giòng Thơ
Trăng hiu hắt ngủ đêm khuya rợn
Sương khói phù dung ngập bến bờ

Thế kỷ huy hoàng của Á Châu
Hiện về trên gối một đêm nâu
Mây xanh cánh rộng ai mơ đó ?
Hồn có tiêu tan vạn cổ sầu ?

Hờn Dỗi

Tối qua em ngồi học
Lơ đãng nhìn đi đâu
Dưới đèn anh thoáng nhận
Nét mặt em rầu rầu.
– Em buồn? Anh gặng hỏi
Mấy lần, em chẳng nói
Rồi anh không biết vì sao
Đẩy ghế đứng lên em giận dỗi
Rũ tung làn tóc rún đôi vai
Em vùng vằng
Ôm sách vở
Sang phòng bên
Không học nữa
Không cho ai vào nữa
Cũng không thèm nghe nữa
Lời thiết tha anh van ngọi mãi ngoài
Nhưng anh nghe thổn thức
Em khóc trên gối thêu

Mọt Sách

Nhưng anh nghe tấm tức
Em giận hờn bao nhiêu
Em khóc? Làm sao mà dỗ được?
Nhưng anh còn biết làm sao!
Gọi em em nhất định
Không mở khoá cho vào
Từng giây từng phút
Lòng anh càng bối rối nao nao
Anh vẫn nghe tiếng khóc
Trong vạt áo len hồng
Anh vẫn nghe tiếng nấc
Dồn dập trên gối nhung
Sao em khóc? Vì đâu hờn tủi?
Em buồn, có phải lỗi anh không
Hỏi em em chẳng nói
Mặc anh xô cửa phòng
Ngoài hiên vắng gió đưa vàng rụng đến
Ngọn tường vi xuống mãi chiếc liềm cong
Đêm gần khuya, sương đổ

Anh thấy ướt vai áo
Anh thấy lạnh trong lòng

Hợp Tan

** Bài này bắt đầu bằng câu cuối của bài Nhớ Cố Nhân.*

Khanh đã về trong lửa Túy hương
Khóe thu lộng gió tóc cài sương
Màu nhung vai áo càng mơn mởn
Gợn ánh hồng lên cặp má thương
Hỡi ơi! Từng sợi nguyệt mong manh
Nhịp bước hài thêu kẻ dạ hành
Đã khiến ta ngờ trong giấc mộng
Trầm bay nhạc tỏa gót Thôi Oanh
Đèn khuya mờ mịt khói tiền thân
Chợt tỏ tường soi mặt cố nhân
Lòng gã tình si hoa lại ngát
Đời thơ lại biết có mùa xuân
Quãng vắng đêm trường – tâm sự ai
Màu sương gió đã mách ta rồi...
Tìm nhau để phút giây hoài cảm
Dưới nguyệt mơ về thuở sánh đôi

Mọt Sách

Trăng xế hoa lê ngả trước đèn
Hoa đèn trên bấc não nùng ghen
Chừ đây cốc rượu ân tình cũ
Đượm biệt ly càng dậy ngát men
Phải chăng từ độ ấy quan san
Trời đất cùng nhau nỗi hợp tan
Nhưng chỉ mình ta phai áo lục
Còn Khanh sau trước vẫn hồng nhan
Mái vẫn bồng bềnh tóc óng mây
Ngọc chưa mờ vẻ trán thơ ngây
Miệng anh đào vẫn mùa đương chín
Măng vẫn thon ngà búp ngón tay
Lớp lớp tình ta đã sóng xiêu
Mắt Khanh càng đắm đuối bao nhiêu
Lặng nhìn nhau trọn đêm gần gũi
Không nói mà tâm sự rất nhiều
Trống đổi canh hoài, rụng hết sao
Chân mây dần nhuộm nắng hoe đào
Một đêm, từ mấy năm chờ đợi

Sắp ngả màu trong dĩ vãng nào
– Em ơi! Viện sách với lầu trang
Đâu nữa mà ta cũng vội vàng
Cho uổng hoa rơi hoài lá rụng
Ngẩn ngơ đầu cuối bến Tương giang
Hoa lênh đênh trôi về cuối sông
Đầu sông lá giạt kiếp phiêu bồng
Đôi ta mấy thuở từng trôi giạt
Sao chẳng vì hoa lá ngại ngùng
Em nỡ cho đành dứt áo đi
Ôi thôi, Trời Đất lại phân kỳ
Trông theo mây dựng sầu quan tái
Khoảnh khắc lòng ta chợt "nữ nhi"
Tuyết phủ đêm nay một góc giường
Nằm nghe quanh chiếu rộn tang thương
Ta say gọi ngã vầng trăng huyết
– Khanh của Hoàng ơi! lửa bốn phương...

Hương Rừng

Óng ả bờ lau nguyệt thượng tuần
Lòng khe sỏi vụn mát da chân
Say mê vạt áo chàm sơn nữ
Lội suối tìm hoa nẻo cách trần
Tầng tầng rêu ẩm đá cheo leo
Đồi sậy quanh co lớp lớp đèo
Nhẹ gót phiêu bồng noi viễn ảnh
Trăng ngàn đưa lối gió ngàn theo
Mờ tỏ đâu đây hiện xóm Mường
Nhà sàn e lệ nép trong sương
Mùa xuân chốn ấy riêng bờ cõi
Hẳn nụ tình kia vẫn khép hương
Trăng nhô liềm bạc núi Thiên Thai
Ta nhớ chiều xưa Vọng mỹ đài
Cặp mắt là đây, tiền kiếp nhé
Vành cong cong vẽ nguyệt sơ khai
Xinh xinh viền gấm bảy màu phô
Dưới ngực huy hoàng gợn sóng tơ

Mọt Sách

Xiêm biếc thon thon đường tuyệt kỹ
Áo dài buông trắng gót rung thơ

Ta còn ngây ngất vẻ lâm tuyền
Người đã ân cần miệng hé duyên
Ngọc nõn hai hàng son bọc thắm
Ta ngờ vi vút nhạc rừng lên
Một xuống non xanh rối nẻo về
Tóc nào mây tám ngả sơn khê
Châu Lương mà có chàng ngư phủ
Nhận dấu Đào Nguyên bước bước mê

Im Lặng

Em biết anh chờ em ngã ba
Trường-Thi Ngõ-Huyện vắng người qua
Đi chung một quãng, chiều tan học
Chẳng nói "yêu" mà yêu thiết tha.
Em biết anh chờ em ngã tư
Hàng-Khay Hàng-Trống để trao thư
Lời "yêu" chẳng viết nhưng trong ý
Ta đã cùng chia một động từ.
Em biết anh chờ em góc nào
Của Hồ-Gươm xanh như chiêm bao
"Lựa hoa cài tóc cho em nhé!"
Thầm dặn... không là "yêu" đó sao?
Em biết ngay từ buổi nắng phai
Giùm em thử áo đỡ ngang vai
Bàn tay anh chạm vào da thịt
In dấu "Tình-Yêu" lửa cháy dài.
Em biết, trời ơi!... những buổi chiều
Nghe trong im lặng nẩy mầm "Yêu"

Mọt Sách

Những đêm tay nắm tayngồi ngồi học
Càng học bao nhiêu quên bấy nhiêu!
Im lặng cùng nhau sống giấc mơ
Tưởng như không tỉnh lại bao giờ...
Còn e đời chẳng tin là thật
Anh học làm thơ, em chép thơ.

[Hà Nội 1937]

Lá Thư Ngày Trước

Yêu một khắc để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại mấy tờ thư
Mộng bâng quơ hò hẹn cũng là hư
Niềm son sắt ngậm ngùi duyên mỏng mảnh
Rượu chẳng ấm mưa hoài chăn chiếu lạnh
Chút hơi tàn leo lét ngọn đèn khuya
Giấc cô miên rùng rợn nẻo hôn mê
Gió âm tưởng bay về quanh nệm gối
Trong mạch máu chút gì nghe vướng rối
Như tơ tình thắc mắc buổi chia xa
Ngón tay run ghì nét chữ phai nhòa
Hỡi năm tháng hãy đưa đường giấc điệp
Yêu mê thế để mang sầu trọng kiếp
Tình mười năm còn lại chút này đây
Lá thư tình xưa nhớ lúc trao tay
Còn e ấp thuở duyên vừa mới bén
Ai dám viết yêu đương và hứa hẹn
Lần đầu tiên ai dám ký "Em Anh"

Mọt Sách

Nét thon mềm run rẩy gắng đưa nhanh
Lòng tự thú giữa khi tìm trốn nấp
Mươi hàng chữ đơn sơ ồ ngượng ngập
E dè sao mươi hàng chữ đơn sơ
Màu mực tươi xanh ngát ý mong chờ
Tình hé nụ bừng thơm trong nếp giấy
Ôi thân mến nhắc làm chi thuở ấy
Đêm nay đây hồn xế nẻo thu tàn
Khóc chia lìa ai níu gọi than van
Ta chỉ biết nằm nghe tình hấp hối
Say đã gắng để khuây sầu lẻ gối
Mưa mưa hoài rượu chẳng ấm lòng đau
Gấm the nào từ buổi lạnh lùng nhau
Vàng son có thay màu đôi mắt biếc
Tình đã rời đi riêng mình tưởng tiếc
Thôi rồi đây chiều xuống giấc mơ xưa
Lá lá rơi nằm bệnh mấy tuần mưa
Say chẳng ngắn những đêm dằng dặc nhớ
Trăng nào ngọt với duyên nào thắm nở

Áo xiêm nào rực rỡ ngựa xe ai
Đây mưa bay mờ chậm bước đêm dài
Đêm bất tận đêm liền đêm kế tiếp
Yêu sai lỡ để mang sầu trọn kiếp
Tình mười năm còn lại chút này thôi
Lá thư xưa màu mực úa phai rồi
Duyên hẳn thắm ở phương trời đâu đó

Lá Thư Người Đẹp

Đêm tà song chếch nở hoa mai
Chuông vọng Hàn San nguyệt Liễu Trai
Cạnh gối tờ mây nằm sát ngực
Từ e lệ tứ... nếp sơ khai

Đào rụng lời thơm suối chở vần
Ngược soi lòng chữ dáng thùy vân
Thiên Thai có suối này không nhỉ
Đào có mê tình -- hỡi Ngọc Chân

Ý gọi duyên mà nhạc gửi yêu
Nét thơ đề biếc lá buông điều
Phải chăng Thần Nữ làm mưa gió
Nhẹ gót về xây giấc mộng chiều

Ơi hỡi!... non Vu sụp bốn tường
Canh dài nghe thẫm mấy bờ Tương
Ghì trang khuê bút tìm hư ảnh
Da nõn Lam Điền ngọc ấm hương

Mọt Sách

Lời Thiếu Nữ

Giờ đây phu trạm vừa đem
Lá thư anh gửi mừng em lấy chồng
Lá thư phấn đượm hương nồng
Kèm theo một bức khăn hồng anh cho
Nên quen vì một chuyến đò
Anh ơi bèo nước hẹn hò chi đâu
Kẻ suôi người ngược bấy lâu
Hàng năm một buổi thấy nhau họa là
Tình thân sao khác người ta
Không ai thề thốt sao mà nhớ mong
Chia tay dù mấy năm ròng
Xa xôi đâu dám nhạt lòng mến tin
Ấu thơ buổi ấy đầu tiên
Trọn đời chưa dễ ai quên được nào
Từ xưa muốn ngỏ mà sao
Bâng khuâng chẳng biết rằng trao gửi gì
Đến nay gần lúc vu quy
Gối chăn sắm sửa mang đi theo chồng

Mọt Sách

Nhận thư ướm bức khăn hồng
Em buồn với cả tấm lòng anh ơi

Lo Sợ

Trên lớp sóng mây viền ánh sáng
Con thuyền trăng bạc lững lờ trôi
Đêm nay bánh lái trầm hương lỏng
Không biết ai trêu tháo trộm rồi
Đem giấu cả bơi chèo gỗ quế
Để Hằng Nga sợ nép trong khoang
Gió khuya lồng lộng từ muôn hướng
Xô chiếc thuyền cong dọa mãi nàng
Biển mây sóng nổi càng to gấp
Bọt trắng dâng lên quá mạn thuyền
Vũ trụ say nhìn trăng lảo đảo
Chừng e sóng lật cướp người tiên

Mọt Sách

Lửa Từ Bi

Lửa! Lửa cháy ngất tòa sen!
Tám chín phương nhục thể trần tâm
Hiện thành thơ, quỳ cả xuống.
Hai vầng sáng rưng rưng
Đông Tây nhòa lệ ngọc
Chắp tay đón một Mặt-trời-mới-mọc
Ánh Đạo Vàng phơi phới
Đang bừng lên, dâng lên.
Ôi! Đích thực hôm nay trời có mặt;
Giờ là giờ Hoàng đạo nguy nga!
Muôn vạn khối sân si vừa mở mắt
Nhìn nhau: tình Huynh đệ bao la.
Nam mô Đức Phật Di Đà
Sông Hằng kia bởi đâu mà cát bay?
Thương chúng sinh trầm luân bể khổ
Người rẽ phăng đêm tối đất dày
Bước ra, ngồi nhập định, hướng về Tây;
Gọi hết lửa vào xương da bỏ ngỏ,

Mọt Sách

Phật Pháp chẳng rời tay.
Sáu ngả Luân hồi đâu đó
Mang mang cùng nín thở,
Tiếng nấc lên ngừng nhịp Bánh xe quay.
Không khí vặn mình theo
Khóc òa lên nổi gió;
Người siêu thăng
Giông bão lắng từ đây.
Bóng Người vượt chín tầng mây,
Nhân gian mát rợi bóng cây Bồ Đề.
Ngọc hay đá, tượng chẳng cần ai tạc
Lụa hay tre, nào khiến bút ai ghi;
Chỗ Người ngồi: một thiên thu tuyệt tác
Trong vô hình sáng chói nét Từ Bi.
Rồi đây, rồi mai sau, còn chi?
Ngọc đá cũng thành tro
Lụa tre dần mục nát
Với Thời gian lê vết máu qua đi.
Còn mãi chứ! Còn Trái-Tim-Bồ-Tát

Gội hào quang xuống tận ngục A-tỳ.
Ôi ngọn lửa huyền vi!
Thế giới ba nghìn phút giây ngơ ngác
Từ cõi Vô minh
Hướng về Cực lạc;
Vần điệu của thi nhân chỉ còn là rơm rác
Và chỉ nguyện được là rơm rác,
Thơ cháy lên theo với lời Kinh
Tụng cho Nhân loại hòa bình
Trước sau bền vững tình Huynh đệ này.
Thần thức nghe lòng trái Đất
Mong thành quả Phúc về cây;
Nam mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật;
Đồng loại chúng con
Nắm tay nhau tràn nước mắt,
Tình thương hiện Tháp-Chín-Tầng xây.

(Sài-gòn tháng 5, Phật lịch 2507, tháng 6-1963)

Lý Tưởng

Chàng họa sĩ hôm nay vừa ném bút
Bởi vì Mơ và Thực chẳng đi đôi
Nét hư huyền thấp thoáng ở hồn thôi
Tài non kém chẳng đem vào lụa được
Đâu hẳn tội tình chi sơn với thuốc
Lụa trắng tinh vải mượt kém gì tơ
Bút trung thành ngoan ngoãn dưới tay đưa
Lỗi riêng ở ngón tay trần vụng quá
Nhạc sĩ với thi nhân đều thế cả
Dứt hết dây vò nát mấy mươi trang
Xấu xa trong vần điệu ý huy hoàng
Sai lạc nữa lúc phổ vào cung bậc
Hồ Sế tiếng tơ lời thơ trong đục
Dẫu êm đềm nhưng chửa thoát phàm thai
Thanh âm còn mang nặng những trần ai
Nhắc sao đúng Toàn Hương và Tận Mỹ
Ôi tài mọn si lang buồn lắm nhỉ
Tình vô biên dành chứa một giai nhân

Mọt Sách

Mộng yêu đương ấp ủ quá siêu trần
Cánh vĩ đại vướng trong lồng Thực Tế
Hãy trộn lẫn trong men ngàn giọt lệ
Thi nhân ơi họa sĩ hỡi cầm gia
Để nỗi u buồn thầm kín bao la
Lắng trong cốc với chàng si dại dột
Bẻ cho nát phím đàn quăng cán bút
Xé cho tan nào giấy lụa nào tơ
Đừng ép duyên ngọc trắng với bùn nhơ
Thân gió bụi trả về cho gió bụi
Hồn nghệ sĩ vốn từ xưa nông nổi
Yêu thiết tha nhưng chẳng chịu thầm yêu
Kiếm hoài công bày giãi ý cao siêu
Bằng gỗ lụa trơ trơ bằng thép rắn
Xin dốc hết nồng cay cho đến cặn
Uống cho mê và uống nữa cho điên
Rồi dang tay theo chậm gót nàng Men
Về tắm ở suối Mơ nguồn Tuyệt Đối
Đàn với bút tài sơ không chép nổi

Những cao xa để mộng chẳng nên hình
Hãy còn Men người vợ góa Lưu Linh
Đưa lối những chàng say về lý tưởng

Màu Say

Mợ bảo: "Cuối thu lạnh đấy,
Hàng "len" về đã nhiều rồi;
Con tiện đi cùng anh ấy,
Xem màu cắt áo đi thôi!
Em nhìn anh, cười bĩu môi;
Giống hệt ba năm về trước
Ngắm gương rẽ thử đường ngôi
Chỉ sợ anh nhìn thấy được...
Ai biết chiều nay sánh bước
Hàng-Ngang Hàng-Trống Hàng-Khay!
Cả một trời anh mơ ước
Mở trong tà áo em bay.
Anh và em cùng nắm tay
Hà-nội lên đèn sáng rực.
Má hồng như có men say
Ủ một mùa hoa thơm phức.
Mỗi bước em càng nao nức
Nhủ anh: "Màu đỏ Rượu-vang

Mọt Sách

Là màu em mê hết sức."
Anh cười: "Chính đó thời trang."
Đủ màu "len" đẹp huy hoàng
Nhưng hết màu em khao khát...
Anh khuyên: "Hàng mới sắp sang;
Chớ gượng vơ màu Rượu-chát!"
Đã chọn, lòng say chẳng nhạt,
Em cùng một ý với anh.
Và chỉ buồn trong giây lát
Tuần sau giấc mộng sẽ thành.
Ôi tuần sau! Đã mong manh
Ủ một chiều say nữa đó!
Gần nhau say mộng say tình,
Chẳng cứ Rượu-vang màu đỏ.

[Hà Nội 1936]

Mây Mùa Thu

Sao hôm nay lòng ta buồn không nguôi,
Niềm u uất dâng cao tháng ngày trôi xuôi.
Há vì cơm áo chẳng no lành?
Há vì đời không ai mắt xanh?
Nhớ thuở chưa có ta đường đi thênh thênh,
Kịp khi có ta chông gai mông mênh.
Cuồng vọng cả mà thôi,
Bốn phương đều vướng mắc.
Ba mươi năm trên vai
Mà trống không bình sinh.
Gối vải mộng phong hầu,
Vinh quang đường lối khép.
Thẹn trước thương về sau,
Đời tàn trong ngõ hẹp.

Xuân đời chưa hưởng kịp,
Mây mùa thu đã sang!

Mọt Sách

Mây Sóng Tình Thơ

Đêm đêm Bắc-hải Thái-bìnhđương
Hai chiếc bao lan dài nhớ thương.
Mượn nguyệt cầu kia làm tín trạm
Mây tình lang gửi sóng tình nương.
Ký hiệu truyền ra gợn nổi chìm
Mang theo từng tiếng đập con tim
Đàn vào hơi thở ai trinh nữ
Mộng trắng thơ vàng tóc bạch kim.
Hai cõi chênh nhau một góc ngày
Trăng lên phương đó lặn phương này.
Đôi ta chẳng thể cùng chung bóng
Mà tiếc vầng trăng đẹp tối nay.
Ai gạt giùm ta trục địa cầu
Xiên về bên trái của châu Âu?
Để ta chung một vòng kinh tuyến
Khỏi bị Thời-gian chia rẽ nhau!
Cuồng vọng mà thôi... giọt lệ tràn,
Thời-gian vẫn kết với Không-gian

Mọt Sách

Thành hai ngọn giáo "tung-hoành độ"
Xé mãi lòng ta đến nát tan.
Đành gây trầm gọi gió Đông-phương
Nổi lửa thần giao đốt dặm trường
Tâm sự phóng lên bờ Tĩnh-hải
Cho vầng trăng chuyển xuống Tây-sương.
Cực-tử màu chen sắc Ngoại-hồng
Ngàn tia sầu nhớ vút hư không
Băng qua Nguyệt-trạm về nơi ấy
Là gã thi nhân đã cháy lòng.
Nàng cũng thi nhân... có khác gì,
Mắt xanh ngàn thuở lại hồ ly.
Trái tim nàng: chiếc thiên nga trắng,
Đâu nỡ đành riêng để gã si!
Cho nên trời Bắc-hải mây nao
Mối Thái-bìnhđương lúc sóng trào
Hai ngả bao lan cùng họa nhịp
Mở vòng tay đón một ngôi sao.

[Sài Gòn 1959]

Mây Suối Về Đâu

Trước đây mười chín năm
Anh vừa hai mươi tuổi
Em cũng vừa trăng rằm
Tóc thơm còn bỏ suối
Học tan chiều mỗi buổi
Đón nhau tận cổng trường
Hai xe cùng giong ruổi
Hồn mơ về một phương
Ôi đẹp nhất con đường
Cửa Đông về Cầu-Gỗ
Nắng đào cây lá vương
Men xuân ngập hè phố
Đóa hoa Tình đợi nở
Trong một phút thần tiên
Làn môi ai bỡ ngỡ
Cặp mắt ai triền miên
Thấy anh đăm đắm nhìn
Cúi đầu Em đỏ má

Mọt Sách

Như hiểu niềm van xin
Như hẹn cho tất cả
Đêm ấy về đôi ngả
Gác trọ với lầu trang
Giấc mơ đầy bóng Gã
Chiêm bao đầy bóng Nàng
Hè sang hay thu sang
Vẫn mùa xuân bất diệt
Tuổi đá như tuổi vàng
Có riêng vàng đá biết
Đêm nào xanh bóng nguyệt
Vai kề tay nắm tay
Bước vào trang tiểu thuyết
Đôi ta liều lắm thay
Sóng mắt quá chừng say
Môi hồng rượu ân ái
Tình vẫn tình thơ ngây
Lòng đã lòng điên dại
Thế mà... Chưa kịp hái

Giấc mộng chỉ còn hương
Khói mây mờ mặt ải
Thề hoa trăng một phương
Mất về đâu con đường
Học tan chiều mỗi buổi
Nắng đào cây lá vương
Hai xe cùng giong ruổi
Có chàng hai mươi tuổi
Cùng cô bé trăng rằm
Thơ Mây dìu tóc rối
Trôi theo mười chín năm

Mộng Chim Liền Cánh

Cách nhau mười chín giờ bay
Mà không liền cánh chim này được ư?
Cây sầu trút mãi lá thư
Nhớ thương nát cả danh từ... Hỡi ơi!
Đêm đêm nhìn ảnh mơ người
Đến mòn da phấn môi cười nhòa hương.
Ảnh treo dần khắp bốn tường
Siết vòng vây một góc giường đảo hoang.
Sóng thu giợn ánh hồi quang
Gối chăn bốc lửa sầu loang canh dài.
Nằm đây giõi bước chân ai
Cánh bưu-hoa nở dấu hài lãng du.
Ba-Lê đẹp áo vàng thu
Mặt trời La-Mã sương mù Luân Đôn.
Bờ Thiên-Thanh lắng hoàng hôn
Đổ xuôi Bạch-Lĩnh tâm hồn tuyết băng.
Hỡi ơi, cô gái tròn trăng
Duyên bèo mây lại kết bằng tóc tơ!

Mọt Sách

Ba năm một mối tình Thơ
Núi trông mây, bến còn mơ tưởng bèo.
Tình chưa nổi sóng mà xiêu
Biết ai nhớ ít thương nhiều hơn ai?
Muôn giòng thư, hãy nối dài
Cho song hồ với trang đài liền nhau!
Sẵn trăm năm bức thư sầu
Đường kia nối cả Địa-cầu Nguyệt-cung.
Hai phương sẽ hết lạnh lùng
Đêm vào một giấc mơ chung với Ngày.
Sá chi mười chín giờ bay
Mà không liền cánh chim này Tương-tư!

[Sài Gòn 1963]

Mộng Đẹp

Tin mùa xô vỡ chiêm bao
Liềm treo lệch bấc, trăng vào đầy song
Mây Đằng vương, khói A Phòng
Đê mê nửa gối hàn phong, giật mình
Trai thơ gái nhạc đêm quỳnh
Giữa chừng vui, sáo ly đình véo von
Tiêu Tương nhòa nẻo phấn son
Trắng tay, ngờ lại màu non nước Tần
Canh gà vang lối dương trần
Còn nghe nức nở thu phần tiếng ai
Chiếu chăn sực nức hương nhài
Xác con hồ điệp chưa ngoài giường thu

Mọt Sách

Mộng Giao Đài

Nắng vàng theo gió vàng lên
Có ai theo gió về trên lầu ngà?
Hương bay thềm Quế xa xa
Nghìn thu chị Nguyệt chưa già ai ơi!
Từ theo trái Đất giong chơi
Vóc băng sương có đầy vơi ít nhiều.
Xót thay, lòng vẫn tiêu điều:
Lửa hành-tinh, mấy mùa yêu, đã tàn.
Ngọc phai vàng tắt dung nhan
Tương tư lạnh khóa cung Hàn từng đêm.
Lệ rơi ướt bảy màu xiêm
Ngang sông quạ réo càng thêm gợi sầu.
Lệ rơi xiêm ướt bảy màu
Ngang sông quạ réo gợi sầu tương tư.
Đêm qua gió vẳng lời thơ
Chiều nay lại một chiều mơ xuống trần.
Có ai nặng một lòng xuân
Từ khi cõi Tục xa dần cõi Tiên?

Mọt Sách

Có ai lòng nặng thiên duyên
Từ khi bụi xóa đường lên non Bồng?
Có ai tình cũ nặng lòng
Từ khi suối thắm nghẹn giòng Thiên-thai?
Để cho mộng biếc Giao đài
Xe mây rẽ lối trần aimo một chiều.

[Sài Gòn 1959]

Mộng Ngày Xưa

Bỗng hồi sinh một thời xưa
Nụ hé say chàng Bướm dại
Êm đềm giấc mộng ngày mưa
Ta đã cùng nhau gặp lại
Giòng máu tưng bừng ân ái
Đôi lòng một ước trăm năm
Tình chớm duyên đầu mê mải
Hào quang rờ rỡ trăng rằm
Xuân vừa kịp chín mười năm
Cô bé vai còn tóc xõa
Hồ thu sóng biếc nghiêng nằm
Gợn chút đào tươi cặp má
Giậu trúc gò cương tuấn mã
Song the nét gấm ngừng thoi
Ồ – bức tranh nào phong nhã
Sắc tài muôn thuở xứng đôi
Gần nhau trọn sáu năm trôi
Bên ngóng bên chờ khao khát

Mọt Sách

Này đêm tỏ mặt nàng Thôi
Yểu điệu bàn chân dấu cát
Ôi – trầm bốc mái Tây Hiên dào dạt
Nhưng trầm tan... tan cả mộng ngày mưa
Giậu trúc song theo dần loãng nhạt
Vó câu chìm với tiếng thoi đưa
Bụi Thời Gian xóa giàn dưa
Nhòa theo đến cả chút hương thừa

Mộng Vẫn Còn

Vầng trăng hiện khóe thu xanh
Từ bao lâu vẫn chưa đành sẻ đôi
Bóng mờ gương khuyết pha phôi
Này phen lại trở về ngôi đêm rằm
Bâng khuâng cùng nhắc chuyện mười năm
Đời lỡ nhau thôi, mộng chẳng lầm
Mây nước rộn cung đàn kỷ niệm
Trời yêu biển nhớ ngút thanh âm
Dây thơ dây kịch bổng trầm
Ngừng dây lọt tiếng tơ tằm vấn vương
Sắc hoa nhàu gió bốn phương
Lòng hoa vẫn khép tin hương mấy mùa
Nhìn nhau cười ngất: ván cờ thua
Mà đây tâm tư chợt sóng đùa
Dĩ vãng trôi theo về lớp lớp
Mang theo vằng vặc ánh trăng xưa
Nhớ gì không một đem thơ
Làng Phù-Lưu ngủ như tờ dưới trăng

Mọt Sách

Thi nhân gửi ý cô Hằng
Bóng đa lồng bóng tre đằng lung lay
Khoảnh khắc thời gian nghỉ cánh bay
Không gian thu hẹp dưới đôi mày
Ta nghe cả một bầu trăng sáng
Rót cả vào đôi mắt đắm say
Men trăng riêng mắt ai đầy
Buồn cho những kẻ đêm này thề hoa
Lại cười cho lứa đôi ta
Chiếm vầng trăng để... vẫn là đêm xuông
Âu hẳn tình ta khác thế thường
Nỗi niềm yêu nhớ cũng văn chương
Dễ chi tiếng nói trần gian ấy
Đủ kết cho thành nhạc với hương
Phải rằng: Vân Muội, Anh Nương
Vẫn Hoàng Lang đợi với Lương Sinh chờ
Mười năm bóng khuyết gương mờ
Chiều nay lại có bài thơ Trăng Tròn
Nhịp đá vàng chen tiếng sắt son

Một cung hoài niệm ý chon von
Khóe thu còn biếc trăng tâm sự
Khanh của Hoàng ơi, mộng vẫn còn

Một Bài Thơ

Vì ai làm một bài thơ
Từ bao giờ đến bây giờ mới xong.
Đầu trang vằng vặc gương trong
Nhạc lơi cánh bướm hương phong nụ đào
Cuối trang vần điệu xôn xao
Lửa si mê bỗng cháy vào làn môi...
Đền nhau một chiếc hôn rồi
Mười lăm năm biết có nguôi giận hờn?
Sánh vai căn vặn nguồn cơn:
Miệng người yêu có ngọt hơn trăng rằm?
Anh rằng: Đôi cánh phương tâm
Mái Tây vừa thoáng hương trầm đó em!
Kề vai căn vặn nỗi niềm:
Má người yêu có tơ mềm tuyết nhung?
Em rằng: Một đóa phù dung
Mấy tang thương vẫn ngại ngùng gió mưa!
Lời sao lời mới dễ ưa
Vàng nghiêng lòng chén hoa chưa ráo thề.

Mọt Sách

Hoàng-hà chi thủy lai hề?
Phó cho sông chảy ngược về trời cao!

[Sài Gòn 1955]

Một Phiến U Hoài

Cắt vào tâm sự thê lương
Mỗi đêm rằm chuốt thành gương sáng ngời.
Mặc ai gió lặng mây lười
Trăng tròn ta gửi cho người tròn trăng.
Bốn năm qua rồi đó chăng?
Nàng soi vẫn thấy đêm vằng vặc xưa.
Mắt xanh in bóng thuyền mơ
Tóc hoa vàng đọng vần thơ gieo vàng.
Trăng mười lăm gửi đều sang
Tuổi mười lăm cũng mê nàng không đi.
Biển Đông con nước dậy thì
Lại tròn thêm một chu kỳ tối nay.
Chim thần, hãy ngậm gương bay!
Và sao Bắc đẩu, chuyền tay về Đoài!
Theo gương hồn bướm lạc loài;
Hoa soi bóng, gợn u hoài đến đâu!

[Sài Gòn 1964]

Mọt Sách

Mùa Thu Đã Về

Thu về mảnh dẻ bước chân êm
Mong manh sương thoáng mờ y xiêm
Gió thơm đẹp lối xôn xao lá
Rung hoa làm gợn nguồn trăng đêm
Phơi phới lâng lâng đôi gót nhỏ
Xa lạ như muôn đời thượng cổ
Hoang đường như một giấc chiêm bao
Không nơi đâu ngăn cấm được Thu vào
Cho đến tận thâm khuê còn trống ngỏ
Chân vô ảnh biết chi là cổng ngõ
Gót sen êm dìu dịu bước như ru
Lời suối êm nhè nhẹ cất như ru
Gọi trao buồn thoáng sầu vô cớ
Không thi sĩ cũng nghe lòng rộng mở
Trái tim nào then khóa với nàng Thu
Muôn dây đa cảm đều xao xuyến
Áo mỏng chân êm nàng đã đến
Chiếc cung vừa nhẹ lướt trên tơ

Mọt Sách

Ai rằng Thu khơi nguồn tiêu sơ
Ta rằng Thu gây mầm tình mơ
Chính tay Thu gieo rắc mến thương hờ
Bởi nàng Thu là chị của nàng Thơ

Mười Hai Tháng Sáu

Trăng của nhà ai trăng một phương
Nơi đây rượu đắng mơ đêm trường
Ờ, đêm tháng sáu mười hai nhỉ
Tố của Hoàng ơi! hỡi nhớ thương!

Là thế, là thôi, là thế đó
Mười năm thôi nhé mộng tan tành
Mười năm trăng cũ ai nguyền ước!
Tố của Hoàng ơi! Tố của anh

Tháng sáu mười hai – từ đấy nhé
Chung đôi – từ đấy nhé lìa đôi
Em xa lạ quá đâu còn phải
Tố của Hoàng xưa, Tố của tôi

Men khói đêm nay sầu dựng mộ
Bia đề tháng sáu ngày mười hai
Tình ta ta tiếc, cuồng ta khóc
Tố của Hoàng, nay Tố của ai?

Mọt Sách

Tay gõ vào bia mười ngón rập
Mười năm theo máu hận trào rơi
Học làm Trang Tử thiêu cơ nghiệp
Khúc Cổ bồn ca gõ hát chơi

Kiều Thu hề Tố em ơi!
Ta dương lửa đốt tơi bời Mái Tây
Hàm Ca nhịp gõ khói bay
Hồ xừ xang xế bàn tay điên cuồng

Kiều Thu hề trọn kiếp thương
Sầu cao ngùn ngụt mây đường tơ khô
Xừ xang xế xự xang hồ
Bàn tay nhịp gõ điên rồ khói lên

Kiều Thu hề Tố hỡi em!
Nghiêng chân rốn bể mà nghe lửa bùng
Xế hồ xang khói mờ rung
Nhịp vươn sầu tỏa năm cung ngút ngàn

Nét Đau Mặt Chữ

Chẳng dùng chi được văn tài
Thân này lụy áo cơm ai bất ngờ
Phút giây chết điếng hồn thơ
Nét đau mặt chữ đến giờ còn đau.
Chắc gì ba trăm năm sau
Đã ai vào nổi cơn sầu nằm đây
Nếu không cơm áo đọa đầy
Nhủ thân nào thịt xương nầy bỗng dưng.
Chết theo vào đến lưng chừng
Say từng mảnh rớt mê từng khúc rơi
Nửa chiều say ngất mê tơi
Khúc đâu lơ láo một đời Thi Vương.

Mọt Sách

Nguyện Cầu

Ta còn để lại gì không?
Kìa non đã lở, này sông cát bồi
Lang thang từ độ luân hồi
U minh nẻo trước xa xôi dặm về
Trông ra bến hoặc, bờ mê
Nghìn thu nửa chớp, bốn bề một phương
Ta van cát bụi bên đường
Dù nhơ, dù sạch đừng vương gót này
Để ta tròn một kiếp say
Cao xanh liều một cánh tay níu trời
Nói chi thua được với đời
Quản chi những tiếng ma cười đêm sâu
Tâm hương đốt nén linh sầu
Nhớ quê dằng dặc ta cầu đó thôi
Đêm nào ta trở về ngôi
Hồn thơ sẽ hết luân hồi thế gian
Một phen đã nín cung đàn
Nghĩ chi còn mất, hơi tàn thanh âm.

Mọt Sách

Nhớ Cố Nhân

Khanh của Hoàng ơi lửa bốn phương
Khói lên ngùn ngụt chén tha hương
Nghe vang sóng rượu niềm ly tán
Trạnh xót nòi thơ buổi nhiễu nhương

Biết có đêm nào trăng Thủy Tạ
Ngâm cùng ai nữa kịch Anh Nương
Dệt khôn thành mộng tơ tầm rối
Mây cách non Vu nhớ lạ thường

Mây cách non Vu nhớ lạ thường
Chiêm bao lẩn quất bướm mê đường
Tình si hận đã mành ngưng máu
Người ngọc hoa chưa bóng gọn tường

Mấy thuở còn thơm trang Dị Sử
Muôn đời vẫn đẹp gái Tây Sương
Cố Đô một buổi lầm chinh chiến
Vầng nguyệt chia hai vạn dặm trường

Mọt Sách

Nhớ Cố Nhân

Vầng nguyệt chia hai vạn dặm trường
Đêm sầu lữ quán tóc pha sương
Xanh xanh cỏ ngút bao hàng lệ
Bẵn bặt hoa chìm nửa phiến gương

Liễu biếc loi thoi bờ rủ oán
Sen vàng lững đững gót bay hương
Chờ nhau chẳng gặp nhau trong mộng
Vẳng tiếng gà lên chợt nhớ thương

Vẳng tiếng gà lên chợt nhớ thương
Dòng châu hoen gối đẫm canh trường
Theo màu ngọc tỏ ghê màu tuyết
Đè chữ "tư" nằm cạnh chữ "tương"

Cả một mùa say duyên nghệ thuật
Nửa năm trời lỡ hẹn yêu đương
Bèo đây hoa đấy dù trôi giạt
Hai ngả quỳ tâm vẫn hướng dương

Hai ngả quỳ tâm vẫn hướng dương
Kẻ đầu sông kẻ cuối sông Tương

Kìa mây kìa sóng lòng xa gửi
Này kịch này thơ nọ trót vương

Tiên dịch còn thơm lời ký chú
Thần giao chẳng lẽ thuyết hoang đường
Trang thơ đọc lại bài trao ý
Vần dậy men nồng nhạc chuyển hương

Vần dậy men nồng nhạc chuyển hương
Nét thon mềm mại gợi vóc băng sương
Hôn nhòe cặp má hoa bên cửa
Ghì hẵng đôi tay nguyệt trước giường

Tỉnh, bẽ bàng duyên, vò nát mộng
Nằm, điên cuồng nhớ, đập tan gương
Đêm nào, Khanh nhỉ! tình ta mới
Hà Nội đèn treo đỏ phố phường

Hà Nội đèn treo đỏ phố phường
Sóng hồ trăng giãi bập bềnh sương
Một trời thu ngủ men hoàng cúc
Đôi bạn tình say mộng viễn phương

Kìa ý đàn trao mười nẻo gió
Đây lòng hoa mở bốn mùa hương
Ôi thôi, khoảnh khắc dâu thành bể
Gươm báu rùa thiêng cũng đoạn trường

Gươm báu rùa thiêng cũng đoạn trường
Nhớ nơi kỳ ngộ hứng thê lương
Sao nằm quạnh quẽ mờ sông Hán
Sầu chất bao la hẹp điệu Đường

Lòng nghệ sĩ mơ tình tuyệt mỹ
Cây Hàm Dương cách khói Tiêu Tương
Chia ta đằng đẳng năm già nửa
Một trái tim mềm trĩu nhớ thương

Một trái tim mềm trĩu nhớ thương
Ngờ đâu tan tác cánh uyên ương
Kiếp phiêu bồng ấy đời thi bá
Nẻo định tình kia bụi chiến trường

Sông thẳm non cao hồn Thục Đế

Mây gầy mưa quạnh giấc Tương Vương
Ai đi chốn cũ giùm ta nhắn
Rằng kẻ vào Ngô nhớ Lạc Dương

Rằng kẻ vào Ngô nhớ Lạc Dương
Lòng băng chẳng thẹn với đài gương
Ngâm câu chiết liễu còn sa lệ
Ngược nẻo tiền thân ướm hỏi đường

Khói ngút ba canh hồn bướm lẩn
Tơ chia mười mối ruột tằm vương
Đèn hoa chợt thắm môi hàm tiếu
Khanh đã về trong lửa Túy hương

Nhớ Quê Nâu

Một trời nâu ngát khói lung lay
Má chiếc huyền thơm mọng ý say
Quê mướn tình thiêng hai nỗi nhớ
Hồn đơn trên gối một phương bay
Hỡi ơi nguồn máu nghe xao xuyến
Ai thắt trên lòng những ngón tay
Lưu Nguyễn khi xưa từng phụ bạc
Thiên Thai đòi mãi đứa con vay
Mênh mông gió bụi về chi được
Cõi Nát Bàn xưa ngủ đắng cay
Da thịt bâng khuâng hồn phách lả
Nhớ quê sầu trắng một đêm nay

Mọt Sách

Nhớ Thu

Những đêm đông buồn trăng vắng
Từ nơi vô hình yên lặng
Muôn tiếng than dài đưa vẳng
Tung bay rẽ đám mây mù
Lướt qua hồ rộng
Mà bờ khuya đã chìm trong sương trắng
Hay vờn rung bóng tối
Nơi rừng sâu hồn gió vi vu...
Phải chăng anh
Phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu
Của nước non yêu nhớ mùa thu?
Nhớ tiếc những ngày thu lại
Mang theo vẻ buồn tê tái
Nhưng thật dịu dàng êm ái
Như chuông chiều thoảng mây qua
Như giòng suối mơ hồ
Ẩn hiện bên sườn non, mê mải
Rừng cây xanh bờ cỏ biếc,

Mọt Sách

Véo von cùng tiếng chim ca;
Vẻ buồn bông lông kín đáo
Não nùng như khúc bi ca
Của khách phiêu linh dưới bóng tà!
Tia sáng mùa thu mờ dịu
Thoảng lướt rừng khô gió yếu
Man mác nhẹ nhàng như liễu
Buồn như hơi thở cuối cùng.
Ôi sắc đẹp gợi hồn Thơ
Bao vẻ thanh cao huyền diệu!
Cho nên lòng Cảnh-vật
Vì thu say đắm đã từng rung
Như lòng ai kia
Dưới ngón tay hồng người ngọc từng rung
Xa chìm nơi biển mộng Tình-chung.
Nhưng tiếc mùa thu năm ấy
Cũng vì non sông đã thấy
Một nàng tươi xinh lộng lẫy
Với rèm thơ ấu mờ che

Buông nhẹ gót đào non
Trên thảm cỏ sương đầm gió chạy
Hay trên đường lau sóng lượn
Rồi bên bờ suối pha lê
Thoắt dừng chân
Nàng múc trong tay ngà muôn hạt pha lê
Tưới cảnh chiều hôm ánh sáng về.
Hay lúc tà huy lưu luyến
Nơi ngàn cây xa gió chuyển
Như tiên nga vườn Thượng–uyển
Tả tơi làn tóc đưa hương
Lóng lánh áo hồng nâu
Như thêu gọn muôn đường kim tuyến
Dưới khe lá rừng thu vắng
Hoàng hôn hấp hối còn vương
Nàng thơ ngây ngồi nhặt lá
Trên đồi cỏ úa còn vương
Giữa rừng thu dịu trắng hơi sương...
Ngày nay phía ngàn trơ trọi

Hoa cỏ âu sầu than gọi
Cùng bóng chiều hôm thăm hỏi:
Nàng tiên thu trước giờ đâu?
Để riêng hiu quạnh non sông
Suối bạc mây hồng mong mỏi.
Thu đi nàng vắng bóng
Ngày đông lạnh lẽo chảy càng lâu.
Biết chăng, nàng tuyệt sắc,
Cảnh yêu người tình thắm dài lâu
Vì nàng đi mang vết thương sâu?
Thi sĩ buồn chung với cảnh
Nên khi đêm tàn sao lạnh
Ngắm khoảng xa vời hiu quạnh
Xót cho thân thế phù du
Mến tiếc nơi lầu cũ người xưa
Mà nay tôi phải lánh
Tôi thường vẳng tiếng than dài
Trong hồn gió vi vu.
Phải chăng anh

Phải chăng điệu sầu thương theo gió vi vu
Của lòng tôi yêu nhớ Kiều -Thu?

[Hà Nội 1936]

Nối Giấc Mơ Tình

Trăng vườn Bách Thảo ngày xưa đẹp
Như cái ngày xưa của chúng mình
Thư viện lầu trang đôi ngả ấy
Lòng thoa ý quạt ngát hương trinh
Vườn rõi mây bay chàng đắm mộng
Lầu mong gió tới thiếp mê tình
Ai hay gang tấc mà non ải
Bướm chiếc hoa đơn bóng lẻ hình
Ôi não nùng hoa ngây ngất bướm
Đào tươi má thiếp mộng chàng xanh
Thế mà e ấp mà lơ đãng
Cho hết mùa xuân, hỏi có đành
Mười lăm năm ấy nhầu tâm sự
Văn giới Chương Đài uổng có danh
Nhạc gửi thơ trao người tứ xứ
Vui là em gượng cũng như anh
Nào buổi sương sa chiều nắng tắt
Nào khi tỉnh rượu lúc tàn canh

Mọt Sách

Đôi phen căn vặn niềm son sắt
"Má vẫn đào ư? Mộng vẫn xanh?"
Kìa bóng trăng rung hồi trống trận
Ôi thôi! cuộc thế hết thanh bình
Hết theo cả một mùa thương nhớ
Ai xẻ làm đôi mảnh nguyệt chênh
Nhưng mùa dẫu hết tình chưa hết
Đôi mảnh gương nga vỡ lại lành
Trông mặt cả cười đêm tế ngộ
"Đào còn tươi má, mộng còn xanh"
Chuyện xưa nhắc tới cùng ngơ ngẩn
Lâu lắm rồi, Em đã "của Anh"
Lâu lắm rồi kia, Chàng "của Thiếp"
Từ ngày xuân chớm tuổi bình minh
Ai rằng: "Suốt bấy chầy mưa gió
Mộng đẹp giờ đây biết có thành?"
Ta bảo: "Ai ơi, càng bão táp
Má càng tươi đấy, mộng càng xanh."
Hãy xóa mười lăm năm cách biệt

Cùng nhau mơ nối giấc mơ tình
Hồn mai lòng trúc hương thề đượm
Dằng dặc muôn vàn kiếp tái sinh

Nửa Đêm Trừ Tịch

Bấy nay một mối tình cao quý
Tưởng đã chìm sâu cát bụi đời
Khoảnh khắc thiêu tàn duyên tục lụy
Nửa đêm Trừ-tịch gió lên khơi.
Giai nhân danh sĩ mấy người
Bốn phương tâm sự một trời Cố đô.
Mười năm qua, đến bây giờ
Nhìn nhau thấy cả giấc mơ thuở nào.
Xuân về nhớ thuở ngát chiêm bao
Giòng nước trôi xuôi chợt nghẹn ngào
Lạc lõng vàng son màu lữ thứ
Cành mai gượng ánh mặt hoa đào.
Mười phần xuân có gầy hao
Tấm lòng xuân vẫn dạt dào như xưa.
Mấy phen biếc đỏ hồng đưa
Dẫu rằng xong, vẫn là chưa thỏa nguyền.
Chung một nòi Thơ chín kiếp duyên
Mối tình nguyên thủy vẫn y nguyên

Mọt Sách

Trải vui trăng nước sầu mưa gió
Cùng lạc về đây bốn hướng thuyền.
Cảm thông giữa lúc hàn huyên
Ta nghe cặp mắt u huyền nao nao
Vũ-lăng nhớ chuyện suối Đào
Chia tay chẳng biết phương nào tìm quê.
Có nghĩa gì đâu một chữ "về"
Nếu không ngàn dặm ngược sơn khê
Nếu không ngược cả mười năm ấy
Về tận kinh đô của Ước-thề!
Mùa xuân quạt gởi thơ đề
Bảo giùm ta – chúa Xuân hề! – còn không?
Hỡi ơi, một phút mơ mòng
Đã tan rồi, mấy phương lòng sầu lên!

[Sài Gòn 1955]

Nửa Truyện Hồ Ly

Giàn dưa mưa lất phất
Mênh mông sầu xứ đêm dài
Hư vô động tiếng giầy ai
Mình ta buồn dặc dặc
Say giữa hai tờ Liêu Trai
Rún rẩy hoa đèn rung ngọn bấc
Không gian đàn mãi tiếng giầy ai
Dầu cạn lưng chừng phao
Sợi nhỏ thon mềm dáng liễu
Hài son phơi phới lửa đào
Khói biếc màu xiêm yểu điệu
Ai đó – phải chăng hồn cỏ cây
Bấc thơm dầu quánh nhựa hây hây
Dầu vơi bấc mỏng manh gầy
Bước chân nào bợ ngợ
Hoa đèn lung lay
Ai đó – phải chăng hồn cỏ cây
Mộ vắng lầu hoang ngơ ngác sợ

Mọt Sách

Cùng đêm nương về đây
Cùng mưa nương về đây
Nửa truyện Hồ Ly trang sách giở
Lung linh tiếng giấy

Phố Cũ

Ôi chốn này xưa ai sánh vai
Trán cao hoài vọng tóc buông cài
Tuổi thơm mười sáu tình thơm mới
Duyên đượm hàng mi ngập nắng mai
Hồ Gươm sóng lụa bờ tơ liễu
Hàng Trống Hàng Khay rộn bước người
Sách vở lên hương trầm ngát nẻo
Hoa soan hoa phượng chói màu tươi
Thấp thoáng hè qua đài phượng rụng
Lào rào thu muộn lá soan rơi
Tay trong tay nắm, tình trong mắt
Lòng bốn mùa xuân, nguyệt bốn trời
Đôi lứa mê say cùng gắn bó
Mẹ cha cùng hẹn sẽ dành nơi
Trường chung một hướng nhà chung ngõ
Hoa gấm cùng mơ dệt cuộc đời
Thế mà tan tác mười năm mộng
Có kẻ ra đi chẳng một lời

Mọt Sách

Phố Cũ

Nửa kiếp lênh đênh dừng phố cũ
Một mình trơ với tuổi ba mươi
Lớp học nào tan đường rộn rã
Tình thơm mộng nhỏ tóc buôngvai... vai...
Hàng Khay Hàng Trống hoa nào rụng
Màu tím thờ ơ vạt áo ai

Phương Xa

Nhổ neo rồi thuyền ơi! Xin mặc sóng,
Xôi về đông hay giạt tới phương đoài,
Xa mặt đất giữa vô cùng cao rộng,
Lòng cô đơn cay đắng họa dần vơi.
Lũ chúng ta, lạc loài, dăm bẩy đứa,
Bị quê hương ruồng bỏ, giống nòi khinh,
Bể vô tận sá gì phương hướng nữa,
Thuyền ơi thuyền! Theo gió hãy lênh đênh.
Lũ chúng ta, đầu thai lầm thế kỷ,
Một đôi người u uất nỗi chơ vơ,
Đời kiêu bạc không dung hồn giản dị,
Thuyền ơi thuyền! Xin ghé bến hoang sơ.
Men đã ngấm bọn ta chờ nắng tắt,
Treo buồm cao cùng cao tiếng hò khoan.
Gió đã nổi nhịp trăng chiều hiu hắt,
Thuyền ơi thuyền theo gió hãy cho ngoan.

Mọt Sách

Qua Vùng Hương Trà

Hương biếc tràn quanh nắp đậy hờ
Ấm sành nho nhỏ khói lên tơ
Hồn sen thoảng ngát trà dâng đượm
Ai biết mình sen rụng xác xơ
Hoa sống trong bùn thuở trước đây
Lầu son giam kín nhụy vàng hây
Dễ đâu bướm thỏa lòng khao khát
Trinh bạch toàn thân kiếp đọa đày
Mặt nước đìu hiu một sớm thu
Hồng trang vắng vẻ lối hoa cù
Đào phai thắm rụng tay phàm vịn
Rao bán mười phương chợ xất phu
Cánh rã rời theo nhịp ngón thon
Trắng phau muôn giọt lệ hương tròn
Lần rơi trên lớp trà khô héo
Lưu chút thơm thừa gửi nước non
Nâng chén mời anh thưởng vị trà
Đừng quên tan tác mấy đời hoa

Mọt Sách

Cạn từng hớp nhỏ cho Sen đượm
Vớt lại trần ai một chút Ta
Túy hậu cuồng ngâm
Ôi lòng ta sao buồn không nguôi
Niềm u uất dâng cao hề tháng ngày trôi xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mắt xanh
Nhớ thuở xưa chưa có ta hề đường đi thênh thênh
Kịp tới khi có ta hề chông gai mông mênh
Cuồng vọng cả mà thôi bốn phương hề vướng mắc
Ba mươi năm trên vai hề trống không bình sinh
Lều nát hề trơ vơ ngõ mưa lầm lội
Trăng lạnh đèn mờ hồn đơn hề le lói
Đọc truyện cổ nhân hề lòng ta quặn đau
Gió bụi xôn xao hề thương vay người sau
Càng xót thân mình vô dụng
Thiên hạ chê bai hề lạc nẻo sang giầu
Ta chỉ tiếc cho thân hề vô duyên bấy lâu
Bá Nhạc đời không ai hề ngẩn ngơ vó câu

Gươm sắc uổng cho gươm hề Phong Hồ có đâu
Ai đó mách giùm ta với
Quẩn gót thế nhân hề như đàn quạ kia chăng
Hay như mây cao đơn chiếc hề cánh chim bằng
Ấp úng cân đai hề trói giam tài năng
Vỡ ruộng buông câu hề kho trời gió trăng
Ôi đường gai góc là bao hề sóng cồn mặt bể
Thương cho tay lái non hề con thuyền lao đao
Tiếc cho cơ hội muộn hề chặt gai được sao
Lá úa cành khô thu đông hề nối gót
Chuếnh choáng giang san hề còn say hát ngao
Mây hồng tím phương tây hề tà huy thoi thóp
Đời sắp tàn chăng hề bấc lu dầu hao
Ngõ hẹp giường tre giấc mơ hề chới với
Thôi hết mùa tươi
Hết thôi chờ đợi
Rượu hề rượu hề giùm quên nhé ngươi
Sao lòng ta đêm nay buồn không thể nguôi
Niềm u uất dâng cao hề tháng ngày trôi xuôi

Quay Về

Đêm xe lửa ghé Na-sầm
Lũng sâu chợt hiểu gõ lầm ải quan
Núi vây lòng chảo mê man
Khói sương đè nặng lá gan cây rừng.
Lạc loài thôn bản rưng rưng
Kiều-Thu, Hà-nội... mấy từng xa xưa!
Bấy lâu xuôi ngược đường Nam Bắc
Đầu máy vô tình mặc đẩy đưa.
Tuần trước ga Thanh còn ruổi nắng
Chiều nay xứ Lạng đã giong mưa.
Vui chi phố chợ Kỳ-lừa
Nằm đây nung nấu lòng dưa héo ròn...
Chẳng toa nào chở rượu ngon
Song song đường sắt nỉ non canh dài.
Làm sao quên được tình ai
Chàng Lưu còn nẻo Thiên-thai còn tìm!
Mai anh bỏ kiếp giang hồ lại.
Đáy biển vừa rung động mũi kim.

Mọt Sách

Phải gắng thêu xong đường chỉ dở
Uyên-Ương liền cánh mãi đôi chim!
Dư âm Hà-nội chưa chìm
Kiều-Thu còn vẹn trái tim đa tình.

[Na Sầm 1939]

Quên

Đã hẹn với em rồi; không tưởng tiếc
Quãng đời xưa không than khóc gì đâu!
Hãy buông lại gần đây làn tóc biếc,
Sát gần đây, gần nữa cặp môi nâu.
Đêm nay lạnh tìm em trên gác tối
Trong tay em dâng cả tháng năm thừa
Có lẽ đâu tâm linh còn chọn lối
Để đi về cay đắng những thu xưa
Trên nẻo ấy tơi bời, – anh đã biết –
Những tình phai duyên úa mộng tan tành.
Trên nẻo ấy, sẽ từ muôn đáy huyệt,
Ái ân xưa vùng dậy níu chân anh.
Không em ạ, không còn can đảm nữa,
Không nguồn yêu suối lệ cũng khô rồi;
Em hãy đốt giùm anh trong mắt lửa
Chút ưu tư còn sót ở đôi môi ...
Hãy buông lại gần đây làn tóc rối,
Sát gần đây gần nữa, cặp môi điên,

Mọt Sách

Rồi em sẽ dìu anh trên cánh khói,
Đưa hồn say về tận cuối trời Quên.

(Thơ Say)

Rằng Thực Rằng Hư

Kiếp nào My-Nương Trương-Chi
Kiếp này đôi lứa tình si đã liều
Chén thề hoa ngát men yêu
Tự ngàn xưa bỗng một chiều lại say.
Kiếp xưa đèn tỏ chiều nay
Môi đào kia, má nhung này: cố nhân!
Sánh vai ngâm xuống cõi trần
Muôn đời xa, phút giây gần, dễ chi!
Ngâm rằng đôi lứa tình si
Một yêu, thôi có sá gì biển dâu!
Tiếng rung vỡ giấc mơ đầu
Qua thời-gian; vẫn nguyên màu chưa phai.
Nòi Tình sau trước hỏi ai,
Tin nhau há chỉ "một vài phần" ư?
Thuyền trôi, rằng thực rằng hư
Gái Lầu-Tây với Chàng Ngư-Phủ nào?

[Hà Nội 1939]

Mọt Sách

Sai Lạc

Nao nao tiếng sắt dội trên đường
Sầu chở đầy xe nẻo cố hương
Đá gập ghềnh nghiêng đôi bánh gỗ
Tre làng mươi đảo biếc trong sương
Dĩ vãng mơ hồ sau khóm tre
Đâu đây trường học trống tan về
Bờ ao gợn đỏ màu hoa sắn
Kỷ niệm khơi cùng vết bánh xe
Bâng khuâng vòng sắt nặng nề quay
Vang bóng thời xưa tản mác đầy
Sông ngủ hoàng hôn đều đượm khói
Men chiều nghiêng ngả chiếc xe say
Lưỡi tê thành bại đắng giang hồ
Bánh lệch thăng bằng lối mấp mô
Nao nức thăm quê sầu chểnh mảng
Phong Trần sai nhịp với Ngây Thơ

Mọt Sách

Say Đi Em

Khúc nhạc hồng êm ái,
Điệu kèn biếc quay cuồng,
Một trời phấn hương
Đôi người gió sương,
Đầu xanh lận đận cùng xót thương càng nhớ thương,
Hoa xưa tươi trăng xưa ngọt gối xưa thề tình nay sao héo!
Hồn ngã lâu rồi nhưng chân còn dẻo,
Lòng chót nghiêng mà bước vẫn du dương.
Lòng nghiêng tràn hết yêu đương
Bước chân còn nhịp nghê thường lẳng lơ.
Ánh đèn tha thướt
Lưng mềm não nuột dáng tơ.
Hàng chân lả lướt
Đê mê hồn gửi cánh tay hờ.
Âm ba gờn gợn nhỏ,
Ánh sáng phai pha dần...
Bốn tường gương điên đảo bóng giai nhân.

Mọt Sách

Lui đôi vai, tiến đôi chân,
Xiết đôi tay, ngả đôi thân,
Sàn gỗ trơn chập chờn như biển gió,
Không biết nữa màu xanh hay sắc đỏ,
Hãy thêm say còn đó rượu chờ ta!
Cổ chưa khô đầu chưa nặng mắt chưa hoa,
Tay mềm mại bước còn chưa chuếnh choáng.
Chưa cuối xứ Mê Ly chưa cùng trời Phóng đãng,
Còn chưa say hồn khát vẫn thèm men.
Say đi em say đi em
Say cho lơi lả ánh đèn
Cho cung bậc ngả nghiêng, điên rồ xác thịt.
Rượu rượu nữa và quên quên hết!
Ta quá say rồi!
Sắc ngã màu trôi ...
Gian phòng không đứng vững ,
Có ai ghì hư ảnh sát kề môi?
Chân rã rời
Quay cuồng chi được nữa,

Gối mỏi gần rơi!
Trong men cháy giác quan vừa bén lửa,
Say không còn biết chi đời.
Nhưng em ơi,
Đất trời nghiêng ngửa
Mà trước mắt thành Sầu chưa sụp đổ.
Đất trời nghiêng ngửa,
Thành Sầu không sụp đổ, em ơi!

Tạm Ghé Thuyền

Hạnh phúc thôi rồi lạc cánh duyên
Sông xa buồm biếc hỏi Đào Nguyên
Gió cao một sớm rời tay lái
Đã nửa tuần trăng tạm ghé thuyền
Mê chút thơ ngây tìm đến trọ
Cùng em đâu phải ý trao duyên
Hây hây xuân chớm hồng đôi má
Thêm gợi hình xưa kẻ lỗi nguyền
Buổi tan về học mấy chiều hương
Ta đón chờ em nẻo tới trường
Mộng cũ phai tàn nghe lại thắm
Ôi người xưa hứa trọn đời thương
Then châu lầu ngọc giam tình nhỏ
Riêng trắng lòng ta một bến sương
U uất sầuđâu đâu bừng nổi dậy
Thuyền ơi neo hãy cắm tha phương
Ta nhổ thuyền đây từ giã em
Ái ân mồ đắp phía sau rèm

Mọt Sách

Mênh mông đâu đó ngoài vô tận
Một cánh thuyền say lạc hướng đêm

Tâm Sự Một Người

Thơ ném mười phương
Tình trao thiên hạ
Mỏi nhớ mòn phương
Ngàn dâu bóng ngả.
Gối chăn ơi, hỡi chiếu giường,
Vùi đây tâm sự thê lương!
Tiếng thở dài sao rụng
Hàng lệ đắng mưa tuôn.
Đầu ấp vào ngươi
Mình riết vào ngươi
Giòng đau tâm sự khơi nguồn.
Bình sinh mộng đã hoàng hôn
Bông, tre, vải, cói... mồ chôn cuộc đời.
Ta khóc cùng ngươi
Ta giãi cùng ngươi
Giòng đau tâm sự đầy vơi.
Gối chông chênh, mền cũ nếp khâu rời
Chiếu mong manh, giường hẹp của ta ơi!

Mọt Sách

Trăng rụng nửa vời
Đêm mờ trọn kiếp
Nghiêng đĩa dầu vơi
Không thành giấc điệp.
Bảo giùm ta, gối hỡi chăn hời!
Phương nào sự nghiệp?
Tình mất đâu nơi?
Hương phấn vàng son ngoài cửa khép
Then cài nghe mộng tứ bề rơi.
Gối chăn yêu mến, giường thân thiết,
Ta mở hồn ta với các ngươi!

[Sài Gòn 1957]

Thiên Đường Lại Mở

Vườn tưởng trọn mùa hoang phế
Còn thơm một nụ quỳnh hoa
Lịch tưởng trọn dòng hoen lệ
Còn tươi một ánh dương hòa

Chừ đây xuân thắm lòng tang
Dưới gót chân em bừng nở
Từ nay đời ấm từng trang

Dưới búp tay em lần giở
Em ơi! một sớm trao tình
Đã nhẹ sầu thương nửa kiếp

Thuyền Thơ buộc khóe thu xinh
Kìa xứ hoa nồng bướm đẹp
Lòng em còn ngát hương duyên
Đỏ thắm như lòng trái đất

Tình ta còn mới y nguyên
Như buổi thiên đường chưa mất

Mọt Sách

Em ơi! một sớm trao tình
Đã nhẹ sầu thương nửa kiếp

Thuyền thơ buộc khóe thu xinh
Kìa xứ hoa nồng bướm đẹp
Ánh trăng hiền hậu bao nhiêu
Ngọc sáng mười phương tinh tú

Là đây bờ cõi tình yêu
Này cặp môi đào hé nụ
Lòng em còn ngát hương duyên
Đỏ thắm như lòng trái đất

Tình ta còn mới y nguyên
Như buổi thiên đường chưa mất
Lắng nghe em niềm mong nhớ
Dâng ngời sóng mắt đê mê

Em ạ thiên đường lại mở
Chờ ta chắp cánh bay về

Thu Có Nguyệt

Sương thu ngủ trắng ngọc liên thành
Phượng nở đêm nào cặp má Khanh
Hội thắm đèn hoa, mây họp bạn
Kề vai cùng đẹp áo trăng xanh...
Chừ đây mưa gió mưa tung hoành
Xa nhau đành nỡ cho đành gió mưa
Đêm nào thôi đã đêm xưa
Cánh tay ngùi vết hương thừa trống không
Trời một phương ai tỏ thức nồng
Ngọn đèn ai quạnh, lửa nhàu bông
Mưa vây tám nẻo tù chân bướm
Mà gió xoay chiều loạn núi sông...
Nghẹn ngào hoa địch lá phong
Giàn dưa chìm tiếng tơ lòng bẻ bai
Canh Hà Mô, gối Liêu Trai
Gối xuông nửa gối, canh dài sáu canh
Sóng càng cao mãi ý hoài Khanh
Mưa gió tàn đêm, mộng chẳng lành

Mọt Sách

Biết đến bao giờ thu có nguyệt
Chén hoa vàng có mắt ai xanh

Hoa Đăng: Tuổi xanh
Trăng dịu từ phen gặp gió lành
Sông lam từ buổi gặp non xanh
Từ hoa quen bướm trời quen đất
Em đã yêu rồi, đã của Anh
Thuở ấy tuổi Vàng hay tuổi Đá
Yêu nhau ai tính tuổi bao giờ
Gối xuân chỉ biết từ nghiêng sóng
Vần điệu trôi dài mãi tuổi Thơ
Tuổi dẫu Vàng bay, dẫu Đá qua
Vàng chưa ai nhạt, Đá ai nhòa
Trái tim vẫn tuổi Đồng Trinh Bạch
Thì sắc hương còn vẹn tuổi Hoa
Thời gian có mỏi cánh chim bằng
Vũ trụ sang mùa tận thế chăng
Anh vẫn còn Thơ về giáng bút
Em còn Hoa đủ kết hoa đăng

Hoa gieo ánh sáng ngập tinh cầu
Bút vẽ thành Thơ giấc mộng đầu
Nắng rộng mưa dài thu một nét
Không gian còn lại có bề sâu
Lứa đôi tái thế vẫn tương phùng
Nguyên thủy nào đâu khác cực chung
Anh muốn dìu Em giờ hiện tại
Nghe trăng hòa điệu nước lên cung
Hòa điệu lên cung trăng nước dậy
Xuyên ngang gió trận dọc mây thành
Tuổi Thơ này với Hoa Niên ấy
Muôn trước ngàn sau thăm thẳm xanh

Tình Liêu Trai

Quê nàng xa lắm tận phương Đông
Mãi xứ bình minh rậy lửa hồng
Vóc liễu y thường hoa phất phới
Trùng dương ngàn dặm nhớ mênh mông
Chưa gặp bao giờ ta đã mê
Này đêm trăng thiếu rượu xa về
Có ai ngăn bước cầm tay nhủ
Xá muội tình sâu chớ lỗi thề
Lời nói như làn hương thoảng đưa
Sóng trăng gờn gợn chút âm thừa
Liêu trai nghi hoặc người trong truyện
Hay đó tình duyên một kiếp xưa
Rượu ngấm say nằm dưới gốc mai
Khói sương tha thướt áo bay dài
Đê mê trở gối – ồ trăng lặn
Rêu biếc còn ghi nhẹ dấu hài
Nẻo mặt trời lên thoảng dáng mây
Xiêm y mờ nhạt vóc hoa gầy

Mọt Sách

Bể Đông nàng đã dần lui gót
Kỷ niệm chứng lưu một chút đây
Gạn giấc chiêm bao với mảnh hình
Tóc xòa buông rủ má tròn xinh
Hoa mai thêu trắng nền xiêm lụa
Đôi mắt ngời sao miệng đẫm tình
Lòng cháy yêu đương tự bấy giờ
Xá chi ngoài thật với trong mơ
Đêm đêm ảo ảnh thơm chăn gối
Tình hướng về Đông dạ lắng chờ

Tình Si

Lá khô
Rụng
Kín gương hồ
Sóng
Nhấp nhô
Mũi thuyền rẽ lá vàng khô
Sao ngà vụt tự đáy hồ bay lên
Long lanh giọt lệ tuyết
Lặng lẽ trôi theo thuyền
Say sưa hàng lá dang tay đón
Hạt ngọc quỳnh đâu lạc động tiên
E thẹn sau thuyền sao lẩn trốn
Ôm hờ lá vẫn dõi theo bên
Bẽ bàng lá vẫn theo bên
Si tình lá vẫn theo bên
Thuyền trôi vẫn quyến sao đêm
Hào quang vẫn ngủ êm đềm trong mơ
Sóng

Mọt Sách

Nhấp nhô
Lá khô
Rụng
Kín gương hồ

Tình Thứ Nhất

Xuân đầm trong mơ... một buổi chiều
Bên em anh thấy sóng lòng xiêu
Mê man giải hết tình u ẩn
Trong lúc điên rồ anh quá yêu.
Vì anh vẫn ước: Chẳng bao giờ
Em hiểu tình ta, nhắc chuyện xưa.
Anh sợ đời anh đầy lệ tủi
Không làm vui được em ngây thơ.
Nhưng anh tha thiết, có ngờ đâu
Một khắc tan hoang ý buổi đầu
Anh đã đem dâng tình thứ nhất
Đáy lòng chôn chặt tự bao lâu.
Em cười... chế riễu: "Anh thường bảo
Ưa kiếp giang hồ sống lẻ loi;
Sao anh nghĩ đến tình duyên sớm,
Gạn hỏi chiều nay chuyện lứa đôi?"
Cười cợt nhưng lòng bao cảm động
Ngập ngừng trên lá lệ long lanh.

Mọt Sách

Thổn thức, tim em thầm mách lẻo
Rằng em giây phút đã yêu anh.
Hỡi ơi một phút giây huyền ảo
Đủ dẹp lòng anh sóng gió yên!
Anh sẽ trầm luân ngàn kiếp nhớ,
Cho dẫu ngày mai em lãng quên.

[Hà Nội 1936]

Tình Thuở Thanh Bình

Có một mùa thu đẹp chẳng ngờ
Mây chiều rải lụa sớm dăng tơ
Nắng thanh bình cũng vàng như bướm
Hoa cũng vàng như nguyệt trẻ thơ
Lòng đất bừng lên tiếp ý trời
Tuổi em mười sáu, anh hai mươi
Say duyên còn khép hương phong nhụy
Mở một đào nguyên giữa cuộc đời
Mê tình đắm đuối hơn mê nhau
Chẳng nghĩ đường xa chẳng biết sầu
Khúc khích chim vàng trong khóm biếc
Cười ai bỡ ngỡ chiếc hôn đầu
Lòng nhịp theo lòng tay nắm tay
Nho đương mùa ngọt trái môi say
Dưới hoa đêm ấy nồng âu yếm
Đâu biết hương thề lạnh tối nay
Tưởng ngâm mãi khúc Bạch Đầu Ca
Chị nguyệt ai ngờ dối chúng ta

Mọt Sách

Non nước, trời ơi! này một cuộc
Bể dâu tàn nhẫn, bóng xuân qua
Ôi thôi cuộc thế hết thanh bình
Cái tuổi thơ ngây của chúng mình
Đã hết rồi em!... và cũng hết
Cả mùa thu ấy đẫm men tình
Trăng hết là trăng của ái ân
Mây phai màu tóc ý trung nhân
Nắng tan một giấc mơ thi sĩ
Hoa héo mùi hương miệng nữ thần
Nghe chớm hơi may lạnh bốn trời
Nhớ nhung mùa cũ tiếc ngày vui
– Em Kiều Thu ạ! mười năm cách
Lòng gã Hoàng Lang vẫn ngậm ngùi

Tình Xưa

Anh đã tưởng Em quên rồi thuở ấy
Nguyệt tròn gương phong nhụy đóa hoa tình
Mái chèo thơ buộc chặt khóe thu xinh
Đâu biết có phong ba tàn nhẫn thế
Trải một cuộc nương dâu thành bãi bể
Anh tưởng rằng Em đã dứt tình xưa
Có ngờ đâu, trời hỡi! – đến bây giờ...
Chỉ vì Em giận hờn trong khoảnh khắc
Nỡ ra đi khiến hồng Nam nhạn Bắc
Em ra đi giấc mộng xé làm đôi
Chẳng rõ cùng anh dẫu một lời thôi
Để từ đấy cho lòng anh tan nát
Và từ đấy cho đời anh phiêu bạt
Tự bình minh về tận dốc hoàng hôn
Tự nguồn yêu về tận vực u buồn...
Nhưng em ạ, khi nào anh nỡ trách
Người yêu xưa, hỡi người xưa trinh bạch
Thời gian qua anh chỉ suốt mười năm

Mọt Sách

Tiếc cho hoa đang nụ nguyệt đang rằm
Anh không giận, khi nào anh nỡ giận
Người anh yêu, hỡi người yêu tàn nhẫn
Mười năm qua anh chỉ suốt thời gian
Khóc cho hoa riêng úa nguyệt riêng tàn
Ôi mười năm, quãng thời gian lạnh lẽo
Giòng lệ tưởng trôi phăng đời niên thiếu
Vẫn còn nguyên vang bóng thuở ban đầu
Hơi tiếng người xưa hồ dễ quên đâu...
Từng đêm trắng anh ngược về quá khứ
Hồn đơn chiếc đi sâu vào tâm sự
Gắng đào sâu từng kỷ niệm êm đềm
Những phút vui từng đã sống bên em
Chỉ một chút hương vương từ cặp má
Đủ dựng lại cả một đêm vàng đá
Vầng trăng xưa, ngươi có nhớ gì không
Bóng trà mi đêm ấy bóng dương lồng
Chỉ một chút hương vương từ sợi tóc
Đủ dựng lại cả một đêm vàng ngọc

Mái lầu xưa, người có nhớ nhung gì
Bóng dương lồng đêm ấy bóng trà mi...
Vì anh không quên nên em còn nhớ
Cho có chiều nay khung đời vỡ lở
Nghe lầu trăng bừng sống dậy mùi hương
Mây khói nào kia vỗ cánh đưa đường
Vì anh nhớ nên em quên chẳng dễ
Cho có chiều nay không gian phá thể
Mái chèo thơ lại buộc khóe thu xinh
Lại tỏ gương trăng, lại ngát hoa tình
Mất đi một nửa chính mình
Đã mười năm bóng với hình xa nhau
Chờ đây rũ bụi lên lầu
Thời gian thay áo nguyên màu thanh tân
Ngoài giòng năm tháng phù vân
Đôi ta làm lại mùa Xuân tuổi Vàng...
Nhìn nhau – ai thiếp? ai chàng?
Cười cho sắt đá mơ màng dưới kia

Tờ Hoa

Một mảnh hồng tiên trĩu ngón tay
Hương mùa xuân mất ngậm ngùi bay
Xa xôi mái tóc thơm màu mực
Dáng chữ thanh tao gợi nét mày
Em vẫn Kiều Thu tròn tuổi nguyệt
Trần ai nào lấm được thơ ngây
Trán nghiêng tâm sự môi còn mím
Như thuở ban đầu mộng chớm xây
Viết gửi cho ta niềm tưởng nhớ
Hồn phong ân ái bức thư này
Em ơi! thăm thẳm mười năm cách
Gặp lại nhau rồi, em có hay
Trong mộ thời gian, chừng đã thấu
Tờ hoa linh động sắc hây hây

Mọt Sách

Tối Tân Hôn

Do dự mãi đêm nay dời xứ Mộng
Ta chiều em bỏ cánh lại cung trăng
Lén bước xuống thuyền mây chờ cửa động
Vội vàng đi quên biệt giã cô Hằng
Gió đêm lồng lộng thổi
Thuyền mây vùn vụt trôi
Đang bâng khuâng điện biếc đã xa rồi
Giữa lúc tỏa muôn hương đàn sáo nổi
Ngực sát ngực môi kề môi
Nàng cùng ta nhìn nhau cùng chẳng nói
Ôm vai nhau cùng lắng tiếng xa xôi
Nguyệt chẳng phải tỳ không càng không cầm với sắt
Tai dẫu nghe mà lạ tiếng tre
Cung Sế lẫn cung Hồ dìu dặt
Mình tơ réo rắt
Hồn trúc đê mê
Những thanh âm nhạc điệu chửa từng nghe
Như đưa vẳng tự vô cùng xanh ngắt

Mọt Sách

Đầy nhớ thương tha thiết gọi ta về
Gió bỗng đổi chiều trên táp xuống
Nặng trĩu hai vai nàng cố gượng
Thắt vòng tay ghì riết lưng ta
Những luồng run chạy khắp thịt da ngà
Run vì sợ hay vì ngây ngất
Ta chẳng biết nhưng rời tay chóng mặt
Toàn thân lạnh ngắt
Thuyền chìm sâu sâu mãi bể Hư Vô
Mà hương ngát đâu đây còn phảng phất
Mà bên tai đàn sáo vẫn mơ hồ
Ngửa trông lên cung Quế tít mù xa
Dần dần khuất
Dưới chân ta
Thuyền mây sóng lật
Không gian vừa sụp đổ chung quanh
Một trời đêm xiêu rụng tan tành
Dư hương yếu từng giây
Trong tay níu đôi thân liền sát

Nhè nhẹ rơi vào lớp sóng khinh thanh
Sao lìa ngôi phương hướng ngã bên mình
Cơn lốc nổi
Đờn tiên thôi gọi
Âm thầm xa bặt tiếng tiêu
Nhưng mê man say uống miệng người yêu
Ta cũng như nàng
Cảnh mộng chốn Bồng Lai đâu nhớ tới
Hai xác thịt lẫn vào nhau mê mải
Chút thơ ngây còn lại cũng vừa chôn
Khi tỉnh dậy bùn nhơ nơi hạ giới
Đã dâng lên ngập quá nửa linh hồn

Trách Gì Ai

Ai trách gì ai những bấy lâu
Xem thơ chẳng biết ý thơ sầu!
Thi nhân tự trách mình thôi chứ:
Bèo nổi mà sao rễ quá sâu?
Cuối sông nước chảy về đâu?
Rễ bèo khăng khít riêng đầu sông Tương.
Chiều mưa bàng bạc phố phường
Lệ rưng rưng chợt ngùi thương cho tình.
Chiêm bao một phút nở hoa quỳnh
Mà trắng đôi tay cũng bất bình
Huống đã hoài công chờ nửa kiếp
Vườn trần hoa lạ bướm Trang-sinh.
Nào ai đâu bóng mê hình,
Phải chăng mình tự dối mình bấy nay?
Hoàng hôn xuống, lệ mưa bay
Sầu lên chẳng nhắp mà cay men hờ.
Hỡi ơi, tình vẫn chỉ là mơ,
Sao cũng đòi phen giận với ngờ?

Mọt Sách

Mới biết mình si là thế đấy...
Mà ai si đến thế bao giờ!
Có chăng một gã–làm–thơ
Mười năm cửa khép mây mờ tháp cao
Nhớ giai nhân tự kiếp nào
Mở lòng ra đón trăng vào thử xem.
Ví có đà gương tỏ trước rèm
Mà ai kiếp trước có là em...
Nhưng thôi, còn ước ao gì nữa,
Bốn ngả tâm tình ngập bóng đêm!
Hồn trong dĩ vãng tan chìm
Ngọn tàn đăng cũng im lìm cánh hoa.
Lỡ nhau một kiếp xưa mà
Đành thôi ngàn kiếp sau là Sâm Thương!

[Sài Gòn 1955]

Trả Ta Sông Núi

Trải bốn nghìn năm dựng nước nhà
Sông khoe hùng dũng, núi nguy nga
Trả ta sông núi bao người trước
Gào thét đòi cho bọn chúng ta...
Trả ta sông núi từng trang sử
Dân tộc còn nghe vọng thiết tha
Ngược vết thời gian, cùng nhắn nhủ:
Không đòi, ai trả núi sông ta
Cờ báo phục hai bà khởi nghĩa
Đuổi quân thù, xưng đế một phương
Long Biên sấm dậy sa trường
Ba thu xã tắc, miếu đường uy nghi
Xót nòi giống, quản chi bồ liễu
Dòng Cẩm Khê còn réo tinh anh
Một phen sông núi tranh giành
Má hồng ghi dấu sử xanh đời đời
Bể dâu mấy cuộc đổi dời
Lòng trăm họ vẫn dầu sôi bừng bừng

Mọt Sách

Mai Hắc Đế, Phùng Hưng, Bố Cái
Liều thế cô dằng lại biên cương
Đầu voi, Lệ Hải Bà Vương
Dù khi chiến tử vẫn gươm anh hào
Tinh thần độc lập nêu cao
Sài lang kia, núi sông nào của ngươi?
Núi sông ấy của người dân Việt
Chống Bắc phương, từng quyết thư hùng
Ngô Quyền đại phá Lưu Cung
Bạch Đằng Giang nổi muôn trùng, sóng reo
Hồn tự chủ về theo lửa đuốc

Trời Nước Tỉnh Đông

"Sang đò cò nhẩy..." em còn nhớ,
Kiều-Thu ơi, những buổi "đánh chuyền"?
Bây giờ mới thật sang đò chứ;
Nhịp bước chim Ương và chim Uyên!
Bên kia đò ngang là tỉnh ly
Hảiđương rồi đấy, em biết không?
Mà em cần biết làm chi nhỉ!
Mau xuống đò thôi kẻo mợ trông.
Dắt tay nhau chạy xuôi con dốc,
Bềnh bồng sông nước bỗng lao đao...
Em nói: "Để em cài lại tóc!"
Mà như trọn vẹn một lời trao.
Gió lên, đò nhỏ xiêu chân sóng,
Vừa gỡ tay ra, vội nắm tay.
Đứng sát vai nhau liền cả bóng
Tình ta ai gỡ nổi từ nay?
Gió lên cao mãi, đò nghiêng ngả
Anh thấm dần men da thịt yêu

Mọt Sách

Tưởng thấy sông trôi toàn rượu cả,
Liếc nhìn: em cũng say bao nhiêu!
Má đào như cháy lên ngùn ngụt
Em thẹn, buông dần năm ngón hoa.
Thời-gian được thả về, trôi vút,
Đò đã sang sông nắng đã tà.

[Hải Dương 1937]

U Tình

Anh biết em từ độ
Em mới tuổi mười hai
Anh yêu em từ thuở
Em còn tóc xõa vai

Tháng ngày đi mau quá
Chốc đã sáu năm trời
Tình anh vẫn chưa hiểu
"Chưa" là "không" em ơi

Em vẫn tin anh lắm
Em vẫn mến anh nhiều
Nhưng em tin em mến
Đâu phải là em yêu
Trái tim hờ hững ấy
Đâu thổn thức vì anh
Anh cũng không hề chịu
Van xin một ái tình

Mọt Sách

Cho nên dòng lệ tủi
Thấm ướt những trang đời
Xóa nhòa hy vọng cũ
Hoen ố cả ngày mai

Lòng anh dần uống cạn
Đến giọt cuối yêu đương
Chỉ còn của dĩ vãng
Một dư vị chán chường

Hôm qua tình đã chết
Anh đã chôn nó rồi
Anh khóc vì chôn nó
Là chôn cả một đời

Nhưng anh không đào huyệt
Không vùi đất như ai
Cũng không mua vải liệm
Cũng không mua quan tài

Anh chỉ đem chôn nó
Với nỗi niềm chua cay

Từng mảnh từng mảnh một
Trong mấy vần thơ đây

Rồi một chiều xuân thắm
Say hạnh phúc lứa đôi
Vô tình em có nhớ
Đến người cũ xa xôi

Mong em thu nhặt giúp
Đôi tay dù hững hờ
Mong em vì hắn lượm
Những mảnh tình bơ vơ

Chắp lại và thương xót
Dành cho một nấm mồ
Ở nơi dù hẹp nhất
Của lòng em say sưa

Vọng Các

Ôi chùa Phật-Ngọc mái long lanh,
Đất Phật từng gieo hạt ngọc lành!
Du tử dâng hồn lên Vọng-Các
Gương soi chẳng chút úa màu xanh.

Đê mê hài hán bước triều thiên
Nhạc nữ, hoa thần, hay giáng tiên?
Cong vút bàn tay ai mở nhịp:
Cánh Thơ, giàn Nhạc, đêm Hoa-viên.

– Thi sĩ từ đâu tới chốn này
Tiếng ai vừa cất phối hương say.
– Từ đâu anh cũng không còn nhớ
Em ạ, chim trời mỏi cánh bay.

Nửa hé vành môi nửa ngập ngừng
Nàng xoay nhịp bước, ngả vòng lưng.
Hỡi ơi đã ngấm men hồ hải
Vào tận vùng cung điện kín bưng!

Mọt Sách

Xiêm áo tần phi giợn ngọc ngà
Lửa thiêu cuồng vọng khắp làn da...
Phút giây nghe trĩu bên lồng ngực
Tiếng thở dài buông, rũ cánh hoa.

Nàng gượng cười, trăng tắt đã lâu,
U cung đòi lại đóa Lan sầu.
Mái đền cong vút tay ai đó?
Ngà ngọc xin đừng hoen lệ châu!

Xứ Thái mây chìm khóa bến mơ
Vàng son thăm thẳm bụi tung mờ.
Còn hương vương giả thơm giàn nhạc
Hay cũng tàn theo đêm Hội-Thơ?

Vườn Tâm Sự

Một dĩ vãng tràn thơ và đẫm lệ
Những u hoài chôn kín tận thâm tâm
Anh dùng dằng mãi chiều nay mới kể
Mặc dầu em thúc giục đã bao năm
Vườn tâm sự sắc hương nào có thiếu
Nhưng hương tàn trong nhị sắc trên hoa
Đây đó ngủ âm thầm muôn cánh héo
Nụ cười tan tác phấn son nhòa
Đây chiếc tổ chim không nhìn nhận nữa
Để buồng rơm mục nát giá hơi may
Kia ủ dột đôi ba mồ lá úa
Ngổn ngang nằm thoi thóp dưới chân cây
Hãy nín thở đi em và rón rén
Kẻo bước chân xô giạt những hồn thơm
E tiếng nói sẽ làm kinh động đến
Của thời xưa niềm thương nhớ yêu đương
Hãy đứng lại trầm ngâm bên mộ lá
Hãy nâng niu từng cánh rụng đài xơ

Mọt Sách

Nhưng chớ hỏi bướm vàng đâu vắng cả
Cùng chim xanh thôi hót tự bao giờ
Chớ căn vặn buồng rơm sao bỏ trống
Mà uyên đi có hẹn trở về chăng
Cũng đừng nhắc phiến gương hồ ảo mộng
Còn hay thôi ngời tỏ dấu sao băng
Hãy yêu lặng nhưng trông tìm hãy khắp
Hiểu cho ta mà cảm nữa cho sâu
Rồi em sẽ thấy lòng thơ tràn ngập
Sóng buồm thương xô đến tự đâu đâu
Từng bước đã theo anh vào quá khứ
Hãy theo anh từng bước lặng ra về
Đó hết thẩy em ơi đời tâm sự
Vui gì đây mà em cố đòi nghe
Trời xuân quang đãng ngoài kia
Giấu nhanh giọt lệ ra về thôi em
Lần sau muốn lại vào xem
Đừng quên khẽ tiếng và êm gót giầy
Bước chân lời nói thơ ngây

Nếu làm xao động những ngày tháng qua
Thì anh đón cửa vườn hoa
Thôi không kể nữa đâu mà nghe em.

Xa Gửi Người Xưa

Nói gì đây? Biết nói gì?
Ôi thôi! Từ lúc phân ly đến giờ...
Trời hoa đất rượu ngày xưa
Có còn đâu! Cá chim mờ bóng tăm...
Mới hôm nào, gác Cuồng-Ngâm,
Lời thơ ai đẹp tiếng cầm ai say?
Tang thương một cuộc ai bày?
Giấc Thiên-Thai để trắng tay Lưu-Thần
Xa Cố Đô, vắng cố nhân
Trái tim mềm trĩu hai lần nhớ thương
Ngày ba thu, trời một phương;
Gió Nam lại nức mùi hương trêu người
Bâng khuâng tưởng bóng mơ lời
Mấy cung Hồ Xế tơi bời lòng si.
Nói gì đây? biết nói gì!
Ôi thôi! Từ lúc phân ly đến giờ...
Lênh đênh là kiếp người thơ
Áo xanh màu đã bạc phơ bốn mùa

Mọt Sách

Bao chương mấy độ vẽ bùa
Chắt chiu cũng đủ tiền mua trăng rằm
Một mai chốn cũ về thăm
Sẽ treo giữa gác Cuồng-Ngâm tặng người
Bạn xưa lại họp cùng chơi
Hoa đêm nguyệt điện mây trời Đằng Vương
Giờ đây chín đứa mười phương
Giai nhân thi sĩ mê đường chiêm bao
Xót đời cơn! nhớ làm sao!
Cố nhân ơi! Có đêm nào nữa không?
Trang thơ ném giữa bụi hồng...

Ý Đàn

Mơ xanh đắng vị thu già
Sắt vàng chen, ngón tay ngà gió mưa
Chiều nay gợi nhớ chiều xưa
Bao giờ quên phút bây giờ cho chăng
Lòng hoa nghiêng dáng cầm trăng
Phím dây bừng thức cung Hằng áo xiêm
Lắng tai càng vẩn nỗi niềm
Thoắt dồn mau thoắt buông chìm tiếng tơ
Sóng đàn ngây nhịp chèo thơ
Mà bên thuyền chỉ hững hờ nước trôi
Một cung Lưu thủy ngậm ngùi
Men thiêng hồ dễ say người được sao
Lỡ nhau mùa chớm bông đào
Gặp nhau thà giấc chiêm bao trước đèn
Tỉnh thôi gối lệ đầm hoen
Tiệc tan bèo nước sầu lên hôn hoàng
Chơ vơ một đảo lòng hoang
Chiếu câm màu biển tường loang sắc trời

Mọt Sách

Quanh mình phấn rụng hương rơi
Cánh phiêu lưu chợt rã rời bướm hoa
Tiếng cầm chưa tắt dư ba
Nao nao nguồn máu lời ca vọng về
Rối tung hai mái tóc thề
Mây trời cỏ đất lê thê bóng chiều

Yêu Mà Chẳng Biết

Lâu rồi không nhớ bao nhiêu năm
Từ độ trông nhau hết lạ lùng
Từ hôm bên nhau thôi ngượng ngùng
Từ buổi xa nhau mà nhớ nhung
Em đã nao lòng anh mê man
Đuôi mắt đầu môi tình chứa chan
Đêm thường mơ đêm ngày đợi ngày
Nhưng không hề nói cho nhau hay
Đôi bên cùng kiêu kỳ như nhau
E dè như nhau nên nghi ngờ
Không ai cho ai lời yêu dấu
Anh làm vô tình em ngây thơ
Kín tiếng nhưng lòng riêng xôn xao
Ai thấy phong ba nơi bể hồn
Đâu hễ tim rung là tình trao
Đâu cứ xuân tươi vì hoa đào
Nhưng ngày theo ngày đêm sang đêm
Tháng năm dìu dịu trôi mơ màng

Mọt Sách

Tơ buộc sát hơn và liền thêm
Khăng khít ai chia chàng với nàng
Một bên thi sĩ bên đa tình
Đôi tim đóng then mà hở hênh
Cả hai sôi nổi lại si tình
Đôi hồn kín bưng mà trống trênh
Gần nhau làm dáng với làm duyên
Nhưng tuy say mê còn dối lòng
Giấu cả đêm thu lừa trăng trong
Có ai yêu đương không thề nguyền
Cùng nín đau buồn khi chia phôi
Bình thản như quen vì chuyến đò
Bao phen thổn thức ngừng trên môi
Có ai yêu đương không hẹn hò
Gặp nhau cười thoáng rồi quay đi
Mừng tủi chan chan mà hững hờ
Bao phen giọt lệ ngừng trong mi
Có ai yêu đương không đợi chờ
Nắng ngả còn chưa tin là chiều

Lá đổ còn chưa là mùa thu
Còn đợi trời phai chờ sương mù
Cãi lòng lưu luyến chưa là yêu
Mến kín thương thầm em với anh
Không hay yêu nhau từ bao giờ
Chập chờn bến Thực hay nguồn Mơ
Hay chính bâng khuâng là ái tình
Yêu là còn nghi lòng người yêu
Đến cả chưa tin mình đương yêu
Hương tình -- ôi dịu nhẹ bao nhiêu

Y Sa

Chén vàng men cháy những phong ba
Điên đảo ngàn phương giấc mộng ngà.
Xanh tuổi trăng tròn xanh bát ngát
Trời xanh chết đuối mắt Y-sa.
Nguyệt tỏ mười lăm chuốc chén đầy
Gió reo sóng múa vị đời say
Bước lên nàng đón chào thi hứng
Mở trọn hương màu đôi cánh tay.
Hồng nhạn truyền tin báo Hội-Thơ
Mây bay trắng lụa ruổi vàng tơ
Bỗng dưng mái tóc nàng mê hoặc
Mây bỏ trời xanh tự bấy giờ.
Sao cũng mê nàng sao bỏ ngôi
Đông Tây há chịu mài lìa đôi!
Tao đàn nhóm họp mùa Thu ấy
Là đã Sâm Thương lửa bén rồi.
Hôm mai vằng vặc mảnh tình ta
Giữa Hội-Thơ riêng mở tháp ngà.

Mọt Sách

Có phải hồng nghê cầu đã bắc
Hai chân trời nối... bảy màu pha?
'Lòng em là một cánh chim trời'.
Mở sách, nàng ngâm giọng tuyệt vời.
– Ta cũng bể Đông liều cất cánh
Tìm chim bể Bắc đó nàng ơi!
Cầm tay, nàng bảo: Hỡi thi nhân,
Mộng cũng như Thơ, hẳn có vần?
Hãy buộc lên Trăng thuyền mật ngọt
Đôi ta chèo tới bến Siêu-chân!
Ôi, lời như ngọc ý như gương...
Bỗng mắt nàng xanh đến dị thường,
Bờ bến Siêu-chân vừa thấp thoáng
Nổi trên gò má bập bềnh hương.
Nét càng như đượm vẻ như lơi
Cặp mắt nàng xanh đến não người.
Bờ bến Siêu-chân vừa đánh đắm
Ngàn thu vào sóng tóc đầy vơi...
Giật mình! Đây sự thật phong ba

Đã xé tan tành duyên chúng ta.
Thơ Mộng lìa đôi, thuyền vắng ngắt
Quanh co lạc mãi nẻo Ngân-hà.
Để mỗi lần trăng hiện dáng thuyền
Phương này tê tái giấc mơ duyên.
Y-sa nàng hỡi, phương nào nhỉ
Thơ có còn say Mộng ảo huyền?
Bài Thơ ta mở với trăng đầy
Khép lại bằng trăng khuyết ở đây.
Diểu diểu nhất phương hề vọng mỹ...
Sao mờ chênh chếch bóng đêm vây.

[Knokke - Sài Gòn 1959]